

Phong Lưu Diễm Chủ

Contents

Phong Lưu Diễm Chủ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	49
8. Chương 8	58
9. Chương 9	65
10. Chương 10	72
11. Kết Thúc	79

Phong Lưu Diễm Chủ



Giới thiệu

một câu chuyện xuyên qua, vượt không gian thời gian đầy những bất ngờ chờ đón. Có đôi lúc trong c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu-diem-chu>

1. Chương 1

Chương 1

Công việc của hoàng đế đúng là không phải dành cho người

Từ Hạo than thở số khổ trong lòng đến lần thứ n

Phụ hoàng hần là vị quân vương uy dũng nhất từ khi lập nước Đại Tề, trong một trận chiến thống nhất Trung Nguyên bị một mũi tên bắn lén mà qua đời. Từ đó nước Tề rơi vào vòng xoáy nội loạn trong suốt 10 năm trời

Mãi đến 15 năm trước, đương kim Tể tướng Lí Hữu Hợp, đại tướng quân Chu Bằng và tiên võ lâm minh chủ Bộ Kinh Vân quá cố đã tổ chức ra Nghĩa Dũng quân dẹp yên thiên hạ sau đó đưa Tề Tuyên là em gái Tề Hạo lên làm hoàng đế thì nước Tề mới ổn định.

Qua tám năm, Lí Hữu Hợp và Chu Bằng tìm được Tề Hạo. Khi đó, Tề Hạo đang làm chưởng quỹ một hiệu cầm đồ, ngày ngày chỉ mơ kiếm được thật nhiều tiền để mở cửa hàng của riêng mình. Bởi vậy, khi có người đến đón hần về kinh thành kế vị hần suýt thì hoảng mà chết.

Làm hoàng đế sao... nghe qua thật uy phong nhưng hần không biết làm hoàng đế như thế nào! Muốn tính toán thì hần vô cùng giỏi nhưng làm chính trị ổn định xã tắc thì hần không thể nào làm nổi.

Hần dù biết chữ nghĩa của mình chẳng bằng ai nhưng cũng đọc sách vài năm, cũng hiểu làm vua không dễ nên kiên quyết không nhận.

Nhưng Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng đã tìm được cốt nhục của tiên hoàng lưu lạc trong nhân gian sao có thể bỏ qua, cứng rắn ép hần vào cung. Ban đầu hần ở trong phủ thừa tướng, ngày ngày rỉ tai hần rằng Tề Tuyên ngu ngốc để khiêu khích ý chí chiến đấu trong hần, ra mặt tranh ngôi với Tề Tuyên

Tề Hạo tìm mọi cách từ chối. Có lẽ là vì tình máu mủ, Đại Tề lập quốc đã hơn hai trăm năm chưa từng có chuyện con cháu hoàng thất tranh ngôi đoạt vị mà tàn sát nhau. Tề Hạo tuy chỉ gặp Tề Tuyên một lần nhưng cũng không muốn tranh chấp với nàng.

Nhưng nằm mơ cũng không ngờ, tiểu cô nương nọ vừa tròn đôi mươi, vì mối tình đầu mà vứt bỏ đế vị, cùng Bộ Kinh Vân bỏ trốn, sống cuộc sống tiểu ngạo giang hồ. Nhưng không ngờ, hai người đến Quỷ Vực Ván Mộng Sơn, bị quái vật trong núi hại chết.

Tề Hạo đến lúc này không thể chối từ, bị đẩy lên đế vị.

Thời gian qua nhanh, ngôi hoàng đế này hần ngồi cũng đã gần năm năm, cả ngày lẫn đêm đều làm việc không ngừng nghỉ, hận một ngày không thể có thêm vài canh giờ. Chỉ là mới 25 tuổi mà bận rộn chính sự đến bạc tóc.

Giờ hần cũng không soi gương nữa. Ai mà muốn nhìn bộ dạng chưa già đã bạc tóc của mình?

- Hoàng thượng, Lí thừa tướng cầu kiến. Thái giám báo lại

Tề Hạo thở dài một hơi. Giờ đã là giờ tỵ, có chuyện gì không thể chờ đến lúc lâm triều bàn bạc mà nửa đêm phải vào hoàng cung?

- Tuyên vào

Hần mệt mỏi vẫy tay, xem ra đêm nay lại không ngủ rồi. Hần nghi ngờ, một hoàng thượng có tam cung lục viện, 72 phi tần trong sổ sách viết là thế nào? Có thể xử lý chính vụ vẹn toàn, cuộc sống lại toàn mỹ nhân vây quanh là như thế nào? Hần thật đáng thương, từ khi đăng cơ đến nay còn chẳng có lúc nào rảnh rỗi mà tuyển phi nạp thiếp

- Thần Lí Hữu Hợp, khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Lí Hữu Hợp vừa vào Ngự thư phòng đã cúi người hành lễ

- Bình thân

Tề Hạo rất ghét những lễ tiết vô vị này, nếu đã cho ban cho Lí Hữu Hợp quyền đi lại trong cấm cung, nửa đêm hần tới tìm tất có chuyện quan trọng, nói thẳng ra là được, còn phiền phức thế này làm gì? Nhưng nhìn Lí Hữu Hợp tóc bạc đầy đầu, vì nước vì dân mà làm việc ngày đêm nên cũng không tiện tỏ thái độ, chỉ nói:

- Lý khanh có việc gì cần bẩm báo?

- Khởi bẩm thánh thượng, Hoài Bắc lũ lụt, đê đã vỡ, nước đã ngập phủ Phù Châu, nay đang chuẩn bị quét tới Tân Châu. Trăm vạn nạn dân không thể tiếp tục chống cự, xin Hoàng thượng hạ chỉ phát chẩn.

Đầu Tề Hạo sắp nổ tung:

- Đê lớn không phải vừa tu sửa năm kia, sao lại vỡ?

- Hoàng thượng, Phù Châu mưa lớn suốt ba tháng nay, nước sông còn cao hơn đê, cho nên...

Đây là thiên tai, cũng không có cách nào.

Tề Hạo thật sự nghi ngờ không biết bản thân có bị nguyên rửa hay không, từ khi đăng cơ tới nay, chuyện gì cũng tự mình xử lý, nghiêm túc tìm cách ổn định quốc gia, giúp dân chúng có cuộc sống cơm no áo ấm nhưng đáng tiếc trời không chiều lòng người. Hai năm một trận lụt ba năm một trận hạn, tai ương này dường như vĩnh viễn không buông tha hắn.

Người ta nói cái gì mà Chân long thiên tử sẽ được trời ban phúc, có phải là hần trời sinh không có mệnh làm hoàng đế mà vừa bước lên ngôi vua, mọi chuyện xúi quẩy đều thi nhau xuất hiện?

Lí Hữu Hợp thấy hần ưu sầu thì lại vội quỳ xuống:

- Hoàng thượng nhân từ thương dân như con, mấy năm nay dân chúng đều được sống êm ấm, một chút thiên tai cũng không đáng lo ngại, Hoàng thượng đừng quá sầu lo

Không phải trăm vạn dân chúng đang gặp nạn sao? Như thế coi như là bình thường? Đánh chết hắn cũng không tin.

- Hoàng thượng, vùng sông Hoài (phạm húy naJ) từ xưa đến nay thiên tai không ngừng, chưa bao giờ dứt, đây chắc là ý trời

Lí Hữu Hợp lại dập đầu xuống đất muốn Tề Hạo yên tâm, đừng làm bản thân mệt mỏi.

- Trẫm biết, chuyện cứu nạn do khanh toàn quyền xử lý

Tề Hạo nói:

- Ngoài ra, sau này dân chúng chạy nạn trở về quê hương thì quan phủ phải phát nông cụ cho họ, xem như tạm thời cho dân vay rồi sẽ thu lại sau, thuế cũng miễn đi

- Thần thay mặt dân chúng tạ long ân bệ hạ

Lí Hữu Hợp dập đầu tạ ơn rồi xin lui

Tề Hạo suy nghĩ rồi nói:

- Lý khanh, để tránh quan viên địa phương chậm cứu tế, tuyên bố những người cứu tế có công, giúp dân chạy nạn sẽ được thăng ba cấp, thưởng ngàn lượng bạc.

- Tuân chỉ

Nói rồi Lí Hữu Hợp rời đi. Sự phiền não của Tề Hạo cũng không hết. Từ khi triều đình thi hành chính sách cho dân vay tiền đã hơn ba năm, quốc khố cũng dần được tăng thêm, nghe tấu chương từ các nơi gửi về đều nói dân chúng vô cùng cảm tạ điều này.

Nhưng những đợt thiên tai cứ thế xảy ra, ngân khố nhiều cũng dần trống rỗng, chẳng lẽ lũ lụt thật sự không thể phòng tránh? Hằng năm cho đắp đập be bờ cũng như múc nước bằng rổ trúc, chỉ là công dã tràng?

- Ai....

Hắn day day thái dương, không biết qua chuyện này tóc trắng lại mọc thêm mấy sợi?

- Chỉ mong trời cao thương hại ưa ngừng đi

Lại là một tiếng thở dài:

- Trẫm...

Còn chưa nói xong, một giọng nói thanh nhã như thu cúc lại có chút cô đơn vang lên

- So với cầu trời không bằng dựa vào chính mình.

Tề Hạo kinh ngạc xoay người, chỉ thấy một bóng trắng... đúng thế, là một bóng trắng, từ đầu đến chân che kín trong vải trắng. Là cái gì đây?

Hắn đang định mở miệng hỏi thì gáy đau đớn, giây sau đã mất ý thức.

Khi Tề Hạo tỉnh lại thì cả người đã bị trói lại bằng một chiếc áo ngủ gấm bọc kín khắp người, chỉ để lộ cái đầu. Cả người rung rung nên hắn biết hắn đang ở trong xe ngựa, xe đi rất nhanh, không biết là đi về đâu?

- Có người không?

Hắn kêu lên, rất muốn biết ai là kẻ có bản lĩnh nửa đêm vào hoàng cung bắt cóc hắn ra ngoài? Vì sao lại làm thế?

Làm Hoàng đế vài năm, hắn cũng từng vài lần gặp thích khách, mục đích cũng chỉ là muốn giết hắn. Nhưng nếu là cướp...khắp nước Tề hắn là lớn nhất, trói hắn lại thì ai chỉ điểm mà đòi cướp?

- Người quả nhiên đúng như mọi người nói, ngu không tưởng

Đúng là giọng nói thanh nhã như cúc:

- Không có người đánh xe thì xe ngựa tự đi được sao?

Tề Hạo ghen lời. Nữ nhân này bắt cóc hắn là để làm hắn tức giận sao

- Người là ai? Vì sao bắt cóc trẫm? Đây là tội tru di cửu tộc

- Thật ngại quá, từ nhỏ cha mẹ ta đã qua đời, chín họ chỉ còn mình ta

Nữ tử nói xong.

- Với lại muốn giết ta cũng phải xem có bản lĩnh hay không. Người vô dụng tốt nhất là ít nói đi, đỡ bị đánh nát mông lại trách ta không nhắc trước.

Cách màn xe, Tề Hạo căn bản không thấy nữ tử nhưng giọng nói thanh nhã như thế thì đúng là khó quên, hắn chắc chắn mình chưa từng nghe bao giờ. Nói cách khác, kẻ bắt cóc hắn là người xa lạ nhưng nghe cách nói chuyện của nàng thì dường như nàng biết hắn, hơn nữa ấn tượng cũng rất xấu. Hắn không biết mình đắc tội với nữ tử kì lạ này khi nào?

- Rốt cuộc người là ai?

- Dừng!

Nữ tử đột nhiên kéo xe ngựa lại.

Trong chốc lát, Tề Hạo bị trói như cái bánh chưng sao có thể giữ được thăng bằng, lăn một vòng đập người vào cửa xe.

- Ái!

May mà người được bọc bằng áo ngủ gấm nên không bị thương, có điều đầu thì không có gì chắn nên nháy mắt đầu hắn sưng u to tướng.

Nữ tử kia không chút để ý đến Tề Hạo đang kêu oai oái trong xe, cầm tay nải nhảy xuống xe, đi về phía đầm nước.

Dưới ánh trăng, nàng chậm rãi cởi lớp áo trắng ra, thân thể thanh khiết như ngọc hiện ra, bộ ngực sữa đầy đặn, đáng người mảnh mai vô cùng gợi cảm.

Nàng di chuyển đùi ngọc thon dài, tựa như nữ thần mùa xuân mà cũng như thiên tiên xuống trần, từng bước đi xuống đầm nước.

Thời tiết cuối đêm, gió bắc đã ngừng nhưng ban đêm vẫn rất lạnh

Nữ tử lại như không cảm nhận được, thoải mái tắm rửa, tóc dài cũng xỏa ra, cẩn thận kì cọ giống như muốn lột đi một tầng da của mình vậy.

Tắm giặt xong hết chừng nửa canh giờ, cuối cùng nàng cũng chịu rời khỏi đầm nước, lấy một lọ nước thơm trong tay nải thoa lên người rồi lại lấy một bộ quần áo trắng ra thay.

Lúc này, chân trời phía đông hiện ra ánh sáng hồng, trời cũng sắp sáng.

Nữ tử bước tới mở cửa xe, Tề Hạo lăn lông lốc xuống dưới

Hắn vốn tựa vào cửa xe mà giữ thăng bằng, giờ cửa xe vừa mở, hắn không ngã cũng hơi lạ

- Ái!!!

Dù được bọc bằng áo gấm nhưng những viên sỏi sắc bén trên đường vẫn đâm đau hắn. Cũng coi như Tề Hạo vận xui, lăn được hai vòng đã đụng vào gốc cây, đầu lại thêm vài cục u.

Nữ tử thấy hắn cả người toàn bùn đất thì chán ghét bĩu môi:

- Bẩn chết mất

Nghe vậy, một cổ lửa giận bốc thẳng lên não:

- Là ai biến trấm thành dạng này

Uốn éo người, hắn cố gắng chuyển động, vừa nhìn thấy nữ tử thì thoáng ngẩn người. Chỉ thấy nàng tóc đen nhánh xỏa dài bên vai đến tận thắt lưng. Cùng với ánh mặt trời ở phía đông, cây trâm vàng trên tóc sáng lấp lánh, vô cùng động lòng.

Nàng cả người mặc đồ trắng, làn da cũng trắng như tuyết.

Lúc này nàng vẫn chưa che mặt, Tề Hạo nhìn một cái đã biết nàng chính là người đột nhiên xuất hiện trong Ngự thư phòng.

Hắn chăm chú nhìn nàng, hai mắt, một mũi, một miệng, ngũ quan bình thường tổng hợp lại tạo thành khuôn mặt vô cùng bình thường, không nói rõ được là xấu hay đẹp nhưng hắn nhìn một lần lại muốn nhìn mãi, sao lại có cảm giác khuôn mặt này dần dần thành bóng dáng mơ hồ trong đầu hắn.

Đây là loại nữ nhân gì? Có thể bình thường đến mức độ này? Nhưng nàng có thể tự do đi lại trong thâm cung đưa hắn ra ngoài mà không làm kinh động bất kì ai.

- Người là ai?

Hắn chắc chắn chưa từng nghe giọng nàng nhưng khuôn mặt nàng rất bình thường, có lẽ hắn từng gặp cũng chưa biết chừng. Hắn đành thử dò hỏi:

- Chúng ta có quen biết không?

- Ta không xui xẻo đến nỗi đó, quen biết loại hôn quân như ngươi

Nói rồi nàng đeo bao tay, cởi áo ngủ bọc hắn lại:

- Đứng lên, ra đằng kia rửa đi

- Ngươi...

Hắn còn chưa kịp nói xong nàng đã mất kiên nhẫn giơ chân ngọc, một cước đạp hắn xuống đầm nước.

Đầm nước đó lạnh buốt tới tận xương khiến người hắn run run, suýt thì không thở nổi

- Lạnh... lạnh... lạnh quá...

Rằng hắn va vào nhau lập cập, học theo dáng chó mà lom còm bò lên bờ

- Không rửa sạch không được lên

Nàng tiện tay búng một chiếc lá ra đẩy hấn về đầm nước.

Ọc ọc ọc, Tề Hạo uống ngay hai ngụm nước, suýt thì chết đuối.

Vùng vẫy hồi lâu, đầu hấn mới nhô được lên khỏi mặt nước:

- Người là đồ nữ nhân diên, rốt cuộc muốn thế nào

Trước đó, hấn là người nhã nhặn, hơn nữa làm hoàng đế vài năm, bị Lễ bộ thượng thư bắt đọc qua lễ chế Đại Tề hơn trăm vạn chữ, không dám nói là người hiểu biết lễ nghĩa nhất Đại Tề nhưng tuyệt đối tuân thủ quy củ.

Nhưng hôm nay bị nữ nhân này bắt cóc rồi đá bay xuống hồ, nho nhã cũng thành diên.

- Đầu người có vấn đề sao? Trẫm không thù không oán với người...

Chưa nói xong thì hấn đã bị nữ tử điểm á huyết cách không, mồm hết há ra lại đóng vào nhưng chẳng có tiếng

- Ta là Tần Khả Tâm, người có thể gọi ta là Tần cô nương hoặc Tần đại phu. Còn dám nói những lời bẩn thỉu thì ta sẽ giết người

Nàng khinh miệt nhìn hấn:

- Dù sao loại phế vật như người, sống cũng chỉ phí cơm phí gạo.

Tề Hạo bị ghen hơi ở ngực, lại bị nước lạnh thấm ướt người thở không nổi, chìm vào hôn mê

- Không thể nào

Tần Khả Tâm thấy Tề Hạo sắp chìm xuống nước thì sự khinh miệt trong mắt càng sâu:

- Trên đời này sao lại có loại nam nhân vô dụng như thế?

Nhưng lại không thể trơ mắt nhìn hấn chết, nàng lắc đầu, vung tay áo ra kéo hấn lên.

Lần thứ 2 Tề Hạo tỉnh lại thì tinh thần mơ hồ, cả người bủn rủn vô lực.

Hấn thậm chí không thể xác định mình là tỉnh hay là mê

- Uống thuốc đi.

Một giọng nói thanh nhã truyền tới, vô cùng quen thuộc, tất cả sự thống hận dâng lên trong lòng, hấn cố gắng nhìn, quả nhiên thấy được bóng người trắng như tuyết đó.

Miệng hấn mở ra nhưng lại phát hiện cổ họng nóng như lửa đốt, không thể nói nên lời. Hấn oán hận trừng mắt nhìn Tần Khả Tâm bưng bát thuốc đi tới phía hấn. Đáng người lay động, vốn rất động lòng người nhưng trong mắt hấn chẳng khác gì yêu ma.

Nàng lại đến để tra tấn hấn sao? Đáng chết, hấn tỉnh lại phải chống đối lại nàng mới đúng nhưng hấn yếu ớt đến ngón tay cũng không động đậy được.

Hấn chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng, hung hăng nhìn. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Tề Hạo hấn báo thù, ba mươi năm cũng không muộn, Tần Khả Tâm, chờ mà xem.

Hấn bực mình hừ một tiếng, chuẩn bị tinh thần làm hổ xuống đồng bằng bị chó lớn nhưng...

Bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của nàng dán lên trán hấn, độ ấm của tay nàng khiến tim hấn đập loạn, cả người thoải mái.

- Vẫn còn sốt! Thân thể người thật yếu, mới ngâm nước lạnh có một tí đã bị phong hàn

Nàng tắm nửa canh giờ cũng chẳng sao. Buông chén thuốc, nàng dịu dàng đỡ hấn dậy, bón thuốc cho hấn.

Tề Hạo chỉ cảm thấy đầu óc càng hỗn loạn. Tần Khả Tâm này sao mỗi lúc một khác? Ở bên đầm nước thì lạnh khốc vô tình mà lúc này thì lại dịu dàng, sợ thuốc làm hấn bỏng mà cẩn thận thổi nguội rồi bón cho hấn.

Chứ không phải đầu óc có bệnh, bị điên chứ?

Uống một ngụm thuốc, hần lập tức ngậm miệng, không muốn nhận “ý tốt” của nàng nữa. Trời mới biết nàng thật lòng tốt bụng hay giả bộ? Vạn nhất là về sau thì chỉ sợ uống xong bát thuốc này thì nàng lại tra tấn hần.

Nhìn hần như thế nàng cũng không tức giận, đôi mày đậm hơi nhíu nhíu

- Thuốc đắng lắm sao?

Nàng khẽ nhấp một ngụm:

- Hình như là hơi đắng.

Nàng buông chén thuốc, đi ra ngoài.

Tề Hạo lại bắt đầu nằm giãy dựa trên giường. Hần định nhân dịp nàng không có ở đây mà bỏ trốn nhưng đáng tiếc nàng rất nhanh nhẹn, còn hần lại chẳng có chút sức lực nào. Còn chưa xuống giường nàng đã quay lại.

Hần thấy nàng bỏ chút bột vào thuốc:

- Được rồi, không còn đắng nữa, người mau uống đi!

Hần tròn mắt, không thể tin nàng có lòng tốt như vậy, sợ hần không thích uống thuốc đắng mà cố ý bỏ thêm đồ trong thuốc. Khoan đó, chút bột đó sẽ không có tác dụng tột tệ gì chứ? Tỷ như khiến hần ngứa ngáy, đi tả...

- Nhanh lên, thuốc nguội sẽ mất tác dụng,

Nàng bưng chén thuốc ngồi xuống bên hần, ôn nhu kéo đầu hần tựa vào lòng nàng, bón từng thìa từng thìa cho hần.

Trong phút chốc, đầu hần quay mòng mòng, cả người chìm trong sự ấm áp và hương thơm của nàng. Chẳng phải hần chưa từng tiếp xúc với nữ nhân, trong cung không biết bao thị nữ mơ tưởng được Hoàng thượng ân sủng để bay lên ngọn cây làm phượng hoàng nhưng hần vô cùng chán ghét sự bám dính đó. Mỗi khi có cung nữ khiêu khích, quyến rũ hần, hần đều cảm thấy buồn nôn.

Nhưng hiện giờ, dựa vào lòng Tần Khả Tâm, tim hần lại đập như đánh trống, xương cốt như nhũn ra. Sự nghi ngờ với bát thuốc cũng bị vứt tới chín tầng mây, chỉ cần nàng đưa thìa tới hần sẽ tự động há mồm, không lâu sau đã uống sạch bát thuốc.

Nàng lấy ra một chiếc khăn thêu trong lòng, nhẹ nhàng lau chút thuốc còn sót lại bên môi hần.

Khuôn mặt vốn bình thường kia ngay lúc này như tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt. Nhất thời, Tề Hạo nhìn đến ngây người, cả người nhũn lại, không biết là mơ hay thật.

Tần Khả Tâm chăm sóc hần rồi đỡ hần nằm xuống giường, đắp chăn cho hần

- Người ngủ một giấc, người toát mồ hôi rồi thì nhanh khỏi hơn.

Giọng nói vẫn thanh nhã như trước nhưng truyền đến tay hần lại như tiếng chuông vang, khiến lòng hần run rẩy.

Ngây người nhìn nàng dọn chén thuốc rồi rời đi, bóng người yếu điệu như dương liễu trong gió, mềm mại đáng yêu khiến hần càng thêm u mê.

Cũng không biết do tác dụng của thuốc hay vì nàng đã câu mất tâm hồn hần mà hần cảm thấy tinh thần dần thoải mái, mê mê mang mang giữa không trung, trong đầu toàn là bóng dáng màu trắng diễm lệ đó bay múa.

Hần há mồm định kêu nhưng lại không kêu được, vươn tay đi bắt nhưng mỗi khi chạm đến xiêm y nàng thì bóng trắng lại đổi hướng.

Hần chỉ có thể gọi trong lòng

- Tần cô nương, Tần cô nương....

Đuổi theo nàng thật vất vả nhưng cũng không thấy được bóng giai nhân.

Hắn vừa nóng vừa mệt, không biết đã đuổi theo nàng bao lâu, tựa như đã qua mười năm mà cũng chỉ như trong chớp mắt

Người hắn động nhiên chấn động, mở bừng mắt, làm gì thấy bóng dáng Tần Khả Tâm, hắn vẫn đang nằm trên giường, quần áo ướt mồ hôi.

Thì ra chỉ là giấc mộng xuân mà thôi

Nhưng sao lại chân thật đến vậy? Hắn nhếch miệng, cổ họng không còn bỏng rát như trước mà ngược lại có chút ngọt ngào.

Hắn không biết mình đã ăn gì nhưng vị ngọt ngào có thể so với bàn đào trên tiên giới

Chẳng lẽ là liên quan đến bát thuốc kia? Hắn nghi hoặc.

Bỗng nhiên, hắn nghe có người đang gọi: “Tần đại phu”. “Tần đại phu” là Tần Khả Tâm sao? Nàng biết y thuật?

Hắn chống tay ngồi dậy, cả người ẩm ướt bị gió thổi, rung mình một cái, vội quần chặt chắn quanh người chỉ để lộ ra cái đầu.

Thật cẩn thận đi xuống giường, hai chân vẫn như nhũn ra nhưng sức lực cũng dần khôi phục. Nếu Tần Khả Tâm thật sự là đại phu, một bát thuốc có thể làm cho bệnh của hắn khỏi đến 7,8 phần thì có thể nói y thuật như thần.

Hắn vội vã đi ra cửa phòng, mở cửa ra, nhìn quanh, xác định mình đang ở phòng ngủ ở tầng hai trong một khách điểm, ở dưới là chỗ dùng cơm, lúc này chỉ có một cái bàn, Tần Khả Tâm ngồi đó. Trước mặt nàng là một hàng dài những người chen chúc, hắn nhìn mãi cũng không thấy điểm cuối.

Tần Khả Tâm đang bắt mạch ọi người, bắt mạch rồi kê đơn thuốc cho người bệnh bốc thuốc.

Tề Hạo đứng ở cửa nhìn hồi lâu, phát hiện Tần Khả Tâm xem mạch rất nhanh, kê đơn cũng nhanh chóng, chỉ chớp lát đã bắt mạch, kê đơn xong cho chục người. Nhưng người xếp hàng thật sự rất nhiều, dù nàng nhanh nhẹn nhưng trước mặt vẫn là một hàng dài.

Nhìn suốt, hắn không thấy bất kì ai trả tiền cho nàng. Nàng có lẽ đang chữa bệnh từ thiện.

Nhớ đến việc nàng bắt hắn ra khỏi hoàng cung, trên đường làm nhục hắn, làm hắn mắc bệnh hắn vốn nghĩ nàng là kẻ tâm địa ác độc, đầu óc điên cuồng nhưng không ngờ nàng lại là một thần y lương thiện.

Sự phản nộ trong lòng hắn với nàng cũng tiêu tan, chỉ còn lại sự tán thưởng và sự dịu dàng khi nàng bón thuốc cho hắn.

Không biết nàng là thần thánh nơi nào? Sao trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay? Ánh mắt hắn dính chặt trên người nàng, không rời mắt. Cũng không biết qua bao lâu, hắn dần dần thấy mệt mỏi. Hắn biết mình bệnh nặng phải nghỉ ngơi nhưng vẫn muốn được nhìn nàng.

Tần Khả Tâm chữa bệnh từ thiện không chỉ hiền lành mà quanh người như có ánh sáng vàng như Quan thế âm Bồ tát vậy. Khuôn mặt bình thường nhưng khí chất như thu cúc, lạnh nhạt, thoát tục mà thanh nhã.

Hắn dựa vào cửa phòng, dần dần ngồi xuống, cũng không rõ là bị phong tư của nàng làm cho mê say hay hết sức mà té xỉu. Hắn chỉ muốn nhìn nàng mà thôi. Nhắm mắt lại trong chớp lát, bên môi hắn vẫn còn đọng lại nụ cười hạnh phúc.

2. Chương 2

Chương 2

Lúc nào cũng vậy, mê lại tỉnh, tỉnh lại mê, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Nói thật ra, Tề Hạo cũng không biết. Hắn chỉ nhớ rõ lúc cuối cùng tỉnh táo là hắn đang nhìn Tần Khả Tâm chữa bệnh cho người, vừa nhân hậu vừa tự tin khiến tâm hồn hắn mê mẩn, sau đó thì hắn ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, hắn phát hiện mình đã rời khỏi khách điếm, đang nằm trong một chiếc xe ngựa. Chắc Tần Khả Tâm đưa hắn đi. Hắn ngồi dậy, phát hiện ngoài cảm giác hơi đói thì vết hầu cũng không đau, không còn sốt, người đã khỏe lại 8 phần.

Y thuật của Tần Khả Tâm thực sự rất cao. Bình thường ở trong hoàng cung bị nhiễm phong hàn, đến mười thái y thay phiên nhau chăm sóc hắn thì cũng phải 3,5 ngày mới có thể khỏi hẳn. Mà chỉ một bát thuốc của nàng là có thể chữa tận gốc bệnh của hắn, so với nàng, đám thái y đương triều hắn là nên tự thấy xấu hổ mà chết đi.

- Tần cô nương.

Hắn ngồi dậy, vươn tay vén rèm xe, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng trắng như tuyết đó, tư thái yếu điệu khiến lòng hắn rung động

- Tần cô nương – a!

Tay hắn vừa mới chạm vào vai nàng thì nàng đột nhiên vung tay áo, cả người hắn lại bay ra khỏi xe ngựa, lăn vài vòng trên đất, xương cốt như vỡ vụn.

- Bắn muốn chết

Nàng khó chịu nói, ra sức phui chỗ hắn chạm vào.

Tề Hạo nằm thẳng cẳng trên đất, không thể tin được vị Bồ tát từ bi trong trí nhớ lại đột nhiên biến thành nữ nhân hung ác điên cuồng như vậy. Chẳng lẽ khi bón thuốc cho hắn, chữa bệnh cho người ở khách sạn chỉ là cảnh trong mơ? Hoặc là bây giờ hắn đang ở trong mơ? Hắn không hiểu nổi đâu là thật đâu là ảo.

- Con quỷ dữ bắn kia, không cho người tùy tiện đụng vào ta

Nàng xoay người, nhảy xuống xe, đứng bên hắn, nhìn từ cao xuống mà miệt thị hắn, vẻ mặt chán ghét như thể hắn là một con bọ.

- Tần Khả Tâm?

Hắn thử hỏi. Trông nàng rất bình thường, bình thường đến nỗi nếu không cẩn thận có lẽ hắn sẽ quên mất khuôn mặt nàng. Lúc trước làm cho hắn luôn tâm niệm là khí chất thiện lương của nàng mà nay Bồ tát thành mẹ kế, coi hắn như cái gai trong mắt. Hắn không khỏi nghi ngờ có phải nàng có một tỷ muội song sinh không nếu không một người sao lại có những tính cách khác nhau đến vậy?

- Làm gì?

Nàng vừa lườm hắn vừa vắn vẹo người như có bọ chó nhảy vào người vậy

- Người đứng là Tần Khả Tâm?

- Vô nghĩa! Ái!

Thật sự không chịu nổi, nàng dậm chân nói:

- Bị con quỷ bắn thiu nhà người động vào ghê tởm muốn chết. Không được, phải tìm chỗ đi tắm đã

Hắn cảm thấy ngực ứ nghẹn, khó chịu đến muốn gào lớn, muốn mắng người

- Trẫm bắn thế nào?

Nàng nhắm mắt lại, cũng không để ý đến hắn, tập trung công lực mà lắng nghe. Một hồi lâu sau, khóe môi hơi cười. Bên phải cách khoảng 1 dặm có tiếng nước chảy, hẳn là có chỗ nàng có thể tắm.

Nàng mở mắt ra, mắng hắn:

- Bớt cái việc mở miệng đóng miệng xưng “trẫm” đi, cái loại ngu ngốc như người có tư cách gì ngồi trên long ỷ làm vua một nước?

Hắn tức đến phát điên, chống tay ngồi dậy

- Trẫm không có tư cách làm hoàng đế, chẳng lẽ người có tư cách?

- Ít nhất nếu ta làm Hoàng đế sẽ không để dân chúng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, bán con bán cái mà sống

Nàng lấy ra một sợi dây dù dài, sau đó lấy túi quần áo trên xe rồi đi đến bên hắn, xoay người buộc cổ hắn lại rồi dắt tựa như dắt chó đi về phía rừng bên phải. Hắn thu hồi ý nghĩ nàng là người lương thiện. Nữ nhân này căn bản là bà điên không phân biệt phải trái.

- Ai nói cho người dân chúng nước Tề không đủ cơm áo? Trẫm đăng cơ gần năm năm, sửa đổi pháp luật, chú ý nông nghiệp, thuế má các nơi nộp đầy đủ, bộ Hộ đều ghi lại, Đại Tề đang thời cường thịnh, ai cho phép người nói vậy?

Nàng nhìn hắn như nhìn kẻ ngu:

- Người bắt nộp sưu cao thuế nặng đương nhiên quốc khố dư dả. Chuyện vô sỉ như thế mà người còn nói đắc ý đến thế.

- Hoang đường, sông Hoài hàng năm bị lũ lụt, trẫm không chỉ xuất bạc để trị thủy mà còn giảm thuế má, làm gì có chuyện sưu cao thuế nặng

- Đúng, hàng năm người đều xuất bạc sửa đê đáng tiếc sửa rồi đê vẫn chỉ là công trình đậu hũ, mấy trận mưa cũng sẽ vỡ đê khiến trăm vạn nạn dân đều thành kẻ không nhà.

- Mưa to suốt ba tháng mà là mấy trận mưa?

Hắn tức giận đến đầu bốc khói, tay chân giãy dụa, còn định xuống dưới mà tranh luận với nữ nhân này. Nhưng không biết Tần Khả Tâm là môn hạ của ai, võ công rất cao, một tay búng hắn bay vút lên ngọn cây, nhẹ nhàng như một con bướm vậy

- Đúng, mưa phùn nhỏ đúng là suốt ba tháng nhưng mưa to chỉ có ba ngày thôi đê đã vỡ, người căn bản chẳng biết gì thôi.

- Lí Hữu Hợp đã bẩm báo mưa to ba tháng, tấu chương của các quan lại cũng viết như thế, mưa to không ngừng, mực nước còn cao hơn đê nên mới ngập lụt, đây là thiên tai không phải vì con người.

- Người ta nói thì người sẽ tin sao? Nhất là kẻ phản quốc Lí Hữu Hợp kia nói mà người không chút nghi ngờ, không hiểu óc người là cỏ hay bã đậu?

- Lí thừa tướng rất trung thành và tận tâm...

Hắn còn chưa nói xong, nàng đã điểm huyệt cách không hắn.

- Chờ đó, đợi ta tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ nói với kẻ ngu ngốc là người

Nàng phi thân nhìn quanh, xác nhận ngoài hai người bọn họ không có kẻ thứ ba, bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị xuống hồ tắm rửa. Nàng chẳng sợ hắn nhìn lén, đừng nói Hoàng đế ngu ngốc trời gà không chặt kia, trong chốn giang hồ người có thể giải được cách điểm huyệt của nàng không quá năm người, chắc chắn Tề Hạo không nằm trong danh sách đó

Cởi quần áo rồi, nàng chậm rãi xuống hồ. Đến giữa trưa, ánh mặt trời mùa xuân rạng rỡ, nước hồ cũng dần ấm lên

Nàng thỏa mãn cười khê, xoa tóc dài, ngâm người trong hồ nước. Thoải mái quá... thật sự là rất thoải mái, Tần Khả Tâm vui vẻ hưởng nước hồ ấm áp, chỉ đáng thương cho Tề Hạo bị phơi nắng trên ngọn cây

Một lần phơi nắng đến nửa canh giờ khiến mắt hắn hoa lên, buồn bực vô cùng. Nam nhân nữ nhân thân thể như nhau, sao hắn tắm chỉ cùng lắm là một khắc mà nàng lại mất nhiều thời gian như thế?

Chẳng lẽ trên người nàng nhiều hơn vài thứ? Cũng không có đâu. Ít nhất trong trí nhớ của hắn, thân thể nữ tử cũng chỉ là một cái đầu, mình, hai tay hai chân, muốn tắm sạch thì hai khắc cũng đủ để nàng kị cọ từng tấc da thịt rồi.

Hắn nào biết rằng Tần Khả Tâm ưa sạch sẽ thành bệnh, ngày nào cũng tắm mà hầu như lần nào cũng mất một canh giờ.

Ngay lúc Tề Hạo nghĩ mình sắp bị mặt trời thiêu đốt thì nàng cũng tắm xong, phi thân lên ngọn cây, vừa thấy mặt hắn đỏ bừng như máu thì hoảng hốt:

- Mặt ngươi sao lại...A! Ngươi bị cảm nắng.

Hắn không chỉ bị cảm nắng mà còn vì nàng điểm huyết nên khí huyết tuần hoàn không thuận, khó thở, ngực đau đớn.

- Thân thể của ngươi thật yếu đuối

Vừa nhắc chân nàng đã đá hắn xuống hồ, đồng thời giải huyết cho hắn:

- Nhưng không sao, ta sẽ chữa cho ngươi. Nhưng lúc chữa ngươi mà dám động chân động tay thì cứ liệu hồn.

Ai động chân động tay với nàng? Hắn cũng chỉ là võ vai nàng một cái.

Rơi xuống hồ, một ý nghĩ vớ vẩn hiện lên trong đầu hắn. Đồng hành với người y thuật giỏi như Tần Khả Tâm, cơ hội chết là không có nhưng muốn sống thoải mái cũng không.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Đây tính là may mắn hay bất hạnh đây? Hắn rơi xuống hồ nước ấm rồi hôn mê, không tìm được đáp án. Tề Hạo bị cảm nắng rồi lại ngã xuống nước nên lại bị bệnh, hơn nữa, lại được một lần gặp lại “Tần đại thần y” nhân từ thiện lương.

Khi Tần Khả Tâm bưng bát thuốc đi đến bên giường hắn, để hắn tựa đầu vào ngực nàng, dịu dàng đút thuốc cho hắn thì cả người hắn đầy sự tò mò

- Ngươi là Tần Khả Tâm? Hắn hỏi.

Nàng gạt đầu, đồng thời thổi thuốc cho nguội rồi đút cho hắn.

- Cũng chính là Tần Khả Tâm ban ngày đá ta xuống hồ? Hắn hỏi lại.

Nàng gạt đầu, đồng thời thổi thuốc, bón cho hắn

- đương nhiên.

Tốt rồi, hắn chắc chắn nữ tử trước mắt không phải là giả nhưng trong lòng càng nghi hoặc.

- Ban ngày ta chỉ là chạm vào ngươi một chút ngươi chê ta dơ bẩn, giờ ta dựa người vào ngươi ngươi không thấy bẩn?

Nàng nhún mày, lại nhìn hắn như nhìn kẻ ngu:

- Giờ phút này ngươi là bệnh nhân, ta là đại phu, cứu ngươi là trách nhiệm của ta, sao lại chê ngươi bẩn?

Hắn cảm thấy nàng có vẻ giống ngu ngốc ... không, phải là người điên mới đúng. Lí lẽ quỷ dị gì vậy? Nhưng hắn không dám biểu lộ ra.

Qua mấy ngày ở chung hắn biết, nàng không phải là nữ tử bình thường. Võ công của nàng vô cùng lợi hại, ít nhất còn giỏi hơn đám Cẩm quân trong hoàng cung, nếu không nàng đã không thể vào cung như vào chỗ không người mà dễ dàng bắt cóc hắn đi như vậy.

Nhân lúc tâm tình nàng đang tốt, hắn cảm thấy nên giảng giải đạo lý “nước không thể một ngày không có vua”, nếu không thành công thì cũng muốn biết lí do nàng bắt cóc hắn

- Tần cô nương, ta muốn hỏi ngươi một chuyện, là ai muốn ngươi bắt cóc ta? Mục đích là gì? Muốn đưa ta đến đâu?

- Ngươi nhầm rồi, ta cũng không muốn bắt ngươi mà muốn giết chết ngươi hơn, đỡ cho dân chúng nước Tề lại phải chịu khổ

- Vì sao người luôn nói ta khiến dân chúng khổ cực. Ta tự nhận từ khi đăng cơ đến nay đều chăm chỉ làm việc, chăm lo cho nước cho dân dù không được như khi phụ hoàng còn tại vị có thể mở mang bờ cõi nhưng cũng giúp dân chúng được cơm no áo ấm, thế có gì sai?

- Những lời người nói đều là những lời lẽ ru ngủ của đám quan viên trong triều, người có từng nhìn thấy cuộc sống của dân chúng không?

- Ta lớn lên trong dân gian, sao không biết mong muốn của dân chúng?

- À! Cho nên người nghĩ đương nhiên phải tiến hành cải cách liên tiếp, cái gì mà cho dân mượn tiền làm ruộng, khoán mỗi nhà phải có người làm ruộng, phát triển nông nghiệp, hạn chế buôn bán?

Nàng bôn thuốc cho hẩn xong, lấy chiếc khăn thô ra lau miệng cho hẩn rồi tiếp tục:

- Có lẽ mong muốn ban đầu của người là tốt nhưng người đã xem nhẹ một chuyện, cho dù ý tưởng hay đến đâu cũng phải có người làm cho tốt. Người chỉ nghĩ bày ra chính sách nhưng lại hoàn toàn không nghĩ đến những phương diện khác. Người ra lệnh nhưng đến địa phương thực hiện thế nào lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Kết quả người càng cải cách thì cuộc sống của dân chúng càng khổ.

Hẩn đại khái hiểu ý nàng, trên ra lệnh nhưng dưới làm không tốt, nhưng

- Trẫm ra lệnh cho Lí Thừa tướng hằng năm chọn người đức cao vọng trọng trong triều làm khâm sai đi thị sát khắp nơi, tin báo về chưa từng có sai sót.

- Những kẻ đức cao vọng trọng đó đều chỉ là một sách, Lí Hữu Hợp lại toàn sử dụng những kẻ đọc sách, bảo bọn họ đọc sách viết văn thì được chứ tìm ra sai trái trong chốn quan trường thì đừng nằm mơ

Nàng lườm hẩn:

- Hơn nữa, những cải cách của người cũng quản được sao? Ta thừa nhận, cho dân vay tiền làm mùa màng là chính sách tốt, cho nông dân khó khăn mượn giống, nông cụ, đợi đến mùa thu hoạch thì thu thuế lại. Nhưng người cần gì bắt quan viên các nơi thi đua xem nơi nào thu được nhiều tiền hơn?

- Nếu không thế đám quan lại địa phương chịu làm việc nghiêm túc sao?

Cách khuyến khích thi đua này là hẩn và Lí Hữu Hợp thảo luận ba ngày ba đêm mới nghĩ ra được. Quả nhiên có cạnh tranh có tiến bộ. Đám quan lại địa phương làm việc tích cực hơn nhiều.

- Đúng thế, bọn họ thực sự rất nghiêm túc làm việc, vì để có được thành tích tốt, lấy lòng người mà bọn họ ép những người dân không cần mượn tiền cũng phải đi mượn. Ta hẩn là nên chúc mừng người, Tề đại Hoàng đế, bây giờ, dân chúng trong nước Tề có đến tám phần đều nợ bạc của người, nếu tất cả trả nợ thì người phát tài lớn rồi.

Tề Hạo ngây dại.

- Làm sao có thể? Làm sao có thể? Làm sao có thể...

Hẩn chỉ có thể nói những lời này

Gần năm năm trời, biết bao tâm huyết, sức lực, ngày đêm vất vả, thiếu niên tóc trắng để đổi lấy kết cục đó sao?

Sớm biết thế sao hẩn phải vất vả làm gì?

- Không! Không thể nào! Mỗi ngày trẫm đều xử lý quốc gia đại sự đến mười canh giờ

Hẩn hét lớn, giãy dụa, thiếu chút nữa thì ngã xuống giường:

- Trẫm không tin trong đám bách quan không có một người đáng tin, ai cũng lừa trẫm.

Tần Khả Tâm lại điểm huyết hẩn, để hẩn nằm trên giường:

- Nếu người không tin ta sẽ dẫn người đi xem, cho người chính mắt thất được “đức chính” của mình.

Tề Hạo hung hăng lườm nàng, người không thể động, miệng không thể nói.

- Người đứng là không thấy quan tài không nhỏ lệ!

Nàng vung tay, điểm luôn hôn huyết của hắn.

Kích động không tốt cho bệnh nhân, vẫn nên để hắn ngủ một giấc, mai cho hắn đi xem cuộc sống của dân chúng.

Đây là phủ châu gần nhất kinh thành, cũng là nơi Tề Hạo lớn lên. Tần Khả Tâm đánh xe ngựa, mất mười ngày mới đến nơi.

Mấy ngày nay, hắn không nói không rằng, ăn cũng rất ít, thân thể vốn không khỏe mạnh lại càng thêm gầy yếu.

Thân là người làm y, đương nhiên biết hắn buồn bực nên không muốn ăn, nếu cứ kéo dài như vậy sẽ tổn hại đến tuổi thọ của hắn bởi vậy nàng cũng không kích thích hắn nữa, ngược lại còn chuẩn bị thuốc men, hầu hạ hắn như hầu hạ lão thái gia.

Vừa vào thành, khuôn mặt tái nhợt của Tề Hạo hiện hai vệt ửng hồng của bệnh.

- Dừng xe

- Làm gì?

Nàng muốn tìm khách sạn nấu nước tắm rửa, nàng ghét nhất bồn ba ở ngoài đến nỗi người ngợm bắn thiu.

- Ta muốn đi xem tình hình các nơi

- Gì? Chờ ta rửa mặt chải đầu rồi cùng đi.

Hắn không kiên nhẫn, chờ nàng rửa mặt chải đầu sao? Nàng tắm rửa cũng phải nửa canh giờ, hắn không đủ kiên nhẫn chờ.

- Không cần người đi cùng, nơi này ta rất quen thuộc, ta sẽ tự đi

Nàng dừng xe, vén rèm xem nhìn thần sắc tiêu tụy của hắn, thật sự lo lắng để một bệnh nhân chạy loạn khắp nơi. Trời mới biết hắn có bị té xỉu giữa đường không.

Hắn cũng không để ý, xe vừa dừng thì, lập tức mở cửa xe nhảy xuống.

- Này! Chờ đã! Nàng kêu lên.

Hắn chẳng quay đầu, chạy vào ngõ nhỏ bên phải.

- Sao lại cố chấp như thế

Thật không chịu nổi tính cố chấp này của hắn nhưng nàng thân là đại phu, không thể thấy chết không cứu. Chỉ đành tìm một khách sạn gần đó, cho tiểu nhị chút bạc nhờ hắn trông xe ngựa rồi chạy đi tìm Tề Hạo.

Cũng may hắn bị bệnh, đi lại khó khăn, nàng xử lý xong mấy việc vặt đó thì hắn vẫn còn ở trong ngõ.

Nàng vội vàng theo sau, hắn lại đột nhiên dừng bước

- Sao lại dừng lại? Không phải người muốn đi xung quanh xem xét sao? Ở đây...

Nàng nhìn quanh rồi tiếp:

- Chỉ là đồng đồ nát, có gì mà xem

- Tám năm trước, ở đây có hiệu cầm đồ Thông Bảo, là hiệu buôn số một Giang Châu này.

Giọng hắn rất nhẹ, nhẹ đến nỗi có cảm giác chỉ cần gió thổi qua sẽ tiêu tán.

Lưng Tần Khả Tâm nổi da gà, bộ dạng bây giờ của Tề Hạo vô cùng không bình thường

Nàng để ý ánh mắt hắn trống rỗng nhưng sắc mặt vô cùng đỏ. Có vẻ không ổn, nàng vội nắm tay hắn, truyền nội lực cho hắn, hòa tan cảm xúc của hắn.

- Bình tĩnh. Nàng nghiêm túc nói

Hắn chấn động, ngực thở phập phồng.

Mất một lúc sau, hơi thở hắn dần dần vững vàng, vùng khỏi tay nàng, tiếp tục đi về phía trước.

- Này, người định đi đâu?

- Ta đi hỏi xem, hiệu cầm đồ Thông Bảo sao lại trở thành thế này?

Nhưng hắn càng chạy thì lòng càng lạnh. Không chỉ có hiệu cầm đồ bị bỏ hoang, trong trí nhớ hắn, trên đường này vốn là phố xá tấp nập đủ hàng quán... nơi này trước kia người đi lại như mắc cửi, là khu phần hoa bạc nhất Giang Châu, giờ trở nên đổ nát, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vất vả lắm, hắn mới tìm được một chưởng quầy già nua ở một cửa hàng trang sức.

Khi hắn bước vào, lão chưởng quầy như nhìn thấy bạc từ trời rơi xuống, vui vẻ nói:

- Khách quan muốn gì? Bất luận là châu báu, ngọc ngà, trầm cài, trang sức, cái gì cửa hàng chúng ta cũng có

- Lão trượng, ta muốn hỏi người một chuyện

- À!

Giọng lão chưởng quầy đầy sự mất mát:

- Thì ra không phải đến mua đồ, ai ai... đây là sao vậy, ba ngày chẳng có khách tới cửa, trời có muốn tuyệt đường sống của người không? Chẳng lẽ nhất định phải đi làm ruộng? Nhưng ta còn chẳng biết cày cuộc thế nào...

Vừa cần nhằn hắn vừa vắn vè tai đến đỏ bừng. Động tác quen thuộc đó kích động trí nhớ của Tề Hạo:

- Tam ca nhi?

Hắn không phải là đại thiếu gia của cửa hàng vàng bạc sao? Sao mới mấy năm không gặp lại thành ra thế này. Nhắc đến cửa hàng vàng bạc, đợi đã, bởi vì khu phố này thay đổi quá nhiều nên Tề Hạo không để ý, giờ nhìn cẩn thận xung quanh thấy cửa hàng cũ nát này chính là cửa hàng vàng bạc bạc nhất Giang Châu năm đó.

- Người là ai? Sao biết nhũ danh của ta

- Ta là Tề Hạo, chưởng quầy của hiệu cầm đồ Thông Bảo đó.

- Hạo Tử?! Đúng là người?

Khi còn bé quen biết, giờ lại gặp nhau. Tam ca nhi vì cuộc sống khốn khổ mà già đi nhiều, Tề Hạo cũng bị chính vụ quần người mà tóc bạc trắng.

- Mấy năm nay người sống ở đâu vậy? Người biết không, người đi được mấy tháng, vị đại tiểu thư nhà người ngày nào cũng khóc, lúc đó mọi người mới biết nàng thích người, chờ người tích đủ tiền mở cửa hàng thì sẽ lấy người.

- Ta...

Tề Hạo nào dám nói với người khác mình làm Hoàng đế:

- Ta gặp một người thân, đến nhà hắn ở mấy năm, về phần đại tiểu thư, ta nhớ trước kia nàng rất ghét ta mà.

- Đánh là thích, mắng là yêu. Tâm tư của nữ nhân người ta chúng ta sao biết được... nhưng nhìn người...

Tam ca nhi nhìn Tề Hạo từ đầu đến chân nói:

- Vài năm nay người sống chắc cũng không tốt, sắc mặt người tệ quá

- Tam ca nhi...

Tề Hạo nhìn hần, không biết nên nói cái gì. Tam ca nhi cũng chỉ lớn hơn hần 10 tuổi, hần năm nay 25, Tam ca nhi 35 nhưng nhìn như lão già 60 tuổi vậy. Nếu không phải một số thói quen đặc biệt của Tam ca nhi không sửa thì hần cũng không dám nhận quen biết.

Tam ca nhi cười khỏ một tiếng.

- Chẳng riêng gì người, từ khi tân hoàng đăng cơ, vô cùng chèn ép thương nhân, làm gì có thương gia nào có thể sống tốt? Ai cũng thật vất vả, hiệu cầm đồ Thông Bảo trước kia đã bị quan phủ bắt đóng cửa, nói là làm bại hoại phong tục.

- Ông chủ là người cẩn thận, sao có thể gặp phải chuyện lớn như thế? Hơn nữa bại hoại phong tục là tội danh gì?

- Chữ quan có hai chữ khấu. Quan lại nói là tội thì dân chúng chúng ta có thể làm khác? Cửa hàng vàng bạc của ta chẳng phải cũng suy tàn? Những kẻ quan lại đó nói cái gì mà chế tác vàng bạc trang sức là cổ vũ dân chúng theo đuổi cuộc sống xa hoa, an nhàn hưởng lạc mà không chịu làm nông vụ, không có cống hiến cho quốc gia, bắt chúng ta đóng cửa hàng đi làm ruộng. Ai, Hạo Tử à, người biết ta đó, ta là Tam ca nhi chỉ biết khắc ngọc, chạm châu, ai cũng biết ta không phân biệt được đâu là lúa mạch đâu là lúa gạo thì làm ruộng thế nào?

Những lời này như sấm đánh trên đầu Tề Hạo, dù lặng lẽ nhưng khiến hần run rẩy sợ hãi. Hần nghĩ đến những đêm hần cùng Lí Hữu Hợp bàn chuyện trọng nông ức thương ở Ngự thư phòng.

Hần xuất thân buôn bán, cũng chẳng kì thị gì với thương nhân nhưng Lí Hữu Hợp lại nói, không gian xảo không phải buôn bán, hướng hồ đầm thương nhân lúc nào cũng dùng thủ xảo, chế tác một số đồ hoa mỹ giả mà bán, thu lợi nhuận lớn, áp bức nông dân, không có đóng góp gì cho nước nhà, triều đình nên cố gắng hạn chế mới đúng. Hướng hồ sĩ, nông, công, thương, giai cấp rất rõ ràng, mặc kệ là về lễ hay về nghi cũng không thể vượt qua, nếu không là làm trái lời dạy của thánh hiền

Tề Hạo cũng không đồng ý với ý nghĩ này của Lí Hữu Hợp nên từ chối việc cấm mua bán nhưng để nước Tề có thể tự cung tự cấp lương thực, hần đồng ý trọng nông ức thương, không cho phép con cái thương nhân được tham gia khoa cử.

Hần nghĩ những chính sách này chỉ hạn chế thương nhân một chút, không đến mức vì lợi nhuận mà làm hại đến nông nghiệp nhưng vì sao đến địa phương, chính sách lại thành ra thế này.

Rốt cuộc là lỗi của ai? Là hần làm Hoàng đế quá ngu xuẩn hay vì bách quan triều đình hợp sức che mắt hần? Hần không hiểu nổi

Hần cuối cùng không nghe được Tam ca nhi nói gì nữa, thất thần rời khỏi cửa hàng vàng bạc. Đằng sau, Tam ca nhi gọi giật hần lại.

Hai mắt hần mơ hồ, đi ở những con phố Giang Châu, mỗi con đường đều rất quen thuộc nhưng cũng vô cùng xa lạ. Trong trí nhớ, đó là những con phố sầm uất, phải chăng là cảnh còn người mất? Mà khiến cho Giang Châu đổ nát đến thế này, kẻ đầu sỏ lại là chính hần.

Trước kia hần cả ngày đêm phê duyệt tấu chương, xử lý chính vụ rốt cuộc là vì cái gì? Dem phá tan nước Tề sao? Hần cắn môi thật chặt khiến khóe môi chảy máu.

Tần Khả Tâm lặng yên đi theo sau hần, nhìn bóng dáng hần lão đảo mà không khỏi thương tiếc. Qua hơn 1 ngày ở chung, nàng cũng thấy hần không phải là kẻ xấu nhưng lòng tốt lại thành phá hoại. Nhiệt huyết vì nước nhưng lại không rõ thực tế. Nếu hần cứ tiếp tục chỉ ngồi trên long ý mà vất vả đưa ra những chính sách hần cho là ích nước lợi dân thì chẳng những dân chúng hận hần mà hần cũng sớm một hôm mà chết.

Giờ nàng cho hần thấy được dân gian, sẽ là đả kích lớn nhưng ít ra hần sẽ không làm hại mình hại người nữa. Hướng hồ có thân y nàng ở đây, hần muốn chết cũng khó.

Tề Hạo mờ mịt đi mà không biết nên đi về đâu? Nước không thể một ngày không vua, theo lẽ thường, hần chưa lập thái tử thì không nên tùy tiện chạy loạn, nếu có gì lầm lỡ thì khiến quốc gia lâm vào cảnh nội loạn.

Nhưng nếu để hần hồi cung tiếp tục làm Hoàng đế, cho dù hần cố gắng 100 lần nữa cũng chỉ đến kết quả nước mất nhà tan thôi. Thiên hạ rộng lớn nhưng hần có chỗ nào để đi? Ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn

đất, hắt phát hiện, nhân gian rộng lớn nhưng chẳng có chỗ cho hắt dung thân.

Một tiếng khóc khiến hắt chú ý, hắt đưa mắt nhìn theo, trước mặt là cảnh một đám quan sai đang kéo một nữ tử khóc lóc thảm thiết, phía sau nữ tử là đôi vợ chồng già đau đớn gọi:

- Ngọc Bảo

Đây chẳng phải là tên của đại tiểu thư hiệu cầm đồ Thông Bảo sao? Phùng Ngọc Bảo, hắt vẫn còn nhớ, nữ tử xinh đẹp đó luôn thích gây rối khi hắt làm việc, như cái đuôi nhỏ bám theo hắt, luôn đối nghịch với hắt. Nhưng bây giờ nàng quần áo tả tơi, dung mạo có vài phần giống Phùng Ngọc Bảo còn nhỏ, vậy đôi vợ chồng già kia chính là ông chủ và phu nhân cũ của hắt?

Tam ca nhi nói cho hắt, hiệu cầm đồ Thông Bảo bị dẹp, sao nhà ông chủ lại ở đây? Vì sao quan sai lại muốn bắt Phùng Ngọc Bảo?

Vợ chồng ông chủ quỳ xuống dập đầu, kêu khóc nói nhất định nghĩ cách trả tiền cho quan phủ, xin bọn họ giơ cao đánh khẽ mà tha cho Phùng Ngọc Bảo.

Tề Hạo buồn bực không thôi. Hiện tại mới là mùa xuân, làm sao đã bức người trả tiền vay? Hơn nữa khi hạ lệnh hắt cũng viết rõ, nếu năm đó mất mùa thì quan phủ không được ép dân chúng trả nợ, cho phép hoàn tiền vào vụ mùa sau, hơn nữa không được thu thêm thứ gì khác. Nhưng sao khi thực hiện lại hoàn toàn sai lệch so với mệnh lệnh của hắt.

Hắt vội bước lên, đang muốn bảo lũ quan sai thả Phùng Ngọc Bảo thì đột nhiên Phùng Ngọc Bảo cắn kễ đang kéo nàng, hắt ta tức giận đá nàng một cái. Phùng Ngọc Bảo bị đá bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi. Vợ chồng ông chủ khóc gọi:

- Ngọc Bảo, Ngọc Bảo...

Vội vàng chạy tới đã thấy Phùng Ngọc Bảo nằm đó, hầu như không thở, hai người đau đớn cùng cắn lưỡi, muốn cùng nữ nhi về nơi chín suối.

Khi Tề Hạo đuổi tới chỉ kịp kêu một tiếng:

- Lão gia, phu nhân...

Rồi cũng chỉ có thể trở mắt nhìn ba mạng người nhà họ Phùng qua đời.

Một vũng máu, ba thi thể nằm đó, sáu ánh mắt trợn trừng, tất cả như nhìn trời lên án kẻ làm vua thất đức, ngu ngốc Tề Hạo.

Tề Hạo chỉ cảm thấy ngực như bị đánh một chùy lớn, đau đến xương tủy. Hắt không nhận được ngựa đầu hét lớn một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi

Sau đó, bóng tối bao phủ lấy hắt.

3. Chương 3

Chương 3

Tề Hạo ngã xuống rồi bất tỉnh đến năm ngày khiến Tần Khả Tâm sợ muốn chết. Ban đầu, ấn tượng của nàng với hắt không hề tốt, kéo hắt ra cung, cho hắt ăn không đủ no nhưng sẽ không chết đói, không gọi là chu đáo.

Trên đường đi, hai lần liền hắt làm nàng tức giận thì nàng đều không chút nể nang mà trừng trị hắt, khiến hắt mắc bệnh liên tục. Tuy rằng nàng cũng chữa bệnh cho hắt nhưng đau đầu chữa đầu, đau chân chữa chân, không cố sức mà tìm hiểu thể trạng của hắt.

Mãi cho đến hôm hắt học máu rồi bất tỉnh ở Giang Châu nàng mới cẩn thận kiểm tra cho hắt, phát hiện cơ thể hắt có vấn đề. Hắt sớm bạc đầu không phải vì làm việc quá vất vả mà vì thường xuyên uống “tiên đan” của đám đạo sĩ.

Có rất nhiều người tin rằng những tiên đan của đám đạo sĩ luyện ra sẽ giúp người dùng được trường sinh bất lão, mãi mãi khỏe mạnh thậm chí còn có thể thành tiên.

Nhưng trong mắt những đại phu, tiên đan này chẳng khác gì độc dược.

Cũng không biết trong triều có kẻ nào ngu ngốc đem mấy thứ tiên đan đó vào cung cho Hoàng đế dùng thường xuyên, chẳng phải muốn hại mạng hắn sao

Giờ nàng không chỉ phải điều trị cơn mệt mỏi của hắn mà còn phải giải chất độc tích tụ trong lục phủ ngũ tạng hắn.

Nàng hận không thể có thêm tay thêm chân, một lần làm được thật nhiều việc. Cứ quanh quẩn chạy quanh hắn đến ngày thứ 6 thì hắn cũng tỉnh lại, xem như lần này nàng cướp được hắn về từ tay Diêm Vương.

- Người thấy thế nào?

Khi hắn dần thở đều lại, nàng vội chạy tới bên giường hắn. Hắn thở gấp hồi lâu mới nói, giọng nói như gió thoảng

- Lão gia, phu nhân cùng đại tiểu thư đâu?

- Ta đã chôn cất cho bọn họ, ở ngay phía Đông thành.

Đã nhiều ngày nay, nàng cũng thăm dò cuộc sống còn nhỏ của hắn, biết hắn ba tuổi thì mẫu thân qua đời, là ông chủ hiệu cầm đồ Thông Bảo nhận nuôi hắn. Bản thân hắn cũng không chịu thua kém, dù không chính thức theo học chữ nghĩa nhưng cũng tự học chữ, học tính toán, đến 12 tuổi đã bắt đầu học việc ở tiệm cầm đồ.

Qua hai năm hắn được lên làm tiểu nhị, mọi người khen hắn có máu kinh doanh trời cho. Quả nhiên chưa đến nửa năm, đôi mắt coi đồ của hắn chấn động của Giang Châu. Phàm người vào hiệu cầm đồ cầm cái gì, từ đâu đến, có phải đồ trộm cắp hay đồ giả không hắn chỉ liếc mắt là biết.

Hơn nữa hắn luôn hòa nhã, tướng mạo dễ coi, việc buôn bán càng ngày càng thuận lợi, chưa đến hai năm đã khiến hiệu cầm đồ Thông Bảo thành hiệu cầm đồ nổi tiếng.

Mọi người đều biết hiệu cầm đồ Thông Bảo có tiểu nhị rất giỏi thậm chí mấy cửa hàng đồ cổ, hiệu cầm đồ khác cũng đến lấy lòng hắn. Nhưng Tề Hạo là người biết ân nghĩa, hắn lớn lên nhờ Thông Bảo nên không muốn đi tới chỗ khác đối đầu với ông chủ của mình.

Sau này ông chủ coi trọng hắn nên cho hắn là chủ quầy, năm đó hắn mới 17 tuổi. Mọi người ở Giang Châu đều nói, qua mười năm nữa, danh hiệu đệ nhất buôn bán đất Giang Châu chắc chắn là của hắn.

Đáng tiếc thế sự thay đổi, sao được như ý người. Hắn cuối cùng vẫn rời khỏi Thông Bảo, thậm chí trở thành hung thủ gián tiếp hại Thông Bảo.

Nay, vợ chồng ông chủ hắn và đại tiểu thư thăm mướn hắn đều đã chết.

Hắn không giết họ nhưng họ vì hắn mà chết, trăm năm sao, hắn còn mặt mũi nào gặp ba người dưới chốn cửu tuyền.

Tần Khả Tâm thấy hắn buồn bã thì cũng khó chịu, đi tới bên hắn, xốc rèm trúc, bưng một bát cháo nóng ấm đến.

Mấy ngày nay hắn bất tỉnh, cứ ba canh giờ nàng lại hầm cháo cho hắn muốn hắn vừa tỉnh đã có cháo nóng ăn nhưng hắn luôn bất tỉnh, lãng phí tâm huyết của nàng.

- Đừng nghĩ ngợi nhiều

Nàng tới bên hắn, bưng cháo, chuẩn bị bón cho hắn:

- Người muốn buồn phiền cũng phải khỏe lên mới được

Hắn lắc đầu, từ chối:

- Trước tiên nói cho ta biết là xảy ra chuyện gì?

Nàng thông minh đương nhiên biết hẳn muốn hỏi là chuyện nhà ông chủ Phòng phạm lỗi gì mà rơi vào kết cục đó.

Nàng chần chờ. Việc này kể ra rất phức tạp, thật sự không hợp để kể cho bệnh nhân bệnh nặng nghe.

- Người không nói ta tự mình đi hỏi.

Nàng lườm hẳn, nhìn bản lĩnh của hẳn thì muốn hẳn nửa sống nửa chết còn dễ hơn bóp chết con kiến, hẳn muốn nói điều kiện với nàng chẳng phải rất không biết lượng sức sao.

Có câu là

Có câu là, “Bỏ được một thân quả, có thể đem hoàng đế kéo xuống ngựa.” Hẳn hiện tại chính là như vậy tử, bất cứ giá nào.

- Ta nói được làm được

Tần Khả Tâm đảo mắt, xem như ăn đủ sự cố chấp của hẳn.

- Bởi vì triều đình cấm buôn bán, quan viên địa phương ra sức chèn ép các tiểu thương, ngoài một số người có quan lại chống lưng, các cửa hàng hầu như đều phải đóng cửa hoặc bị các gia tộc quyền thế xâu xé. Hiệu cầm đồ Thông Bảo làm ăn phát đạt nhất Giang Châu nên ngay từ đầu đã thành tấm bia bị chèn ép. Tri phủ đại nhân không ngại ngần gì gán tội làm bại hoại phong hóa cho họ, tịch biên tài sản nhưng Phùng lão bản là người hiền lành, dù mất gia nghiệp nhưng được lòng người, được người xung quanh giúp đỡ nên cuộc sống cũng tạm ổn. Nhưng không có hiệu cầm đồ họ phải chuyển nghề khác để sống, làm nông phu. Nhưng bọn họ vốn là người buôn bán, bắt bọn họ trồng trọt sao mà làm cho tốt được? Vì thế qua một hai năm mượn thóc, nông cụ của triều đình nhưng không thu hoạch được gì nhiều. Nợ không trả được, quan phủ bắt Phùng tiểu thư đến giáo phường coi như trả nợ. Phùng tiểu thư không chịu, sau đó... người cũng thấy rồi đó.

- Triều đình cấm thương khi nào?

Hạn chế và cấm đoán là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nếu không tận mắt nhìn thấy hẳn không dám tin rằng lệnh trọng nông ức thương lại bị bóp méo thành dạng này.

- Mặc kệ là cấm hay hạn chết đều rất vớ vẩn. Trời đất luôn thay đổi, những người có của cũng như người bình thường thôi, người có thể tưởng tượng cảnh người hoặc ta đi cày ruộng sao? Cho nên ta nói người quản nhiều việc lắm, mệt mỏi chính mình mà chẳng được tác dụng gì, chẳng bằng không làm gì cả, cho ai thích buôn bán thì buôn bán, thích làm ruộng thì làm, thích đọc sách thì đọc... ai chẳng là nhân tài, đều là ích nước lợi dân.

Ai cũng là nhân tài... hẳn từng đọc một cuốn sách bàn về trị quốc, trong đó luận điểm chính là “ai cũng là nhân tài”, sĩ, nông, công, thương đều ngang hàng nhau.

Nhưng ý tưởng này bị đám quan lại trong triều Lí Hữu Hợp nói là lời yêu dị.

Tất cả các giai cấp chỉ có người đọc sách là cao quý nhất, đó mới hợp với tư tưởng lão phu tử, thánh hiền.

Tề Hạo không biết ý tưởng trong cuốn sách đó là đúng hay sai nhưng hẳn cũng không tán thành ý tưởng của đám nho sĩ đó. Hẳn cho rằng dân chúng như nước, nước không có hình dạng cố định bởi vậy cần triều đình định hướng cho bọn họ. Nhưng hiển nhiên, hẳn không phải là người có đủ tư cách dẫn đường cho nên một đất nước đang an lành bị hẳn làm cho loạn thất bát tao.

Hắn thở dài một hơi, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tần Khả Tâm chỉ đành bất đắc dĩ nhìn bát cháo dần nguội đi trong tay, xem ra lần này lại phí tâm rồi, lại đành xuống bếp hâm bát cháo mới thôi. Nàng không muốn quấy rầy hẳn nghỉ ngơi, lẳng lặng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

B.a.n..Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

- Tần cô nương.

Đột nhiên hẳn mở bừng mắt gọi nàng:

- Ta muốn ăn cái gì đó dưỡng sức, mai đi tế bái nhà Phùng lão bản

- Không được

Nàng kêu lớn. Nàng luôn cảm thấy hần từ khi đến Giang Châu đã có chút không ổn. Khi mới gặp, thân thể hần đã có chút yếu đuối, càng ở chung nàng càng phát hiện dưới lớp vỏ hiền lành của hần là trái tim cứng rắn, kiên định. Mà nay, hần xé bỏ lớp áo hiền lành bọc ngoài, bộc lộ ra góc cạnh sắc bén của hần như bảo đao rời khỏi vỏ là sẽ nhuộm máu

- Ta chỉ nói cho người chứ không phải hỏi ý của người. Hần lạnh nhạt nói.

Nàng thà nghe hần mắng còn hơn nghe hần nói những lời lạnh nhạt như thế này.

- Thân thể người lúc này rất yếu, không chịu được mệt mỏi, để ta giúp người điều dưỡng thêm, ba ngày sau người đi tế bái được không?

Lần này nàng không dám tự tiện điểm huyệt ngăn cản hần, chỉ đành nhẹ nhàng nói vậy

- Được.

- A?!

Nàng đã nghĩ hần sẽ rất kiên quyết, không ngờ hần lại đồng ý nhanh như vậy khiến nàng bất ngờ

- Mang cháo lại đây đi, ta ở khách điểm tĩnh dưỡng một hai ngày rồi đi

Lúc này, trên người hần có cảm giác rất quái dị, có khí thế khiến người khác sợ hãi làm cho nàng đành ngoan ngoãn làm theo lời hần nói.

Nàng nhìn hần ăn cháo, cử chỉ cao quý, tao nhã mới nhớ lại hần từng là vua của một nước. Bây giờ dù hần là hoàng đế tốt hay là vua ngu ngốc thì cũng là thiên tử cao cao tại thượng, lời nói của hần là thánh chỉ, ai cũng phải nghe theo. Trước kia, hần không tỏ uy của Hoàng đế với nàng nên nàng thỏa sức coi thường hần. Nay, hần động oai hùng, nàng cảm giác toàn thân rét lạnh, trán toát mồ hôi, cuối cùng cũng biết được khí thế giấu dưới lớp bọc tao nhã của hần.

Ba ngày sau

Tần Khả Tâm ở trong phòng khách điểm, đi qua đi lại, mệt muốn chết. Nàng vừa nói chỗ mai táng một nhà ba người Phùng lão bản xong, Tề Hạo đã một mình đi tế bái, không cho nàng đi theo.

Thật ra nàng chẳng cần để ý lời hần nói, dựa vào kinh công của hần cho dù có lên đi hần cũng chẳng phát hiện nổi. Nhưng trong lòng nàng như có lời nhắc nhở: “đừng chọc giận hần, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”

Gặp quỷ đi, hần là kẻ trói gà không chặt thì làm gì được nàng? Chỉ cần búng ngón tay nàng có thể giết chết hần rồi. Nàng không sợ hần, nàng cần phải theo sát hần, không để hần trở về hoàng cung, nếu không để cho khí thế của hần cường thịnh lại thì không tốt. Nhưng tim của nàng lại đập thình thịch, hai chân run run, muốn theo dõi hần mà chân như nhũn ra. Quả là kì lạ, nàng sao phải nghĩ xem Hoàng đế ngu xuẩn này vui hay giận?

- Ai!

Nhưng sự thật là nàng rất lo lắng cho hần

- Tề Hạo, Tề Hạo, người dù gì cũng đọc sách vài năm, hiểu được đạo lý làm người, đừng có nghĩ không thông a!

Nàng đi đi lại lại trong phòng từ ngày sang đêm, từ khi trăng lên đến khi mặt trời mọc.

Một ngày một đêm trôi qua, hần còn chưa về, không phải đi tế bái mà nghĩ quần muốn tự tử chứ?

Tự đáy lòng Tần Khả Tâm không hề muốn chống đối hần nhưng thấy thời gian trôi càng lúc càng nhanh, nàng thật sự không chờ nổi nữa.

Mở cửa sổ ra, cũng chẳng để ý việc thi triển khinh công giữa ban ngày ban mặt sẽ làm bao người kinh hãi, nàng phi thân ra khỏi cửa sổ, như đại bàng giương cánh, lao về phía thành Đông.

Đến chỗ mai táng một nhà ba người Phùng lão bản quả thấy Tề Hạo cầm một bầu rượu ngồi trước mộ, tự rót, tự uống, tự nói chuyện. Nàng không nghe xem hắn nói gì mà chỉ chăm chú nhìn mái tóc hắn.

Năm nay hắn mới 25 tuổi, chính là lúc phong nhã hào hoa nhất nhưng vì ngày đêm làm việc vất vả mà tóc bạc sớm. Nhưng cũng chỉ là lốm đốm mà thôi. Vậy mà chỉ qua một đêm, tóc hắn bạc trắng đầu, gió khẽ thổi qua, tóc trắng bay bay. Đối lập với đó là khuôn mặt bị bệnh của hắn đỏ hồng, thoạt trông lại có vẻ vô cùng động lòng người.

Nàng yên lặng nhìn hắn, trái tim giống như bị đánh một quyền, vừa chua xót, vừa đau đớn lại vừa tê dại.

- Nếu đã đến rồi thì tới đây ngồi đi

Hắn thấy nàng, thản nhiên nói

Nàng đứng bất động ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn hắn dần mơ hồ, dường như bị nước mắt dâng lên làm nhòe mọi thứ.

- Sao thế? Hắn hỏi, vẫn chỉ với ngữ điệu thản nhiên như trước

Cổ họng nàng khô khô, chỉ vào hắn nhưng không nói được gì.

- Ta có chỗ nào không đúng sao

Hắn cười như mây như khói, rõ ràng ngay trước mắt nhưng không thể với tới. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi chua xót nói:

- Tóc của ngươi...

- Tóc?

Hắn kéo lọn tóc đằng sau ra nhìn, chỉ thấy trước mắt là màu trắng bạc, không có lấy một sợi tóc đen. Hắn tùy ý nói lỏng tay ra:

- Ta vốn sớm đã bị bạc tóc, nay cũng chỉ bạc nhiều hơn một chút thôi, cũng chẳng có gì

Đó chẳng phải là trắng hơn một chút mà là cả đầu bạc trắng, một đêm đầu bạc. Cảm giác áy náy nặng nề dâng lên trong lòng nàng. Là nàng hại hắn thành thế này sao?

Hắn vẫy tay với nàng:

- Ngươi không phải là người sẽ ngạc nhiên vì mấy sợi tóc bạc chứ. Đừng nghĩ nhiều, lại đây tán ngẫu đôi câu đi

Nàng cắn môi, cái đầu cao ngạo bất giác cúi thấp. Lần đầu tiên gặp hắn nàng coi thường hắn, giờ nàng cảm thấy có lỗi với hắn

- Đừng như thế, ai mà chẳng có tóc bạc, trừ phi là chết yếu

Hắn rót một chén rượu đưa tới trước mặt nàng

- Uống đi, từ từ nói chuyện.

Nàng không nhìn hắn, hồi lâu sau mới khẽ nói:

- Xin lỗi ngươi

- Ngươi từng làm chuyện có lỗi với ta sao? Hắn cười to: - nếu nói ột người biết cái gì là sự thật là sai lầm, bỏ mặc ta trong mơ hồ, không biết gì mới là đúng đắn?

- Nhưng...

- Đừng nhưng gì cả, một ly rượu này ta tạ ơn ngươi, ngươi đã cho ta nhìn rõ thế giới này

Hắn sống trong hoàng cung, được người bao học, sống trong xa hoa lãng phí, tràn ngập giả dối với người khác có lẽ là hạnh phúc nhưng Tề Hạo không muốn thứ đó. Hắn chỉ muốn sống trong trời đất bao la, tự mình đạt được thứ mình mong muốn

- Tề Hạo

Nàng mím môi, đón lấy chén rượu nói tiếp:

- Ta biết nhà họ Phùng có ý nghĩa rất lớn với ngươi, bọn họ không chỉ là chủ cũ của ngươi mà còn là người thân của ngươi. Bọn họ chết rồi ngươi rất đau lòng nhưng người chết đã chết, ngươi phải cố gắng bảo trọng.

Hắn vuốt mái tóc bạc bị gió thổi, khe khẽ nhếch miệng.

Lần đầu tiên nàng phát hiện hắn không chỉ có khí chất tao nhã mà còn rất đẹp trai, mày kiếm, mũi thẳng, môi hồng răng trắng, khí khái như từng trên núi mà thanh nhã như liễu ven sông.

Trái tim non nớt đập loạn, hai mắt nàng không rời được khuôn mặt tuấn tú như ngọc ấy.

- Tần cô nương nói đúng

Hắn giọng bầu rượu lên, từ xa kính nàng một chung:

- Phùng lão bản đối với ta như cha ruột, phu nhân như mẫu thân, đại tiểu thư bình thường luôn gây phiền phức nhưng ngây thơ đáng yêu, ta cũng coi nàng như muội muội của mình. Ta sống 25 năm thì đến một nửa thời gian là sống ở hiệu cầm đồ. Trước đây, khi xem ông chủ buôn bán ta đã nghĩ, có một ngày, ta sẽ thành thương nhân lợi hại như hắn. Sau này làm chương quầy, ông chủ luôn nhắc nhở ta không được thỏa mãn với bản thân, phải biết nhìn xa trông rộng. Ta lại âm thầm thề trong lòng, sẽ tích cóp bạc để tự mình mở cửa hàng, hơn nữa còn phải lớn hơn của ông chủ. Ta chưa từng nghĩ tới, thì ra là đại tiểu thư thích ta nên ông chủ mới đổi cách cổ vũ khác để ta nỗ lực phấn đấu.

Rất kì lạ, nàng không thích nghe hắn nói chuyện về Phùng gia, nhất là khi hắn nhắc đến cái tên Phùng Ngọc Bảo, vẻ mặt mông lung khiến nàng có chút khó chịu. Nhưng Phùng gia đều đã chết, nàng có lòng này có vẻ quá ích kỉ.

Cứ như thế, lòng nàng như pha tạp đủ các loại dầu, muối, tương, dấm, trà... đủ mọi mùi vị khiến nàng mất tự nhiên, khó mà nói gì. Mà Tề Hạo như bị trói buộc đã lâu, một khi gặp biến cố cũng như một can dầu gặp lửa, sẽ khiến cả người hắn nổ tung.

Hắn muốn làm loạn, muốn làm những chuyện trước kia không dám làm, dù có vì vậy mà tự hủy diệt chính bản thân mình hắn cũng mặc kệ. Cho nên hắn chống lại Tần Khả Tâm, biết nàng võ nghệ cao cường, chọc giận nàng kết quả sẽ vô cùng thảm nhưng vẫn muốn chọc giận nàng.

- Còn ngươi? Nói chuyện của ngươi đi?

- Ta...

Suy nghĩ trong lòng nàng không bắt kịp lời nói của hắn, sững sờ hồi lâu mới nói:

- Ta chẳng có gì để nói cả. Ta là một cô nhi, được sư phụ thu nhận, dạy y thuật cho ta, dạy võ nghệ cho ta. Trên ta có một sư huynh và một sư tỉ nhưng ta ít khi gặp bọn họ. Phần nửa đều là ở bên ngoài giúp người chữa bệnh

- Sư phụ ngươi bản lĩnh bất phàm mới có thể dạy dỗ đồ đệ như ngươi

Nhớ tới mấy lần bị nàng hành hạ mà trong lòng có chút tức giận, ngữ điệu có phần cay cú.

- Ngươi trách ta đá ngươi xuống nước sao?

Nàng nhăn mặt:

- Cái đó cũng không trách ta được, ai bảo ngươi không tắm rửa, người ngợm bẩn thỉu.

- Ta ngày nào cũng tắm, sao lại bẩn?

- Mỗi ngày ở bên ngoài, phơi nắng phơi gió sao có thể không bẩn? Đây này, người ngồi trước mộ phần một ngày một đêm, bùn đất dính vào người không biết bao nhiêu mà kể còn dám cãi không bẩn?

Hắn vốn tức giận với nàng nhưng nghe những lời này thì sự tức giận không hiểu sao lại biến mất

- Đi ra ngoài luôn luôn bất tiện, sao có thể lúc nào cũng giữ mình sạch sẽ không vương một hạt bụi?

- Cho nên phải tắm nhiều lần. Nói cho người biết, giữ gìn cơ thể sạch sẽ thì mới khỏe mạnh được. Đây là lời khuyên của một đại phu cho người đó

Cái gì cơ? Hắn nghe lời đề nghị cổ quái này mà cười lớn:

- Lời đề nghị của nàng ta chưa từng nghe qua, thường nghe người ta nói, một lần tắm là gột sạch đi nguyên khí ba năm nên nam tử hán đại trượng phu tốt nhất là bớt tiếp xúc với nước thì hơn

Nàng ghen hòng nhìn hắn, bộ dạng đáng yêu như con mèo con mới sinh:

- Người đừng đến gần ta, ba năm không tắm thì thành người rắn sao?

- Rắn thì không đến mức nhưng thực ra cũng chỉ là thêm chút ghét mà thôi

- Ghê muốn chết

Nàng cười, khuôn mặt trắng như màu áo, từ đầu đến chân một màu trắng như tuyết, thật sự là yêu sạch sẽ quá độ.

- Như ta nếu gọi là ghê tởm thì ăn mày bên đường tính cái gì? Ta thấy lúc người coi bệnh cho bọn họ cũng đâu có vẻ mặt gì khác lạ

Nói đi nói lại đều là nàng quá hà khắc với hắn mà thôi

- Bọn họ bị bệnh mới như thế, sao có thể vợ đưa cả năm?

Nàng không phải là bồ tát, không thể cứu vớt tất cả chúng sinh nhưng tấm lòng của người làm thuốc vẫn phải có

Hắn sợ run, sờ sờ mũi, nghĩ lại chính mình mới là kẻ đi so đo.

Thật ra tính cách của nàng không xấu, tuy rằng khiến hắn bị bệnh mấy lần nhưng cũng đã cứu chữa hắn. Một đường từ kinh thành đến Giang Châu chỉ hết mười ngày đi đường nhưng vì mỗi ngày nàng đều dừng lại chữa bệnh giữa đường nên đến gần một tháng mới đến nơi.

Hắn nhớ tới sự lương thiện của nàng khi chữa bệnh, sự lương thiện xuất phát từ nội tâm, mong muốn người bệnh được khỏe mạnh mà hoàn toàn quên thói quen ưa sạch sẽ của mình. Khi đó nhìn nàng có nửa điểm đáng ghét?

Trên đời này có rất nhiều người biết nói ngon nói ngọt nhưng có thể làm người tốt thực sự thì rất ít, nàng là trường hợp đặc biệt trong số ít đó. lúc này, hắn ngoài bội phục, thưởng thức nàng, trong lòng cũng chẳng còn chút nào chán ghét nàng như bình thường nữa.

- Người nói đúng, là ta ích kỷ

Lắc lắc đầu, hắn luyện tiếu nhìn ba ngôi mộ của Phùng gia rồi lắc lư đứng dậy.

- Cần thận.

Nàng vội đi tới bên đỡ hắn

- Ta không sao

Chỉ là ngồi quá lâu nên có chút mệt mỏi. Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng hắn không nịn được đùa nàng:

- Giờ ta cả người dính đầy bùn đất đó!

- Giờ người đang mắc bệnh. Nàng lườm hắn một cái.

Hắn ngửa đầu, cười ha ha:

- Đúng, ta là bệnh nhân, được đặc quyền

Nếu chỉ có bệnh mới được hưởng thụ sự ôn nhu, quan tâm của nàng... hắn cũng chẳng ngại yếu đuối một chút, tận hưởng ân tình khó có được của mỹ nhân.

- Bị ốm rất vui sao

- Không phải cá sao biết niềm vui của cá!

Tựa vào ngực mỹ nhân, đó là điểm phúc a!

- Đồ điên

Thấy sắc mặt hần hồng hồng nàng biết hần lại phát sốt, bàn tay mềm mại ôm eo hần, bằng động tác nhanh nhất đưa hần về khách sạn, chữa bệnh cho tốt.

Không biết vì sao, tự ngày ấy trở về, Tần Khả Tâm phát hiện ánh mắt mình khó mà rời khỏi Tề Hạo được. Kể cả khi nàng đang chữa bệnh từ thiện mà ánh mắt cũng bất giác tìm kiếm bóng dáng hần. Sau đó, nàng phát hiện, mỗi lần nàng nhìn thấy hần thì đều thấy hần đang chăm chú, tán thưởng nhìn nàng. Lúc này tâm tư của nàng sẽ rất phức tạp, như vui, như giận, như xấu hổ, nói không rõ, nói không rõ.

Nàng bị bệnh sao? Nhưng mấy lần nàng tự chẩn mạch ình thì đều thấy mạch rất ổn, có nghĩa là bản thân khỏe mạnh.

Nhưng như thế thì chuyện gì xảy ra? Nàng không thể chuyên tâm chữa bệnh, không thể không ngừng chữa bệnh trước giờ, tránh có gì sai sót ảnh hưởng đến tính mạng của người.

Nàng rời khỏi sảnh lớn khách sạn, đi lên lầu hai, thấy Tề Hạo đang nhìn mình, trong lòng không hiểu sao có chút tức giận.

- Nhìn cái gì? Từ sáng sớm đến giờ nhìn còn chưa đủ sao?

- Nàng không nhìn ta sao biết ta đang nhìn nàng?

Hắn cười, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nàng.

Người này, lúc mới quen không vô lại như thế, sao sau hôm đó tính cách thay đổi nhiều như vậy. Nàng muốn cãi nhau với hần nhưng không tài nào thắng nổi hần. Tức giận hừ một tiếng, nàng đi tới bên bàn, rót thuốc cho hần

- Uống hết đi

- Ta đã khỏe rồi, cũng không bị sốt, sao phải uống thuốc?

Một ngày uống đến 10 bát thuốc, suốt năm ngày nay đều như thế, giờ chỉ nhìn thấy thuốc hần đã muốn nôn.

- Cái này không phải chữa phong hàn mà là giúp người giải độc

- Ta trúng độc khi nào?

- Người ăn phải rất nhiều đan dược của đám đạo sĩ, trúng độc sâu, giờ độc vào đến lục phủ ngũ tạng, nếu không trừ hết độc thì chắc chắn người sống không quá 30 tuổi

- Ý người là kim đan đạo sĩ luyện để giúp thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi có độc?

Sao có thể? Trong triều có rất nhiều quan lại ngày nào cũng dùng một viên kim đan để mong một ngày được thành tiên. Kim đan đó giá ngàn lạng vàng, nếu hần không phải đứng đầu một nước sao có mà dùng. Huống hồ sau khi dùng kim đan tinh thần thể lực quả thật tăng cao, khiến hần có sức xử lý quốc sự.

- Nếu người không tin, mang mấy kim đan đó bắt con gà cho ăn thử xem, đảm bảo lũ gà đó sống không được nửa tháng

Nàng đưa bát thuốc tới trước mặt hần. Hần rất ngoan ngoãn uống thuốc nhưng miệng không chịu tha người:

- Vì sao nhất định là gà, dùng vịt được không?

- Tùy người

- Hay là dùng trâu đến thử thuốc xem sao

Nàng rất cố gắng khắc chế không để bản thân tức giận nhưng người này đúng là... miệng chó không có ngà voi.

- Trâu lớn như thế người định dùng bao nhiêu kim đan cho nó chết

Hắn nhún nhún vai.

- Thật ra bất kể là gà, vịt hay trâu thì ta cũng không có kim đan, thí nghiệm này không làm được

Nàng cắn răng. Máu dồn lên não, cười hung tợn:

- Có một cách thử đơn giản hơn người đã nghe đến bao giờ chưa

- Cái gì?

- Người đừng uống thuốc giải độc nữa, cứ thế này thôi, xem người sống được quá 30 tuổi không?

Nàng dậm chân rồi xoay người rời khỏi phòng. Hắn từ tốn nói với theo nàng:

- Cách tốt như thế nhưng chỉ sợ có người sẽ luyện tiếu

Nàng khó thở, quắc mắt, xoay người.

- Ta không thêm tiếu

- Ta có nói là nàng sao? Về mặt hắn thật vô tội

Chỉ thấy vết hồng từ cổ nàng dâng lên, thiêu nóng khuôn mặt nàng.

- Miệng lưỡi trơn tru!

Một chưởng vung lên

Hắn không trốn tránh, thản nhiên nói:

- Hôm nay ta vẫn chưa tắm

Tay nàng dừng trước ngực hắn, rất muốn đánh tiếp nhưng trong lòng có mấy phần mất tự nhiên, mất phần xấu hổ nhưng lại là không hề chán ghét. Ánh mắt nàng bất giác bị mái tóc xõa trên đầu vai kia hấp dẫn, tóc trắng, ánh bạc lấp lánh còn hơn cả sao trên bầu trời.

Bạch phát tam thiên trượng

Duyên sâu tự cái trường

Bất tri mình kính lý

Hà xứ đắc thu sương

(tóc bạc ba ngàn thước, dài tựa nổi sầu thăm thẳm, không biết trong gương sáng, nơi nào có sương thu)

Như hắn mong muốn, nàng vô cùng tức giận hắn.

4. Chương 4

Chương 4

Sáng hôm đó, Tần Khả Tâm gõ cửa phòng Tề Hạo.

- Cửa không khóa, tự vào đi

Giọng hắn lơ đãng nhưng còn chưa tỉnh ngủ. Nàng đoán rằng hắn chắc mỗi một, cả đêm không ngủ rồi.

Mấy ngày ở Giang Châu điều dưỡng thân thể, tuy rằng hắn không nhắc tới cái chết của Phùng gia, bình thường cũng cười nói, đôi khi còn đấu khẩu với nàng. Nhưng nàng biết, trong lòng hắn rất để ý cái chết của Phùng gia, sự sầu oán đó đã nhập vào cốt tủy, ngày đêm tra tấn tinh thần hắn.

Mà nàng tuy là lương y, có thể trị bách bệnh, đáng tiếc tâm bệnh thì đành bất lực. Nàng hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng bước vào

- Dậy đi, hôm nay chúng ta rời Giang Châu, chuẩn bị lên núi
- Lên núi làm gì? Không phải việc chữa bệnh từ thiện của nàng còn chưa xong?
- Vào núi hái chút thảo dược xuống núi bán lấy tiền rồi mới có thể tiếp tục chữa bệnh từ thiện.

Nói thẳng ra là nàng rỗng túi rồi. Trán hắn toát mồ hôi:

- Nàng muốn kiếm tiền nhất định phải mất công thế sao? Dựa vào y thuật của nàng, tùy tiện tìm kẻ có tiền xem bệnh cho hắn là đủ cho nàng sống rồi
- Ta xem bệnh không bao giờ lấy tiền
- Tức là tiền của nàng đều là lên núi hái thuốc mà kiếm được?

Không thể tin năng lực mưu sinh của nữ nhân này kém cỏi như thế, hắn ăn không của nàng lâu như vậy, ai, thật xấu hổ.

Nàng thản nhiên gạt đầu:

- Ta là đại phu, không kiếm tiền nhờ xem bệnh thì đương nhiên phải bán thuốc kiếm tiền
- Nàng vất vả vào núi bán thuốc như vậy kiếm được bao nhiêu tiền?
- Ba, bốn trăm xâu tiền

Hắn có chút choáng. Nàng là người học võ, đi tới đi lui, leo tường như đi trên đất bằng, đương nhiên không coi việc lên núi hái thuốc là chuyện to tát. Nhưng hắn là người bình thường, lặn lội lên núi chỉ vì mấy trăm xâu tiền thì giết hắn đi còn hơn.

- Trên người nàng còn bao nhiêu tiền?
- Ba mươi xâu tiền
- Cho ta 20 xâu
- Cái gì?

Nàng lấy túi tiền ra, đưa tiền cho hắn xong mới nhớ ra:

- Người lấy tiền làm gì
- Đi kiếm tiền cho nàng

Hắn xúc chần đứng dậy, xoay người, đeo giày rồi nói:

- Nàng ở đây chờ ta, cùng lắm là 2 canh giờ ta sẽ kiếm ngàn xâu tiền về cho nàng
- Người định đi cướp tiền trang (dạng ngân hàng thời xưa) sao?
- Muốn cướp cũng phải nhờ nàng đi chứ ta cướp được ai?

Hắn lườm nàng rồi đi ra cửa.

Nàng khó hiểu đứng đó, nghĩ nghĩ làm thế nào dùng 20 xâu tiền mà kiếm được 1000 xâu tiền?

Trên đời này kiếm được tiền nhanh và nhiều nhất là nghề gì? Không ngoài đi đánh bạc hay làm kỹ nữ. Khi mới bước chân vào giang hồ nàng đã từng nghe nói, một kẻ lợi hại, đêm thu về trăm xâu tiền là chuyện bình thường nhưng không thể để thua, nếu không nhẹ thì khó giữ hai tay mà nặng thì cái mạng cũng đi luôn.

Tề Hạo không đi đánh bạc chứ? Cũng không nghe nói hắn biết mấy mẹo cờ bạc.

Mà nói đến kỹ nữ, kỹ viện bậc nhất nước Tề là Thám Hoa lâu, nghe đồn ngày thu được trăm lạng vàng, nhưng Tề Hạo không phải là nữ tử, tuy rằng tuần tú như ngọc thì cũng không đến mức có người vung tiền ra để bao hắn.

Vậy hẳn định dùng cách gì để kiếm được ngàn xâu tiền trong hai canh giờ? Nàng nghĩ mãi cũng không ra, nghĩ đến đói bụng thì đành gọi tiểu nhị mang bánh bao với cháo vào phòng dùng bữa. Còn chưa ăn hết cái bánh bao thì Tề Hạo đã mang theo túi tiền nặng trĩu đi vào.

- Này!

Hắn đưa túi tiền cho nàng, tự nhiên ngồi xuống ăn sáng. Nàng không thể tin được, gỡ túi tiền ra xem, bên trong ước chừng 1000 xâu tiền. Từ lúc hắn ra ngoài đến giờ cũng không lâu, hắn làm gì mà được như thế này?

- Người thật sự dùng 20 xâu tiền mà buôn bán lời 1000 xâu tiền! Làm sao có thể?

Bình thường nàng phải hái thuốc trong núi đến 10 ngày, nửa tháng mới kiếm được mấy trăm xâu tiền, coi như là được nhiều nhưng hắn lại...

- Hay người có châu báu trên người

- Làm gì có? Đây là ta bán tranh kiếm tiền

- Tranh gì mà đánh giá đến vậy?

- Tranh Hoàng thượng ngự lãm

- A!

- Ta lấy 20 tiền của nàng mua bức tranh bên đường rồi ấn dấu “Thánh long hoàng ngự lãm” lên đó, bán cho Dị bảo trai thì kiếm được tiền thôi.

- Thánh long hoàng?

Hắn chỉ vào cái mũi của mình.

Nàng hiểu ra. Tề Hạo chính là đương kim Hoàng thượng, hắn tùy tiện triệu ngự ấn tùy thân của mình lên bức họa nào thì bức họa đó thành đồ trong cung, đương nhiên là vô giá. Cách kiếm tiền đơn giản như thế sao nàng không nghĩ ra?

- Nhưng... buôn bán đồ trong cung không phải là phạm pháp sao?

- Làm gì có ai trong cung chưa từng lén mang vài món đồ ra ngoài bán? Chỉ cần không quá đáng thì mọi người đều nhắm một mắt mở một mắt, ai nhất đều phát tài

- Thật tốt quá.

Nàng cầm lấy túi tiền:

- Về sau không cần lo lắng chuyện tiền nong nữa rồi

Một ngàn xâu tiền đó. Tùy tiện mua vài bức họa đem bán là được

- Đời này ta còn chưa bao giờ cầm nhiều tiền như thế. Tề Hạo, không bằng người lại mua thêm mấy bức họa, triệu vài triệu rồi kiếm thêm tiền đi.

Quả nhiên, trên đời không có người hoàn mỹ, nàng y thuật, võ công đều giỏi, tấm lòng lương thiện khiến hắn choáng váng, coi nàng như Bồ tát nhưng sự thông minh của nàng chỉ dùng trong y đạo và võ thuật, nửa chút khái niệm mưu sinh cũng không có.

- Loại chuyện này có thể một hai lần chứ không được nhiều, nếu ta làm nhiều quá thì nàng chuẩn bị nhặt xác cho ta đi

- Vì sao?

- Buôn bán đồ trong cung là tội chết đó

Và lại tiết lộ hành tung của hắn, nàng sẽ bị phát hiện tội bắt cóc Hoàng đế, cái đầu nhỏ của nàng cũng khó giữ

- Ai!

Nói cách khác, tiền như thế này chỉ có thể kiếm một lần? Thật đáng tiếc, thôi quên đi

- Có một ngàn xâu tiền này cũng đủ cho chúng ta sống 1 năm rồi, giờ ta đi chữa bệnh từ thiện, xong rồi chúng ta đi dạo phố, ta có nhiều thứ muốn mua nhưng tiếc chưa có tiền mua. Giờ có tiền, ta muốn mua bằng hết

Nói xong, nàng như con chim én nhỏ vui vẻ chạy ra ngoài.

Thần y vừa đến, đại sảnh khách sạn kê sẵn cái bàn, ở trên đó chuẩn bị sẵn văn phòng tứ bảo, Tần Khả Tâm ngồi ngay ngắn ở đó, hôm nay lại bắt đầu chữa bệnh.

Nàng đi khắp nước Tề, cứu mạng vô số người, những người này truyền tai nhau, đều tôn nàng làm nữ y thần.

Nàng mỗi lần đi đâu chỉ cần nói thân phận, nói với khách điểm muốn ở 10 ngày, nửa tháng, tổ chức chữa bệnh từ thiện thì không ai từ chối.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Tuy rằng người đến xem bệnh hạng người nào cũng có, khát cái, lưu manh cũng có, lúc chữa bệnh từ thiện sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của khách điểm. Nhưng nếu là khách sạn nàng từng ở để chữa bệnh thì khách tới cửa còn tăng thêm nhiều, nói thẳng ra là khách điểm cũng kiếm lời.

Vì thế mỗi lần Tần Khả Tâm đến đâu cũng không phải lo lắng chỗ ở, có rất nhiều khách điểm mong nàng đến ở.

Nhưng hành tẩu giang hồ, ngoài việc ăn ở phải mất tiền thì chi phí may mặc cũng không thể thiếu, hơn nữa nàng là một cô gái, dù không thích châu ngọc đầy đầu nhưng cũng thích chút son phấn. Nhưng nàng không rành kiếm tiền, thường chỉ thích thú nhìn mấy cửa hàng son phấn chứ chưa từng bước vào.

Hôm nay túi tiền đầy khiến lòng nàng phấn chấn, hận không thể lập tức chữa xong để vui mình trong cửa hàng son phấn. Nhưng mạng người quan trọng, chữa bệnh qua loa không được, vì vậy nàng cố gắng tập trung tinh thần xem bệnh ọi người. Nhưng Tề Hạo vẫn nhận ra, hôm nay nàng đặc biệt cẩn thận, đến buổi trưa đã xem bệnh xong cho 100 người rồi vội vàng kéo hắn đi dạo phố. Nữ nhân thích đi dạo phố mua đồ, Tề Hạo sớm biết. Nhưng hắn xuất thân thương nhân, đối với mua bán rất có hiểu biết.

Nhưng hắn chưa từng thấy nữ nhân nào giống Tần Khả Tâm. Mua đồ không mặc cả, người bán nói bao nhiêu nàng trả bấy nhiêu. Chợ này tuy không phồn hoa so với trước kia nhưng cũng có đến chục gánh hàng rong, nàng dạo chưa được nửa vòng thì đã tiêu hết nửa túi tiền.

Đến cửa hàng quần áo, nàng chọn ba bộ quần áo trắng bằng vải bố, chủ quán nói mỗi bộ 100 xâu tiền. Mất thấy Tần Khả Tâm sắp bỏ tiền ra mua, Tề Hạo vội vàng trả ba bộ về.

- Không mua

- Vì sao?

Chủ quán và Tần Khả Tâm đồng thanh nói.

- Ba bộ quần áo vải bố bình thường cũng mất trăm xâu tiền, rõ ràng là lừa người, coi chúng ta là ngốc sao?

Dù hắn năm năm làm Hoàng đế nhưng giá cả củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm trà hắn vẫn có chút hiểu biết. Ngược lại hắn có chút nghi ngờ, Tần Khả Tâm hành tẩu giang hồ nhiều năm sao hoàn toàn không biết giá cả gì hết, làm kẻ ngốc cho người ta chặt chém?

- Công tử, người nói thế không đúng rồi, đây là vải bông tinh tế nhất vận chuyển từ Lĩnh Nam đến, toàn Giang Châu cũng chỉ có bốn chỗ có mà thôi. Nhìn đường may đường thêu xem, lấy của người 100 xâu tiền cũng không thiệt đâu.

Chủ quán cố gắng giới thiệu.

Tề Hạo lườm hân:

- Ta còn chẳng biết Linh Nam trông bồng. Cũng được, người nói đường may thì người xem đi

Hân cởi áo ngoài, đặt lên cửa hàng, kéo tay áo ra:

- Nếu thực sự là người giỏi khâu ra thì đường chỉ sẽ tinh tế, chắc chắn, hai bên đối xứng. Còn của nhà người? Đường chỉ lớn nhỏ không đều, nhìn xem, chỗ này còn cả chỉ thừa, rõ ràng là hàng loại ba mà cũng dám thu giá đó.

Chủ quán bị hân nói mà sắc mặt từ xanh thành hồng, hung hăng nói:

- Vị công tử này e là không biết, ông chủ cửa hàng này là em vợ của tri phủ lão gia đó.

- Sao? Lấy quan phủ áp chế ta?

Tức giận, Tề Hạo cười lạnh:

- Cho dù tri phủ đại nhân ở trước mặt thì ta cũng chỉ mua ba bộ này của người với giá hai mươi xâu tiền thôi

Nói xong, cầm lấy áo ngoài rồi kéo Tần Khả Tâm đi ra ngoài.

- Hai người nghĩ cửa hàng này là quán ven đường, người nói đến là đến nói đi là đi sao. Giọng chủ quán đầy sát khí

- Cho dù là hoàng cung đại nội ta cũng tự do đi lại.

Tần Khả Tâm nghe vậy bưng miệng cười. Tề Hạo là đương kim hoàng thượng, hân đi lại trong hoàng cung có thể không tự tại sao?

Tề Hạo kéo nàng ra cửa, lườm nàng một cái:

- Nàng còn cười, phiền phức sắp đến cửa rồi

- Có Hoàng đế ở đây, ta sợ gì?

- Đúng, nàng không sợ, ta sợ nàng.

Hân chìa tay về phía nàng:

- Đưa tiền cho ta.

- Làm gì?

Tiền tiền thoải mái sẽ nghiện, nàng chưa từng mua sắm thích thú như vậy, giờ coi tiền như mạng sống vật

- Về sau nàng mua gì ta trả tiền, tránh nàng tiêu sạch tiền một cách phung phí

- Làm gì có? Cũng chỉ mua 7,8 thứ

Xem xem, cùng lắm chỉ là một đôi vòng ngọc, mấy cái trâm, hai hộp son phấn, nàng mua thật sự tiết chết, sao phung phí được.

- Chính vì nàng chỉ mua chút đồ kia mà tốn đến 500 xâu tiền mới có vấn đề

Hân đánh giá mấy thứ đồ trong tay nàng, đều là hàng loại thường:

- Ta thấy tất cả chỗ này nhiều lắm là 150 xâu tiền, nàng mua tốn gấp ba

- Làm gì có chuyện này?

Nàng nhìn đồ trong tay, lấy ra một cái trâm cài:

- Ông chủ nói đây là ngọc trai từ biển từ Nam Dương chuyển đến, rất quý

- Ngọc trai Nam Dương màu sắc sáng bóng, mượt mà. Trên tay nàng màu tối, hình dáng cũng chẳng tròn, rõ ràng là hàng nhái?

- Làm sao người biết?

- Tần tiểu thư, đại cô nương, ta xuất thân từ hiệu cầm đồ

Nếu mắt hần không tinh thì sao hiệu cầm đồ Thông Bảo có thể nổi danh như vậy

- A! Sao người không sớm nói

Nàng thật hối hận, đang không bị hố mấy trăm râu tiền.

- Ta ở hoàng cung một nhọc 5 năm, sớm tách rời cuộc sống bên ngoài nhưng nàng là người giang hồ, ai biết nàng ngay cả mấy thứ đồ đơn giản này mua cũng bị lừa.

- Khó trách! Ta nghe nói nhà bình thường một tháng cũng chỉ tốn năm, sáu râu tiền, ta sống không xa xỉ, mặc vải bố, ăn đạm bạc, một tháng lại tốn hơn 100 râu tiền, thì ra đám buôn bán này đều lừa người

Hần rất muốn nói: nàng ngốc như thế không lừa nàng thì lừa ai?

Nhưng nhìn nàng quần áo trắng muốt thêu mẫu đơn bằng chỉ màu bạc, cao nhã mà xinh đẹp, bộ quần áo này 50 râu tiền cũng đáng. Về phần trăm cài đầu của nàng kiểu dáng tuy không hoa lệ như cái trâm hôm nay nàng mua nhưng rất tinh tế, không phải thợ khéo thì không làm được.

- Không hẳn như thế. Nhìn quần áo, đồ trên người nàng đều là loại một, nếu đưa vào hiệu cầm đồ ta có thể cho nàng 30 râu tiền, đây là chiết khấu trong hiệu cầm đồ

Cho nên công bằng mà nói, thương nhân vẫn nên có, chỉ xem nàng có biết nên chọn chỗ nào mua bán mà thôi. Nhưng hần thấy nàng có vẻ là người không biết gì về mua bán

- Cũng may cũng may

Cuối cùng không bị lừa hết, nàng vỗ ngực thở dài:

- Đôi khi còn mua được đồ tốt.

Nói rồi lại kiêu ngạo lên.

Tề Hạo không nhịn được lại hách chấu nước lạnh qua:

- Tốt cái gì? Sinh hoạt phí của nàng gấp đôi một nhà bốn người

- Ta không biết giá thị trường thôi.

- Cho nên bảo nàng đưa tiền cho ta, nàng muốn mua gì nói cho ta biết, ta mua cho nàng lợi hơn nhiều.

- Nhưng...

Dù có chút tiếc nuối nhưng hần nói cũng có lý, nàng tiêu tiền như thế có núi vàng núi bạc cũng sứt thôi

- Được rồi. Ta muốn mua gì người phải mua cho ta nha

Hần sao cảm giác như vợ chồng son nói chuyện vậy, nương tử âu yếm làm nũng tướng công. Hơn nữa, những lời nàng nói sao hần thấy êm tai đến lạ.

Hần khẽ nhếch môi, thản nhiên cười, nụ cười như ánh nắng chiều tươi sáng. Nhất thời tim nàng đập loạn lên, có cảm giác muốn hôn hần.

- Đi thôi!

Hần nắm tay nàng đi về phía chợ.

Nàng xấu hổ nhìn mười ngón tay giao nhau, như uống mật ong, cảm giác ngọt ngào.

- Thích cái gì thì cứ nói

Lúc này, hần vô cùng muốn nàng vui vẻ.

Hắn thật uy phong... trong lòng nàng đột nhiên dâng lên ý nghĩ này. Rất kì lạ, hắn trói gà còn không chặt thì sao nàng lại có thể cảm thấy hắn uy phong?

Nắm tay hắn, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng an ổn, cả người như có dòng nước ấm chảy qua. Không nhìn được nàng nhìn về phía khuôn mặt như ngọc khắc của hắn, một trận gió thổi đến, mái tóc trắng bay bay, mị lực nói không nên lời khiến nàng rung động.

- Tần cô nương.

- Thích...

Lời vừa nói ra nàng bỗng nhiên ngừng bật. Sao nói như vậy với hắn, có phải là rất ám muội không? Mắt phượng hắn chợt sáng, tia sáng như ánh mặt trời vậy.

- Thích?

Hắn nắm tay nàng chặt hơn một chút.

- Ừm.

Nàng đỏ bừng mặt, cúi đầu không dám nhìn hắn. Hắn chỉ vào cửa hàng quần áo bên phải:

- Ta thấy cửa hàng quần áo này không tồi, chúng ta vào xem xem.

- A.

Nàng mặc kệ, để hắn kéo vào cửa hàng. Nàng nghe thấy hắn bảo ông chủ chọn mấy bộ quần áo màu trắng ra, không cần quá cầu kì, trông cao nhã là được.

Thật lạ, hắn làm sao mà biết nàng thích mặc quần áo như thế nào?

- Khả Tâm, nàng cảm thấy mấy bộ này thế nào?

Hắn chọn ra ba bộ trong số 10 bộ ông chủ đưa cho nàng xem.

Hai mắt Tần Khả Tâm sáng bừng lên. Nàng dù ưa sạch sẽ thành bệnh, chỉ thích áo trắng, không thích trang sức cầu kì, ngại phiền toái nhưng thích chưng diện là thiên tính của con gái, nếu không nàng cũng không thích son phấn, nhìn thấy trâm vòng thì chỉ muốn vơ vào túi.

Tề Hạo chọn ra ba bộ cho nàng, đều là váy lụa trắng, kiểu dáng tinh tế, chất vải tốt, thêu thùa cũng rất ổn. Giống như bộ này, váy áo thêu mây, nhìn qua thì bình thường nhưng những đám mây thêu như đang bay, mặc trên người, lúc nàng bước đi, những đám mây trắng tung bay thì đẹp biết bao.

- Đẹp quá, ta đều thích

Nàng yêu thích không buông, mơn trớn mấy bộ quần áo đó.

- Vậy mua hết đi

Tề Hạo gật đầu, lại nói với chủ tiệm:

- Mang ba bộ quần áo nam màu đen, bình thường đến

Tần Khả Tâm nhìn hắn, hơi nhíu mày:

- Người muốn mặc màu đen sao?

- Sao nào?

Nàng là thiếu nữ, quần áo đương nhiên thích nổi bật, hắn là nam nhi, ăn mặc chỉnh tề, đơn giản là được rồi, có gì không đúng

- Ừm...

Nàng định nói màu đen trông bẩn nhưng lời đến bên miệng lại đành nuốt vào, không muốn làm trái ý hắn

- Khả Tâm?

Thấy nàng chần chờ, hắn tò mò kêu. Nàng giật mình hoàn hồn

- Không sao, người thích là được

Ai. Vốn định mua áo trắng cho hắn, áo trắng tóc trắng, lịch sự tao nhã, chẳng giống như tiên trên trời sao?

Nhưng nghĩ lại, quần áo là ý thích mỗi người, nàng không thể ép hắn được. Từ khi đến Giang Châu, hắn ngày ngày buồn bã, khó mà tươi cười, vất vả lắm hôm nay tâm tình tốt như thế, nàng mong còn không được, sao lại vì mấy bộ quần áo mà làm hắn phiền lòng. Thuận theo ý hắn là được.

- Có cần ta chọn giúp người không? Nàng chủ động nói

- Không cần. Ta thấy ba bộ ông chủ chọn không tồi đâu

Hắn bảo ông chủ bọc quần áo lại rồi mặc cả hai lần là xong. Tần Khả Tâm ở bên nhìn đến trợn mắt, há hốc mồm. Sáu bộ quần áo như thế mà chỉ cần 50 xâu tiền. Thế vừa rồi là cái gì? Chết tiệt, nàng có hơi muốn quay lại đập tan cái quán kia.

- Đi thôi, còn gì muốn mua chúng ta cùng mua. Hắn nói

- Được. Cái gì cũng mua. Nàng vui vẻ ra mặt.

Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy không ổn. Ngay sau đó thì hối hận vô cùng.

Bất kể là thiên kim khuê tú hay tiểu cô nương, có thể không cho nữ nhân đi dạo phố là tốt nhất, các nàng trời sinh đều có tính thích mua sắm.

Ý vào Tề Hạo nên nàng hoàn toàn thoải mái, thấy gì mua nấy, chỉ một khắc thôi hai tay nàng đã đầy, lòng hắn cũng ôm không hết đồ

- Cũng đủ rồi chứ? Được chưa?

Bọn họ đi dạo đã gần nửa ngày, hắn mệt muốn chết.

- Đi thêm một chút là được. Nàng đi vào một cửa hàng thêu thùa

Tề Hạo ngửa đầu, thở hắt ra. Hắn bước vào theo:

- Không phải chúng ta vừa đến đây sao?

- Ta nhớ ra có vài loại chỉ màu chưa mua thôi

- Nàng mua về thêu cái gì? Ta chưa thấy nàng thêu bao giờ

- Nhìn rất đẹp mà

Hắn té xỉu. Vì sao chỉ vì đẹp mà mua về để cuối cùng không dùng đến? (Hê, bản tính rồi anh đẹp rai ời)

Hắn nắm lấy túi tiền còn hơn 100 xâu tiền, không thể không nhắc nhở nàng:

- Khả Tâm, chúng ta không còn nhiều tiền.

- Không phải có 1000 xâu tiền sao?

- Nhưng đã mua mất 872 xâu tiền rồi

- A! Mua nhiều thế sao? Nàng há hốc mồm.

Hắn khẳng định thêm chuyện nữa, nàng tuyệt đối không hợp với việc quản lý tài sản, cho dù là núi vàng núi bạc, vào tay nàng thì cũng sớm lở

- Đúng vậy, chúng ta mua rất nhiều, rất nhiều.

Nàng cười héo hắt, nhìn hắn đau lòng:

- Nhưng thứ ta muốn mua nhất còn chưa mua.

Tề Hạo lại té xỉu. mất hơn nửa ngày, thứ muốn mua nhất không mua thế những đồ trên tay bọn họ là cái gì

- Nàng muốn mua cái gì? Hấn nghĩ cách giúp nàng kiếm tiền

- Được liệu. Chất độc trong cơ thể người chưa được giải hết, còn phải tiếp tục uống thuốc điều dưỡng. Nàng sụp vai nói

Thì ra là vì hấn. Thấy nàng buồn bã, lòng hấn ấm áp, nhớ khi còn nhỏ, gia đình Phùng lão bản chăm sóc hấn thật chu đáo. Đời này hấn gặp không biết bao nhiêu người, hạng người nào cũng có, ngay cả đại thần nhất phẩm cũng phải quỳ gối trước mặt hấn nhưng trong lòng hấn, người có thể làm cho hấn thấy ấm áp cũng chẳng có nhiều.

Đời này, hấn gặp qua nhân nhiều đếm không xuể, tam giáo cửu lưu đều có, ngay cả nhất phẩm đại thần đều từng ở trước mặt hấn khuất hạ hai đầu gối, nhưng ở trong lòng hấn, chân chính có thể làm cho hấn cảm thấy ôn nhu nhân cũng là ít ỏi không có mấy.

Nhà Phùng lão bản đã qua đời, muội muội Tề Tuyên chỉ gặp một lần cũng qua đời, đếm đi đếm lại, đến hôm nay cũng chỉ có Tần Khả Tâm là chiếm được một phần trong lòng hấn

- Chuyện của ta không vội. Được mà, ngày mai ta lại đi kiếm tiền

- Còn bán tranh sao

- Không phải đã nói việc này chỉ làm được một lần thôi sao

- Thế kiếm như thế nào?

- Tùy theo hoàn cảnh mà làm việc thôi

Nhìn hấn thần thần bí bí, không phải ra vẻ cao thâm chứ. Nhưng nghĩ lại, hấn quả thật có bản lĩnh kiếm tiền, nếu hấn nói được thì sẽ làm được... Dù hấn không kiếm được... hơi nghĩ nghĩ một lát, nàng thêu thùa rồi đem bán là được.

- Không mua

Dù sao còn hơn 100 xâu tiền, sống hơn một tháng là vô tư. Nàng xoay người đi ra ngoài

- Chúng ta đến hiệu thuốc bắc mua thuốc đi.

Hấn không hiểu cảm xúc trong lòng là như thế nào, có chút vui, có chút sợ, thì ra trong lòng nàng, địa vị của hấn cũng không nhẹ. Có thể làm cho nàng hạn chế bản thân mà coi hấn nặng hơn.

- Thích...

Hấn đuổi theo nàng. Nàng đột nhiên dừng bước, hơi nhú mày

- Sao thế?

Hấn chăm chú nhìn khuôn mặt tức giận của nàng. Hấn đâu làm gì chọc tức nàng

- Chúng ta bị theo dõi.

- Hả? Bao lâu rồi? Hấn nhú mi

Nàng nghĩ nghĩ.

- Nửa canh giờ đi! Lúc đầu ta nghĩ là trùng hợp, dù sao phố xá cũng đông người nhưng hai người này lúc nào cũng đi theo ta thì hấn không phải là trùng hợp.

Hấn nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, lại mở mắt:

- Ta đoán ra ai theo dõi chúng ta rồi

- Là ai?

Hấn nói thầm vào tai nàng, nàng nghe hấn nói, hai mắt càng lúc càng tròn.

- Có thể làm thế sao?

Hắn cười thật cao quý, thuần khiết như tiên vậy nhưng lại làm tim nàng đập thành thịch. Hai tay bưng miệng, nói thầm một câu

- Người thật ti bỉ.

- Bình thường! Hắn cười to.

Nàng nghe tiếng cười vang vọng của hắn, cả người như ăn quả tiên, cảm giác sáng khoái nói không nên lời. Ti bỉ thì sao? Chỉ cần ngày nào hắn cũng sáng khoái cười lớn như vậy thì có vô sỉ thêm nữa nàng cũng thích.

5. Chương 5

Chương 5

Chuyện Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm làm thực ra rất đơn giản, theo dõi lại hai kẻ kia xem có phải là người của cửa hàng quần áo bị người kia. Nếu đúng thì để Tần Khả Tâm cho chút thuốc xổ vào đồ ăn của cửa hàng đó cho bọn họ chạy loạn lên, đừng sinh lòng dạ đen tối nữa. Về phần ngọn núi Tri phủ đại nhân mà cửa hàng đó dựa vào, Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm kiếm cho hắn loại thuốc để Tri phủ đó “hùng phong không uy” (cờ không phát ^^). Bởi vì hắn nghe nói, tri phủ đại nhân trời sinh phong lưu, trong nhà đã có 18 tiểu thiếp rồi mà còn không biết điểm dừng, đang chuẩn bị đón hoa khôi Nguyễn Kiều Kiều của Thiên Hương lâu làm bà 19.

Tri phủ đại nhân giờ đêm nào cũng ở Thiên Hương lâu tìm vui đến quên trời đất. Tề Hạo cố ý muốn kiếm tiền nhờ vào hắn, coi như lấy lại chút tiền hắn tham ô. Dựa vào võ công và y thuật của Tần Khả Tâm thì chuyện này chắc chắn dễ như trở bàn tay mà thôi.

Vì thế bọn họ chia ra làm. Hắn mang mấy thứ đồ mua về khách điểm, chờ tin của nàng còn nàng thì tiếp tục đi dạo phố, dẫn dắt kẻ theo dõi.

Đối với chuyện hắn nói nàng bầy phần tin ba phần ngờ. Thực sự chủ quán đó chỉ vì mấy bộ quần áo mà không tha cho người khác? Cũng quá là bá đạo

Nhưng sự tình lại đúng như hắn đoán. Hai kẻ theo dõi đó chính là do cửa hàng đó phái đến.

Tần Khả Tâm trong cơn giận dữ xuống tay cũng rất nặng, cam đoan tất cả mọi người trong cửa hàng đó một ngày ít nhất phải hơn 10 lần chạy vào nhà vệ sinh, liên tục suốt 1 tháng mới hết cơn đau bụng này.

Nàng nửa đêm đột nhập Thiên Hương lâu, bỏ thuốc vào đồ uống của Thiên Hương lâu, không chỉ riêng Tri phủ đại nhân đêm đó hùng phong không thể ra oai mà tất cả khách làng chơi đêm đó đều từ gà giống thành gà thien. Còn các cô nương thì cũng cho các nàng nghỉ ngơi một chút, đừng có cả ngày câu dẫn đàn ông nữa.

Trong suy nghĩ của Tần Khả Tâm, kỹ viện là nơi dơ bẩn sao có thể có người tốt? Nếu muốn trừng trị thì cứ độc ác một chút, dạy dỗ đám người này biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ.

Nàng bận rộn một đêm, mãi khi hùng đông mới trở lại khách sạn, chưa kịp nghỉ ngơi đã lại nhờ phòng bếp để hầm thuốc cho Tề Hạo, sau đó bảo tiểu nhị nấu nước cho nàng tắm.

Làm xong cũng hết một canh giờ, trời cũng sắp sáng

Nàng vừa mệt vừa đói nhưng vẫn phải bưng thuốc đến cho Tề Hạo trước

Gõ cửa phòng hắn, nàng nghĩ sẽ nghe được câu nói quen thuộc: “cửa không khóa, tự vào đi”. Ai ngờ hôm nay lại khác thường, hắn chủ động mở cửa cho nàng, khóe môi cười đầy ấm áp:

- Đã vào rồi, ta đã dặn tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn sáng, cùng ăn đi.

Nàng giật mình, không chỉ vì lời nói dịu dàng của hắn mà còn vì hắn một thân hắc y. Nàng vốn không thích màu đen, luôn cảm thấy nó dơ bẩn nhưng hắn mặc đồ đen, phối hợp với mái tóc bạc, mặt như ngọc, vẻ tuấn tú nói không nên lời.

Đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm, hấp dẫn nàng, bắt tri bắt giác câu cả tâm hồn nàng đi

- Khả Tâm

Thấy nàng hồi lâu không nói, hần không khỏi nghi hoặc gọi nàng

- Cái gì?

Đột nhiên phát hiện mình đang ngây ngốc nhìn hần, mặt nóng bừng lên, nàng vội lấp liếm:

- Đúng rồi, ta mang thuốc lên cho người.

Nước thuốc đen ngòm tản ra mùi hương khiến hần cảm giác buồn nôn. Mấy ngày nay hần thật sự sợ uống thuốc vô cùng. Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong của nàng hần không tiện từ chối. Nhú mào, bưng bát thuốc lên uống một hơi. Lập tức, mặt sáng bừng lên, thuốc này ngọt ngào, mát lành, đúng là mỹ vị.

- Ta biết người sợ đắng nên có cho thêm hoàng liên

- Hoàng liên không phải rất đắng?

- Đắng mãi sẽ ngọt

Thiên hạ trăm ngàn loại thuốc, chỉ cần phối hợp đúng cách thì sẽ vừa ngọt ngào mà vẫn có tác dụng. Nhưng để làm được điều đó thì cần bỏ công lớn, đa số người đều lười. Nhưng nàng lại không thể, nàng cảm thấy là bệnh nhân đã rất khổ rồi còn bắt bọn họ uống thuốc đắng như thế khác gì tra tấn. Bởi thế nàng đã nghiên cứu rất nhiều phương pháp làm cho thuốc đắng thành ngọt, đây cũng là nguyên nhân nàng được truyền là thần y.

Hần suy ngẫm lời nàng nói, vỗ tay cười:

- Có đạo lý

Nghiêng người cho nàng vào phòng, hần múc một bát cháo cho nàng:

- Nàng một đêm chưa về, có mệt không?

Nàng thấy hần ân cần mà hoảng hốt, nghĩ hần là quân vương một nước mà lại có thể săn sóc một nữ tử như thế, trái tim không khỏi dịu đi mất phần.

- Mọi chuyện người đoán đều đúng

Nàng kể lại những chuyện đêm qua đã làm, trong lòng rất bội phục mưu trí của hần:

- Tiếp theo người định kiếm tiền thế nào?

Hần cũng hoảng sợ, không ngờ nàng ra tay mạnh như thế, hại tất cả người Thiên Hương lâu, đẩy kế hoạch ban đầu của hần đi xa hơn rất nhiều

- Vốn định giả làm đạo sĩ đến nhà Tri phủ đại nhân bán kim đan giải độc cho hần nhưng nay... ta xem phải đến Thiên Hương lâu một chuyến rồi.

- Người muốn đến Thiên Hương lâu? Nàng cả kinh kêu lớn, thiếu chút nữa đánh đổ bát cháo.

- Cần thận, cháo nóng đó

Hần nắm tay nàng, cẩn thận nhìn, thấy nàng không bị bỏng thì thở phào nói tiếp:

- Ta giả làm đạo sĩ đi bắt yêu quái, nàng giết mình làm gì?

- Bắt yêu quái?

Hần gật đầu:

- Trong một đêm, mọi người trong Thiên Hương lâu đều bị bệnh, chỉ có thể nói là do yêu quái hoành hành thôi. Ta giả làm đạo sĩ, đến Thiên hương lâu kiếm tiền, còn phải nghĩ cách lừa tên Tri phủ kia, làm dây túi

tiền của chúng ta, tiện thể dạy dỗ hần một chút, cho hần biết tiến biết thoái, đừng hại đời tiểu cô nương nhà người ta nữa

- Nhưng là...

Nàng hồi hận vô cùng, sớm biết thế này đêm qua nàng sẽ không ra tay ngoan độc, để hần đến chỗ dơ bẩn đó còn có thể thanh bạch đi ra sao?

- Nhưng sao? Khả Tâm, nàng không phải bị bệnh chứ? Kì lạ thế

Hần vuốt trán nàng

- Ai!

Nàng đẩy ghế đứng lên, đi lòng vòng trong phòng nửa ngày:

- Thôi đi, tiền này chúng ta không lấy nữa, giải độc cho bọn hần, tóm lại chỗ dơ bẩn đo người đừng đến

- Thiên Hương lâu? Dơ bẩn?

Nàng đang nói gì thế? Sao hần chẳng hiểu gì

- Khả Tâm, nàng sợ bẩn sao còn đi? Không phải nàng thích sạch sẽ nhất sao?

Đương nhiên nàng thích sạch sẽ, vấn đề là nàng lại càng không muốn hần đến thanh lâu.

B.a.n..Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Tối hôm qua nàng thấy rõ ràng rồi, nam nhân nào cũng vậy, lúc vào thì nhã nhặn thanh cao, vào trong đều thành cầm thù, hết ôm hôn rồi lại sờ soạng. Nếu Tề Hạo cũng biến thành dâm loạn như thế thì nàng tức chết mất.

- Ta mặc kệ, không cho người đi Thiên Hương lâu.

- Ta đi kiếm tiền.

- Ta nói không được.

Nàng đập bàn, trên bàn để lại dấu tay mảnh mai của nàng, có thể thấy nội công cao thâm cỡ nào. Hần không bị lửa giận của nàng làm hoảng sợ mà chỉ giật mình bởi mùi chua chua

- Ha ha. Hần ngứa đầu cười to

Tiếng cười đó của hần khiến nàng có mấy phần sảng khoái nhưng lại thêm mấy phần quẫn bách:

- Người, người... cười cái gì?

Tuy rằng tiếng cười của hần rất êm tai nhưng bộ dạng của hần khiến nàng rất xấu hổ. Hần mỉm cười nắm tay nàng:

- Nàng cảm thấy cung nga trong hoàng cung so với cô nương ở Thiên Hương lâu thế nào

- À?

Lời này hình như có hơi xa xôi. Nhưng hần muốn nghe, nàng cũng đáp:

- Cung nữ trong cung đẹp hơn

- Vậy nàng cũng biết, đăng cơ gần năm năm, dù quan ngự sử bẩm tấu bao lần ta cũng chưa từng nạp phi, cũng chưa chạm đến cung nữ nào

- Vì sao? Nàng hỏi

Chẳng phải Hoàng đế đều rất phong lưu sao? Chẳng lẽ hần là ngoại lệ?

- Nước sông ba ngàn, ta chỉ thích gáo nước này

Ánh mắt hần dịu dàng nhìn nàng, tay nắm chặt tay nàng.

Trái tim nàng đột nhiên run lên, gò má mới bình thường giờ lại ửng hồng.

Ý của hắn là hắn thích nàng sao? Hắn là nam nhân cố chấp, chỉ nắm tay nữ nhân mình thích cho nên nàng có thể yên tâm, đừng nói một tòa Thiên Hương lâu mà cho dù vứt hắn vào nước toan con gái hắn cũng sẽ không làm chuyện xằng bậy.

Nàng cúi mặt xuống, ừm một tiếng, người bắt giặc tiến lại gần gần

Hắn ôm lấy eo nàng, trong mũi là hương thơm của nàng sau khi tắm rửa, trong lòng vừa thỏa mãn, vừa kiên định. Thiên hạ vô số mỹ nhân, có người có thể khiến người ta mất sáng bừng nhưng để khiến lòng rung động cũng không có nhiều.

Chỉ có nàng, dung mạo không đẹp nhưng ngày ngày bên nhau dần dần chiếm hữu con tim hắn, khiến cho hắn trở nên lạc quan, hạnh phúc, mới biết thì ra trên đời cũng có cảm giác khoái hoạt đường này.

Nữ tử như vậy mới là người hắn muốn nắm tay trọn đời.

Tần Khả Tâm mới vì câu nói đó của Tề Hạo vui mừng chưa được nửa khắc thì lại muốn bóp chết hắn,

Một tiểu cô nương mặc đồ trắng cỡ 16 tuổi được Tiểu Nhị dẫn tới cửa.

Tiểu Nhị vừa đi, tiểu cô nương kia đã quỳ xuống bên chân Tề Hạo:

- Nô tỳ Nguyệt Hoa tạ ơn ân công

Tần Khả Tâm oán hận trừng mắt nhìn hắn, ý tứ rất rõ ràng, nếu hắn không nói rõ lai lịch của cô nương này thì sẽ không để ý đến hắn nữa. Tề Hạo mơ mơ hồ hồ nhìn cô nương dưới chân:

- Cô nương, chúng ta quen biết sao?

- Ân công, hôm qua người đã mua Nguyệt Hoa

Tiểu cô nương mặc áo tang, mắt sưng đỏ, nước mắt chưa khô

- Tề - Hạo

Tần Khả Tâm một chưởng đập xuống bàn, lúc này càng dùng sức, bàn bị nàng đánh một chưởng mà vỡ nát. Trán Tề Hạo đổ mồ hôi hột:

- Đừng nóng, Khả Tâm, ta quả thật không biết cô nương này, chắc là nhận nhầm người, đợi hỏi xem.

- Ân công, hôm qua Nguyệt Hoa bán mình chôn cha, nhờ người thương xót, từ nay về sau ta sẽ làm nô làm tỳ, sống chết không rời

Tiểu cô nương nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, vô hạn chờ mong.

Vừa nghe đến câu bán mình chôn cha, hắn rốt cuộc có chút ấn tượng

- Là người sao?

Hôm qua, sau khi hắn và Tần Khả Tâm tách ra, trên đường về khách điểm gặp một nữ tử quỳ bên đường, bên cạnh có một dải lụa trắng ghi: bán mình chôn cha. Hắn có chút khó hiểu, cô nương này trên người có đồ đáng giá sao không đem đi bán đổi lấy bạc, vừa có tiền chôn cha lại giữ được tự do? Vì thế hắn nói cho nàng, cây trâm trên đầu nàng là được chạm trổ từ gỗ trầm hương hiếm có, cái này có thể bán được một, hai vạn lạng bạc, tính ra nàng còn giàu có hơn hắn nhiều.

- Nguyệt Hoa cô nương, hôm qua tôi chỉ nói với cô mấy câu, không bỏ tiền mua cô, sao lại nói gì chủ tớ?

- Hôm qua nếu không nhờ ân công chỉ điểm thì Nguyệt Hoa đã không được như bây giờ, lúc ấy Nguyệt Hoa đã quyết tâm, cả đời sẽ đi tìm ân công, mong được ân công thu nhận.

Nguyệt Hoa dập đầu.

Tần Khả Tâm nghi hoặc nhìn về phía hắn

Tề Hạo kể lại chuyện hôm qua cho nàng nghe.

Nghe xong, Tần Khả Tâm nhíu mày

- Nguyệt Hoa cô nương, nói vậy là hấn vẫn chưa cho người tiền, không tính là đã mua người
- Nhưng ân công đã cho Nguyệt Hoa một con đường sống

Nguyệt Hoa cố chấp:

- Hôm qua những người đứng xem Nguyệt Hoa đều chẳng có ý tốt, chỉ có ân công tốt bụng chỉ điểm cho Nguyệt Hoa nên Nguyệt Hoa quyết định cả đời sẽ hầu hạ ân công.

Thế này là thế nào? Tần Khả Tâm chưa từng thấy cô gái nào cố chấp như thế, sắp ngất đến nơi. Nhưng nàng càng tức Tề Hạo, vừa rời nàng chưa được bao lâu đã trêu chọc được cô nương nhà người ta, còn nói là thích nàng chứ. Rõ ràng là quý phong lưu.

Tề Hạo thực sự quá oan, hấn chỉ là nói mấy câu chân tình sao lại dây đến phiền phức này?

- Nguyệt Hoa cô nương, ta không cần người hầu hạ cũng không cần nô tỳ, người về đi thôi!
- Nguyệt Hoa không còn nhà nữa. Nói xong khóc lớn
- Vậy người thân của người đâu?
- Nguyệt Hoa không có chỗ dựa. Vẻ mặt đáng thương, cùng quẫn.

Tề Hạo muốn ngựa mặt lên trời hét lớn. Đây là thời đại gì? Chuyện tốt cũng không thể làm

- Cũng được, ở đây có 50 xâu tiền, người cầm lấy, muốn lập gia đình hay làm gì cũng được, đừng đi theo ta nữa.

Tề Hạo tưởng ngựa mặt lên trời hét dài. Cái gì năm đầu? Chuyện tốt cũng không có thể làm.

- Nguyệt Hoa không cần tiền...

Nói rồi khóc càng lớn

Tề Hạo thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét của Tần Khả Tâm, lòng hoảng loạn. thắm rồi thắm rồi, cứ để Nguyệt Hoa dây dưa thế thì hấn còn đường sống sao?

- Khả Tâm, ta...
- Người giỏi lắm

Lại đi trêu chọc đến nữ nhân dai như đĩa này, mắng không được, đuổi không đi, nàng tức giận đến đầu to ra:

- Ta mặc kệ người

Nói rồi phất tay áo bỏ đi.

- Nàng đi đâu vậy?

Chuyện này thật sự không liên quan đến hấn. Hấn vô tội

- Đi chữa bệnh từ thiện

Nàng không quay đầu lại, cứ thế bỏ đi

Trong phòng chỉ còn Tề Hạo và Nguyệt Hoa đang quỳ

- Nguyệt Hoa cô nương.

Hấn thở dài:

- Ta không biết vì sao người lại cố chấp theo ta như thế nhưng ta nói thẳng cho người, ta sẽ không nhận người, phòng này người thích ở thì cho người, ta sẽ qua phòng khác ở.

Hấn thu dọn đồ đạc tùy thân rồi chạy ra ngoài.

Nguyệt Hoa cố chấp, hấn đi bước nào thì nàng đi theo bước đó khiến hấn không có cách nào, chỉ đành trốn tạm vào phòng Tần Khả Tâm, khóa chặt cửa, khuất mắt trông coi.

Cứ như vậy đến khi Tần Khả Tâm chữa bệnh xong, nàng quay về thấy Nguyệt Hoa đứng ở cửa phòng mình thì hỏi:

- Người ở đây làm chi?

- Ta chờ ân công.

Trong phòng, Tề Hạo nghe được tiếng Tần Khả Tâm thì mở cửa phòng:

- Khả Tâm, vào đi

Hắn thấy Nguyệt Hoa cũng định đi theo vào thì lạnh lùng trừng mắt:

- Người không được vào

Nguyệt Hoa sợ hãi nhìn hắn, cúi đầu nước mắt lưng tròng, vô cùng đáng yêu.

Tần Khả Tâm nhìn vậy lòng cũng chua xót, tiểu cô nương này e là thật sự không có chỗ đi mới dấn chặt lấy Tề Hạo như thế. Tề Hạo coi như không thấy nước mắt của Nguyệt Hoa, nắm tay Tần Khả Tâm kéo vào phòng rồi đóng chặt cửa phòng lại

Bên ngoài, tiếng khóc Nguyệt Hoa truyền đến từng trận từng trận.

- Tề Hạo... Tần Khả Tâm kéo kéo tay áo hắn

Tề Hạo chỉ nói:

- Hay nàng muốn ta giữ nàng lại?

Tần Khả Tâm lắc đầu như trống bỏi

- Vậy để nàng hết hi vọng đi

Nhưng tiếng khóc của Nguyệt Hoa quả thực khiến lòng người rối loạn. Ít nhất cũng khiến Tần Khả Tâm bất an:

- Nhưng... hay là từ từ khuyên bảo nàng? Một tiểu cô nương vừa mất cha, không có chỗ dựa vào, vạn nhất luẩn quẩn trong lòng... cũng là một mạng người đó

Hắn sớm biết nàng là người mạnh miệng nhưng lòng mềm nếu không dựa vào bản lĩnh của nàng thì phiêu bạt giang hồ có là gì, cũng chẳng cần chạy khắp nơi mà chữa bệnh từ thiện ọi người đến mức túng quẫn, phải vào núi hái thuốc lấy tiền.

- Nếu không nàng nhận nàng ấy, sau này chữa bệnh cho người cũng có người giúp đỡ

- Nhưng học y rất vất vả, nàng chịu được sao?

- Sống ai chẳng vất vả? Nàng cho rằng ở trong hoàng cung thoải mái sao?

Nếu là trước nàng sẽ nghĩ hắn chỉ ăn không ngồi rồi giờ mới biết hắn còn vất vả hơn người thường, chỉ tiếc làm việc tốt nhưng kết quả xấu.

Hắn sai sao? Có, hắn không biết. Hắn đúng sao? Nàng thương tiếc cho tâm huyết của hắn bị người làm hỏng

- Cũng được, ta đi nói cùng nàng

Nàng ra ngoài tìm Nguyệt Hoa nói chuyện

Tề Hạo ngồi trong phòng chờ hai nữ nhân nói chuyện.

Hắn đoán Nguyệt Hoa sẽ không đồng ý với đề nghị của Tần Khả Tâm, dù sao tiểu cô nương kia muốn tìm chỗ dựa vào, có thể bảo vệ nàng, che mưa chắn gió cho nàng chứ nàng không muốn tự mình chắn mưa chắn gió

- Trên đời làm gì có chuyện lợi như thế. Hắn bĩu môi, khinh thường sự yếu đuối ấy

Ngoài cửa phòng, tiếng Tần Khả Tâm khuyên bảo và Nguyệt Hoa nức nở truyền vào trong

- Cũng chỉ có Khả Tâm tốt bụng mới làm thế thôi

Mà hần...trong đầu ý nghĩ xoay chuyển, đột nhiên cảm thấy có phải mình rất cực đoan không? Là thế gian này bắt nữ nhân phải nhu thuận, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, nữ nhân cả đời phải dựa vào một nam nhân, không được tự mình sống theo ý mình, thế mới coi là nữ nhân tốt.

Nguyệt Hoa cũng chỉ là làm theo những gì nàng được dạy nhưng sao hần lại ghét cay ghét đắng như thế. Rốt cuộc là Tần Khả Tâm quá lương thiện hay hần quá lạnh lùng.

Hần còn chưa nghĩ ra đáp án thì tiếng Tần Khả Tâm tức giận đập cửa đi vào khiến hần bình tĩnh.

- Sao thế?

Hần rót trà cho nàng, kiềm chế cơn tức

Nàng thở hổn hển mấy hơi:

- Ta không nói nổi nàng, bất luận thế nào nàng cảm thấy nữ nhân không nên xuất đầu lộ diện, giống như ta...

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi

- Nàng nói!

Tần Khả Tâm tức giận đến dậm chân, lòng tốt lại bị Nguyệt Hoa nói thành bôn tẩu khắp nơi, câu ông dẫn bướm, mà nàng ta lại tự nhân là trinh tiết liệt phụ, nhận một người sẽ không thay đổi nên cả đời này ngoài Tề Hạo sẽ không tiếp cận nam nhân nào khác.

Nàng càng nghĩ càng bức, nhin không được trừng mắt nhìn hần:

- Đều tại ngươi! Nói chuyện thì nói, động đến trâm nàng làm chi? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?

- Nàng ta nói ta chạm vào trâm của nàng ta?

Tần Khả Tâm hừ một tiếng.

- Ngươi không chạm vào, làm sao mà biết đó là gỗ trâm hương?

- Nhân lực của ta không tốt sao?

Tề Hạo không biết nên khóc hay cười. Làm người tốt thế này thật thiệt thòi:

- Nàng nghĩ lại xem, lúc chúng ta cùng nhau dạo phố, nàng mua đồ, ta chỉ cho nàng có chạm vào thứ hàng đó sao?

- Đúng thế

Lúc bọn họ cùng dạo phố, nàng còn nói hần thật lợi hại, đồ gì cũng thế, chỉ cần liếc mắt cái là biết thật giả, sao phải tự tay đụng vào trâm cài đầu của tiểu cô nương mà thành chuyện thị phi?

- Nàng lừa ta! Ta phải đi hỏi nàng, ngươi có lòng tốt, ta có ý tốt, nàng không cảm kích thì thôi sao còn vắn vẹo thành ra thế?

- Nàng muốn tìm nàng ta đổi chất lúc nào cũng được nhưng giờ nghĩ cách đưa ta ra ngoài đi. Bị nàng ta cản trở nửa ngày, chuyện tri phủ với Thiên hương lâu còn chưa giải quyết nữa

- Ngươi còn muốn đi Thiên Hương lâu?

Bản lĩnh trêu chọc nữ nhân của hần quá lớn, nàng quá sợ rồi

- Cho dù không vì ví tiền của chúng ta nhưng nàng đã hạ độc vào người ta như thế, chẳng lẽ cứ bỏ mặc, cho bọn họ tự sinh tự diệt?

- Đơn giản, ta quay trở lại giải độc là được. Hơn nữa độc đó cũng không phải cả đời, chỉ đợi qua năm rưỡi là khỏi thôi

- Vậy chuyện tri phủ đại nhân làm thế nào? Định để hắc điểm đó ngồi lên đầu lên cổ chúng ta?

- Chuyện này...

- Kiều Tâm, chuyện mua bán thể gian này...

Hắn chần chừ không biết làm thế nào để giải thích cho nàng hiểu, khách làng chơi và kỹ nữ là vấn đề cung cầu, không thể cấm:

- Có lẽ nàng cảm thấy nữ tử bán rẻ tiếng cười cũng khách nhân đến đó rất... không tốt, nhưng là... ra nói như thế không phải ai cũng là kẻ dâm loạn, có đôi khi... đó chỉ là nhu cầu thuần túy thôi...

- Chỉ là háo sắc mà thôi

Nàng thần nhiên đáp lại. Cũng không phải là hoàn toàn không thể hiểu nhưng biết là biết, để nàng nhìn thấy cảm giác vẫn không thoải mái.

- Ha ha a... Hắn ngây ngô cười.

- Hừ. Người vui lắm nhỉ

Nàng tức giận lườm hắn

- Khả Tâm, ta vui vì nàng để ý đến ta, vui vì túi tiền của chúng ta sắp dày lên rồi

Hắn đi tới, khẽ kéo tay nàng. Nàng đỏ mặt cười, xinh đẹp, kiều diễm như ánh nến kia

- Sẽ nghe lời nàng mà

Tay nàng giật giật nhưng giật không ra, dần mềm nhũn trong tay hắn

- Làm gì thế, buông ra

- Không buông

Hắn dịu dàng kéo nàng vào lòng

- Khả Tâm ngoan, ta thật may mắn khi gặp được nàng

- ừm!

nàng khẽ nâng trán, mơ mơ màng màng ngã vào đôi mắt đen láy đầy tình yêu ngọt ngào của hắn

- may mà nàng không giống đám thiên kim khuê tú, suốt ngày quanh quẩn trong nhà nếu không chúng ta đã không có cơ hội gặp gỡ

mẫu đơn dù đẹp cũng không bằng bông cúc đại trong lòng hắn.

- Chúng ta cùng đến Thiên Hương lâu

Hắn cứng họng, hồi lâu mới nói:

- Khả Tâm, nàng ngày nào cũng chữa bệnh từ thiện, ai cũng biết mặt, nếu nàng đi ta còn lừa người thế nào được nữa.

- Cái này quá đơn giản.

Nàng thần nhiên cười, rời khỏi vòng ôm của hắn, ngồi trước bàn trang điểm, lấy ra mấy bình phấn bôi bôi, xóa xóa, sau đó...

Hắn biết được một tuyệt kỹ của võ lâm: thuật dịch dung.

6. Chương 6

Chương 6

Tề Hạo cũng dịch dung, lông mày thô hơn một chút, mũi dẹt thêm cao hơn, nếu không phải người rất gần gũi thì cũng không nhận ra hắn được

Tần Khả Tâm vốn định giúp hấn cải trang già đi nhưng không hiểu sao tay cứ giật giật không làm nổi. Nhìn hấn tóc bạc, mặt mày trẻ trung, một thân áo đen tựa như sao băng trên bầu trời, nàng nhìn mà say mê, tay tê rần, cuối cùng chỉ sửa chút ít cho hấn.

Cải trang xong còn tức giận đến đá hấn một cước, nam tử hấn đại trượng phu đẹp dễ như thế làm gì? Ba lần bảy lượt dận hấn không được trêu hoa ghẹo nguyệt.

Tề Hạo buồn cười, không biết bình dấm chua của nàng lại lớn như thế, đành ôm nàng dịu dàng trấn an. Nhân lúc trời tối, nàng ôm hấn bay ra khỏi cửa sổ khách điểm, thẳng về phía Thiên Hương lâu.

Hai người làm việc nhẹ nhàng, không gây kinh động đến Nguyệt Hoa đang ở ngoài cửa.

Đến Thiên Hương lâu, mọi thứ đều đúng như Tề Hạo dự liệu, Tần Khả Tâm hạ được khiến cả tòa nhà gà bay chó sủa. Thử nghĩ xem, chỉ trong một đêm, tất cả nữ nhân trong Thiên Hương lâu đều đổ bệnh, nam nhân toàn bộ bất lực thì còn chuyện gì li kì hơn thế sao?

Cho nên Tề Hạo và Tần Khả Tâm giả trang thành đạo sĩ đi vào Thiên Hương lâu, cao giọng nói: “Vô lượng thọ Phật” khiến tất cả mọi người ở đó đều choáng váng

Đây là chuyện gì? Đạo sĩ cũng đến lâu xanh? Nhưng đạo sĩ này có mấy phần tiên phong đạo cốt so với đạo sĩ bình thường, tóc bạc trắng xóa nhưng gương mặt trẻ trung, người ngoài nhìn không ra tuổi thật của hấn.

Đạo sĩ kì quái làm cho bọn họ liên tưởng tới chuyện lạ kia, một ý niệm dần nảy sinh trong đầu mỗi người

- Đạo trưởng đại giá quang lâm tề lâu không biết có gì chỉ giáo?

Ông chủ Thiên Hương lâu là Lâm Bảo Định, ước chừng 40 tuổi, nhíu mày rậm bước lên đón Tề Hạo.

- Thiên Hương lâu lão bản lâm bảo định, một cái tuổi chừng bốn mươi nam tử, mặt nhăn một đôi mày rậm đón nhận Tề Hạo.

Hấn xưa nay cũng không tới đây, chỉ để bọn đàn em coi sóc, hôm nay nhận được tin của tú bà báo Thiên Hương lâu có chuyện lớn, liên lụy cả Tri phủ đại nhân nên hấn mới phải ra mặt xử lý

Kết quả là vừa vào đến Thiên Hương lâu đã bị đám đông tranh cãi ồn ào bên trong làm cho nổi điên. Không chỉ khách làng chơi chỉ trích cô nương ở Thiên Hương lâu có vấn đề khiến bọn họ sinh bệnh mà các cô nương ở đó cũng tố khách làng chơi mang chứng bệnh bên ngoài vào nếu không sao chỉ trong một đêm, từ hoa khôi đến bà nhóm bếp cũng đều bị bệnh?

Lâm Bảo Định bất an, sớm biết vấn đề nghiêm trọng như thế thì mặc kệ Thiên Hương lâu, bỏ của chạy lấy người là được, tiền quan trọng nhưng mạng sống còn quan trọng hơn.

- Vô lượng thọ Phật, sáng nay bản đạo tu hành ở U Châu đột nhiên cảm thấy Giang Châu có biến nên đặc biệt cùng đồ đệ đến đây hàng yêu diệt quỷ

- Từ U Châu đến

Lâm Bảo Định há hốc mồm, hai nơi cách nhau đến ngàn dặm có lẽ, chỉ một ngày đã đến nơi? Há chẳng phải thần tiên sao? Tề Hạo chỉ cười nhẹ:

- Rút đất là phép cơ bản của chúng ta, Lâm thí chủ, chúng ta bàn về tai họa của quý môn thì hơn

- A! Đạo trưởng biết ta họ Lâm. Hấn hơi ngại người, hoảng sợ hô lớn

- Nếu không biết rõ sao dám đến hàng yêu?

Tề Hạo tốt xấu gì cũng sinh ra và lớn lên ở Giang Châu, sau này dù rời đi mấy năm nhưng cũng không đến nỗi quá xa lạ, hấn có thể dễ dàng thăm dò được mọi chuyện nơi này.

Lại nghe được từ hàng yêu khiến Lâm Bảo Định giật mình:

- Ý đạo trưởng đây là, nhà này có yêu quái?

Tề Hạo gật đầu lại lắc đầu, chỉ xuống dưới chân nói:

- Nơi này chính là con mắt của Giang Châu, tài khí tụ lại, linh khí thịnh nên dễ dàng có yêu tà. Nếu là mạng người có thể siêu độ thì không có tai họa gì thậm chí còn có thể phù hộ ông chủ một đời phú quý nhưng nếu để đến tận 81 âm hồn lang bạt, nghiệp chướng nặng nề thì sẽ là tai vạ. 50 năm trước bản đạo qua đây từng nói với người chủ trước đây nhưng... đúng là kiếp nạn

- Ha ha

Lâm Bảo Định chỉ đành ngậm ngùi cười trừ. Năm mươi năm trước hắn còn chưa sinh ra đâu. Đạo sĩ này rốt cuộc là bao nhiêu tuổi? Nhưng là vì thế mà hắn càng không dám vội tin Tề Hạo, chuyển hướng nhìn về phía tú bà đứng đầu. Tú bà cũng nghi hoặc, năm nay nàng hơn 30 tuổi, ai biết được những chuyện trước kia? Hơn nữa, làm gì có thanh lâu nào không có người chết? Có khi là hồng nhan bạc mệnh mà cũng có thể là cô nương mới vào không nghe lời bị người dạy dỗ đánh chết, cũng có khi bị tình lang phụ bạc rồi tự sát... Bao nhiêu năm, trời mới biết ở đây đã có bao nhiêu người chết?

Nói tới đây cũng chẳng ai nghi ngờ Tề Hạo nữa, bọn họ thậm chí bám vào gốc đại thụ này mà tìm con đường sống

- Ý đạo trưởng là ở đây đã có đến 81 âm hồn, nó bắt đầu quấy phá?

Một người béo như quả bóng “lăn” đến. Hắn ta thực sự rất béo, dường như không nhìn thấy tay chân nữa, chỉ thấy cái bụng tròn tròn như mang thai. Đó chính là Tri phủ đại nhân Hoàng Trọng.

- Đúng vậy đại nhân. Âm hồn bắt tán tụ lại thành quỷ, quỷ sẽ quấy phá cuộc sống con người. Giờ tý đêm qua, ở đây bị quấy nhiễu. Phàm là người đến tòa lâu này đều sẽ bị sát khí đó nhiễm vào, thân thể có bệnh, nếu mặc kệ mà đi lại ra ngoài thì sát khí đó sẽ nhiễm sang người khác, trăm ngày sau, Giang Châu sẽ thành biển máu, gặp đại nạn rồi

Tề Hạo nói dối nhưng vẻ mặt vô cùng thật thà, luôn mồm than thở.

Kể lừa đảo này diễn như thật vậy. Tần Khả Tâm đứng sau hắn, nghe hắn giả thần giả quỷ mà vừa khinh bỉ hắn lại vừa bội phục bản lĩnh lừa người của hắn

- Ý đạo trưởng là... chúng ta đều sẽ chết? Hoàng Trọng mặt đen kịt lại

- Không đâu không đâu, đại nhân, đợi bản đạo thu phục yêu quỷ này, các vị tỉnh dưỡng 3,5 năm thì sẽ khỏi hẳn

Tề Hạo tỏ vẻ nhân từ nói, từ đầu đến cuối không hề nhắc đến chữ “tiền”

Vừa nghe phải mất 3 đến 5 năm mới được làm chuyện ấy, Hoàng Trọng lập tức muốn trở mặt nhưng đột nhiên tỉnh táo lại hỏi:

- Đạo trưởng biết bản quan?

- Đại nhân, người nhân trung dài, trán cao rộng, vừa thấy đã biết là người quyền quý, sao bản đạo lại không biết

- Nếu người cái gì cũng biết thì mau nghĩ cách cho chúng ta nhanh khỏi lại.

- ...

- Muốn tiền sao? Hoàng Trọng cười lạnh. Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, câu này thật chính xác.

- Có thể nhưng cũng không phải

Một lúc lâu sau Tề Hạo úp mở nói, khiến mọi người nhấp nhở bất an thì hắn mới cười khó xử:

- Bản đạo có thể luyện đan chữa bệnh cho các vị nhưng bản đạo không có tiền mua thuốc, cái này mọi người tự nghĩ cách thôi.

- Người viết phương thuốc ra, ta lập tức sai người ra ngoài mua. Lâm Bảo Định nói

- Không được, phàm là người nhiễm sát khí thì không được ra ngoài nếu không sẽ lây sang người khác. Bản đạo vừa mới nói rồi đó thôi. Xin các vị tỉnh dưỡng mấy năm, thân thể tự nhiên sẽ khỏe lại

Giọng điệu tu hành nhưng chỉ là phá hoại. Đây là ý nghĩ của mọi người về Tề Hạo.

Nghĩ xem hôm nay trong Thiên Hương lâu có những ai, sĩ nông công thương, thượng lưu hạ lưu có đủ, không thể ra ngoài, nằm tĩnh dưỡng một chỗ suốt mấy năm liền thì chi phí ăn uống của bọn họ tính sao? Không định làm việc sao?

- Đạo trưởng chỉ cần viết phương thuốc, chúng ta không thể ra ngoài thì bản quan gọi nha dịch vào cầm đơn thuốc đi mua. Hoàng tri phủ nói

- Nhưng người bình thường tiến vào cũng nhiễm sát khí, đây là lý do bản đạo xin chư vị tĩnh dưỡng

Tề Hạo sống chết không nhắc đến chữ tiền nhưng mỗi câu của hắn đều thể hiện rõ ý rằng phải có tiền mới có thể giải quyết. Người không biết nội tình chắc bị đạo sĩ cổ hủ này làm cho tức điên. Tần Khả Tâm hiểu chuyện thì ôm bụng, bả vai run run, cười thâm đến đau bụng. Tề Hạo lên kéo tay áo nàng, nhìn nàng ra dấu: “đừng cười nữa, không sợ lộ sao”

Không biết nội tình nhân cơ hồ bị này cổ hủ đạo sĩ nôn tử.

B.a.n..Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Thông hiểu tin tức Tần Khả Tâm vỗ về bụng, bả vai run lên run lên, cười đến bụng đau.

Tất cả mọi người vốn đang bị lão đạo sĩ làm tức điên giờ mới để ý đến tiểu đạo sĩ tuần tú này, mặt mình bình thản, không có nét gì câu dẫn người nhưng càng nhìn càng thấy có nét duyên, tựa như tiên nhân trên trời vậy

Ánh mắt Hoàng Trọng sáng bừng. Hắn không chỉ thích nữ nhân xinh đẹp mà hắn cũng thích luyến đồng. Nếu có thể đưa tiểu tiên nhân này vào phòng chơi đùa thì vui vẻ bậc nào đây?

- Chúng ta không thể ra, người thường không thể vào vậy quý đồ thì sao?

- Tiểu đồ đã tu hành phép thuật, đương nhiên giữ được thân thanh tịnh, ra vào tự nhiên. Tề Hạo nói.

- Vậy đơn giản rồi, người bắt mạch cho chúng ta, viết phương thuốc, chúng ta trả thù lao, xin quý đồ ra ngoài mua thuốc là được. Hoàng Trọng nói

Tề Hạo nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Cách này có thể làm. Bản đạo trước tiên hàng yêu, trong lúc này mời Lâm lão bản đưa những người nhiễm bệnh tập trung lại, nhớ kỹ không được ăn uống gì, đợi bản đạo thu phục yêu ma rồi sẽ chẩn mạch ọi người.

- A? Ai cũng phải chữa.

Lâm Bảo Định ngây người. Theo hắn thấy, đám người già nhóm bếp, kỹ nữ quá lứa lỡ thì thì cứ để bọn họ tự sinh tự diệt là được, sao phải phí tiền vì đám người thấp kém đó

- Nếu không một lần trừ sạch sát khí thì chẳng lẽ để bọn họ đem sát khí truyền ra ngoài, lây sang người khác?

Bây giờ, những lời Tề Hạo nói chính là thánh chỉ, hắn nói gì ai cũng phải tuân theo. Lâm Bảo Định nếu không chi bạc ra thì cũng chẳng có cách nào

- Ta biết rồi. Mời đạo trưởng hàng yêu phục ma

- Xin cho bản đạo một chén rượu. Tề Hạo nói.

Lập tức có người đem Trúc điệp thanh thượng hảo hạng lên cho Tề Hạo, Tề Hạo nháy mắt, Tần Khả Tâm hiểu ý đưa cho hắn một chút mê dược. Đây là trước khi đến bọn họ đã bàn bạc. Hắn nháy mắt một lần thì nàng đưa mê dược, hai lần thì đưa giải dược.

Sau đó, Tề Hạo đón bình rượu, nhấp một ngụm rồi phun ra, hóa thành một đám hơi rượu, thoáng chốc, khắp nơi tràn ngập mùi rượu

Cũng lúc này, thuốc mê của Tần Khả Tâm tung ra.

Tất cả mọi người bị động tác này của Tề Hạo làm cho choáng váng. Đây là cách bắt yêu ma gì thế, không lập đàn, không làm trận pháp, chỉ cần một ngụm rượu? Thế nhưng lúc này bọn họ đều cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ, tinh thần như bị hút sạch

Tề Hạo lại nháy mắt hai lần, Tần Khả Tâm lấy ra một nắm thuốc giải, rồi lén tung ra ngoài, mọi người đang choáng váng lại trở nên thanh tỉnh.

- Được rồi. Vô lượng thọ phạt

Tề Hạo cười rồi chấp tay nói.

Lâm Bảo Định hấp háy đôi mắt hí:

- Đạo trưởng... người... yêu my...

- Bần đạo đã thu phục.

- Không cần lập đàn, cờ lệnh, dâng hương, phù chú... cứ thế...

- Ha ha...

Tề Hạo cười khê, tiếng cười như cơn gió mát sau cơn mưa, làm lòng người thoải mái:

- Lâm thí chủ nhắc đến đàn tràng đó chỉ là bình thường thôi, trên thực tế thu yêu hàng quỷ là do tự thân tu hành, không cần nhờ đến ngoại vật mới đúng. Nếu không như thế sao có thể tu luyện thành tiên?

- Người thực sự có thể tu luyện thành tiên?

Tề Hạo gật đầu.

- Chỉ cần công phu giỏi thì sắt cũng có thể biến thành kim

Rất khó tin. Mọi người ở đó trừ Tần Khả Tâm ra thì ai cũng nghi ngờ.

Tề Hạo chỉ nói:

- Thật ra khi này mọi người đều cảm nhận được yêu my hiện hình và bị hàng phục, trong lòng tự biết, sao cần hỏi bần đạo?

Khi hơi rượu phun ra ai nấy đều choáng váng giật lất sau đã tỉnh táo lại. Thì ra chân chính hàng yêu phục ma lại đơn giản như thế. Trước kia họ bỏ ra đồng tiền lớn, lập đàn cầu đảo là để làm gì? Chẳng lẽ một số đạo sĩ, hoà thượng lên lầu đọc kinh, trai giới tắm rửa là chỉ để làm màu?

Tề Hạo lại nói:

- Vô lượng thọ phạt, yêu my đã trừ, xin chư vị chuẩn bị để bần đạo bắt mạch cho mọi người rồi luyện đan. Nhớ kỹ, không được ăn uống gì linh tinh.

Đúng thế! Thân thể quan trọng nhất, mới vừa rồi xem hán làm phép đến ngây người, thiếu chút nữa là quên mất việc quan trọng nhất. Tề Hạo nhắc tới mọi người mới hoàn hồn, mấy kẻ có quyền thế bắt đầu âm ỹ tranh luận ai xếp thứ nhất.

Lâm Bảo Định sao dám tú bà cùng hạ nhân tập trng lại, đương nhiên bọn họ tập trung phía sau khách.

Tề Hạo vái Lâm Bảo Định rồi nói:

- Lâm thí chủ, có thể chuẩn bị cho thầy trò chúng ta một gian phòng yên tĩnh nghỉ ngơi chốc lát, mọi người theo thứ tự vào đó chữa bệnh?

Lâm Bảo Định tự mình dẫn đường cho Tề Hạo:

- Đạo trưởng mời theo ta

- Đa tạ

Nhờ đó, Tề Hạo và Tần Khả Tâm vào ngồi nghỉ tại phòng xa hoa nhất Thiên Hương lâu.

Phòng này như trạm chổ vàng bạc, châu ngọc làm rèm khiến người hoa mắt. Tần Khả Tâm vừa bước vào đã bị viên dạ minh châu đó mê hoặc nhưng chỉ chốc lát sau lại cảm thấy nhàm chán.

- Chén vàng, bình ngà voi, nhìn không tẻ nhưng còn chẳng tiện bằng chén thường

Vàng rất nặng, cầm lên đã nặng lại thêm nếu rót trà nóng vào thì bỏng đến, thật bất tiện, không hiểu sao có người nghĩ đến việc dùng vàng làm chén?

- Mấy thứ này vốn chỉ là để trưng bày thôi, chẳng mấy người thật sự dùng nó

Tề Hạo không để ý căn phòng xa hoa này, dù sao cũng chưa bằng hoàng cung.

- Đẹp không? Sao ta chẳng thấy nó đẹp

Nàng gõ gõ lên vách tường bằng bảo thạch. Có cảm giác càng nhìn càng thấy tục khí. Lắc lắc đầu, nàng đi dạo quanh phòng

- Ai, chỉ thấy chỗ này vừa lộn xộn vừa bận, chẳng có gì đáng xem... Oa!

Nàng bỗng nhiên hô lớn

- Sao thế

Tề Hạo vốn định nằm xuống giường ẩm ngủ một giấc, nghe thấy tiếng kêu của nàng thì ngồi dựng lên, chạy vào trong. Tần Khả Tâm chỉ vào ao nước bốc khói nghi ngút, trên đó rải đầy những cánh hoa

- Bể lớn quá

Đối với người sạch sẽ thành bệnh như nàng thì nơi này chính là cõi tiên đó.

Trong đầu Tề Hạo nảy lên ý niệm không tốt:

- Khả Tâm, chúng ta tới đây làm chính sự, nàng đừng gây rối

- Chỉ là tắm một chút thôi, có tri hoãn gì đâu? Mất nàng giờ còn sáng hơn dạ minh châu.

- Một chút? Mỗi lần nàng tắm ít nhất cũng đến nửa canh giờ

- Vậy người ở ngoài nhắc ta, chỉ một lát thôi

- Khả Tâm ngoan của ta, cô nài nài ơ, nàng không thể về khách điểm rồi tắm sao?

- Chỗ đó không có bể như thế này

- Mất nàng còn dịch dung, tắm xong lộ tẩy thì làm sao?

- Yên tâm, lớp dịch dung của ta phải có nước đặc biệt mới gột đi được

Dù sao nàng cũng nhất quyết phải tắm

- Khả Tâm... hắn còn muốn khuyên nàng

- Làm ơn đi, Tề Hạo.

Nàng tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước là mạnh), nắm tay hắn lắc lắc

- Khả Tâm

- Nhanh thôi, nhanh thôi...

Tề Hạo chỉ có thể thở dài. Nữ nhân, hắn vĩnh viễn không thể hiểu được. Vì sao nàng lại thích tắm rửa đến thế?

- Hoan hô

Nàng hoan hô, chuẩn bị cởi quần áo xuống nước.

Thực chưa từng thấy nữ nhân nào muốn tắm mà không cần người tình. Tề Hạo vội quay đi nhưng khóe mắt vẫn nhìn thấy thân thể trắng nõn như tuyết cùng mùi hoa mai thơm ngát của nàng,

Thoáng chốc, dục hỏa trong lòng hấn dâng lên, mặt hấn đỏ bừng. Ngay sau đó hấn nghe thấy có tiếng rơi xuống nước

Nàng nhảy xuống rồi sao? Tưởng tượng dòng nước ấm áp chảy qua cơ thể như tuyết như ngọc của nàng... hấn không nhìn được mà nuốt nước miếng.

Nếu nước mới là thứ có thể hấp dẫn được nàng thì hấn tình nguyện hóa thân làm nước, sớm chiều bầu bạn bên nàng. Trong lòng kinh hoàng nhưng hấn cũng không biết rằng lúc này, Tần Khả Tâm cũng có chung ý nghĩ đó.

Nàng nhìn bóng dáng hấn, áo choàng kia càng khiến tóc trắng như tuyết, hấn không thể chạy lên hôn nó. Tay nàng cũng run run, miệng có chút khô, mà cái này không phải uống nước là sẽ đỡ. Vì sao chỉ là nhìn hấn mà cõi lòng có thể xao động đến thế? Đây là lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận được. Tay Tề Hạo giấu trong tay áo nắm thành nắm đấm, trong đầu vẫn mê mê hồ hồ. Trong lúc hoảng hốt, hấn như quay trở lại, đi vào bể, vươn tay ôm lấy thân thể nõn nà kia.

Hấn ngửi được mùi hương thơm ngát, tựa như cỏ xanh mà lại giống hoa tươi, còn có mùi của thuốc, mùi hương nói không nên lời, vô cùng dụ hoặc. A a. hấn kim lòng không đậu mà tựa lên bộ ngực mềm mại của nàng, khe liếm, trong miệng là hương thơm ngọt ngào (Eo, bệnh quá)

Hấn nghe thấy tiếng nói yêu kiều của nàng, ngọt ngào như đường khiến tim hấn như hòa tan đi. Nhẹ nhàng, hấn ôm lấy khuôn mặt nàng, hôn lên đôi môi thơm đỏ mọng, lửa nóng từ nàng truyền sang hấn.

Hấn hôn nàng thật sâu, hai tay vuốt ve theo đường cong của nàng mà đi xuống. Vòng eo mềm mại như liễu khiến người thấy là yếu. Bờ mông vừa tròn vừa căng dính chặt trong tay hấn. Hấn vô cùng thích thú vuốt ve nơi đó, dần dần tìm đến nhụy hoa

- Khả Tâm...

Kim lòng không đậu, hấn gọi tên nàng

- Đạo trưởng

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gọi lớn khiến Tề Hạo giật mình, đột nhiên hoảng hồn, cả người ướt đầm mồ hôi. Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng đầu? Hai tay căng thẳng ôm vào không khí, cũng chẳng có gì khác

- Thì ra chỉ là một giấc mộng xuân

Nhưng giấc mộng này lại như khắc cốt ghi tâm, hấn nhắm mắt lại, trong lòng ngọt ngào. Hạnh phúc khi có nàng trong lòng sao có thể buông tha?

- Khả Tâm

Hấn đứng đó, nghe đằng sau có tiếng té nước truyền đến rồi nói:

- Xong việc ở đây, chúng ta rời khỏi Giang Châu, tìm một chỗ thành thân đi!

- A?!

Khả Tâm đang tắm thoải mái chợt nghe hấn nói câu này, nàng vừa thấy mừng như điên mà vừa kinh ngạc:

- Người... không phải đang đùa chứ?

- Dù không có nghi thức sang trọng nhưng Tề Hạo ta cả đời chỉ cần mình nàng

Cổ nén lại dục vọng, hấn đáp nhanh

- Sao đột nhiên...

Nàng cả người chìm vào trong nước, xấu hổ đến nói không ra lời. Nhưng... thật vui vẻ! Cùng hấn làm bạn lưu lạc thiên nhai, cả đời dựa vào vòng tay ấm áp đó, thế gian này còn gì khiến nàng mê say hơn?

- Ta phải viết thư cho sư phụ, thông báo cho lão nhân gia rằng ta muốn thành thân. Còn cả đại sư huynh, đại sư tẩu, a!

Sao lại quên mất, Tề Hạo không phải là người bình thường, bọn họ thật sự có thể thành đôi sao?

Nếu Tề Hạo biết, nàng ép hắn ra khỏi hoàng cung là có âm mưu thì hắn có còn thương nàng không. Trước ngưỡng cửa hạnh phúc này, lòng nàng lại như bị mây đen giăng kín.

Thật bất ngờ, người tiến vào chữa trị đầu tiên không phải là Hoàng Trọng hay Lâm Bảo Định, cũng chẳng phải là công tử có tiền mà là lão hán trông cửa.

Tề Hạo ngẫm hiểu. Hắn thông minh, người khác cũng không ngốc, hơn nữa những kẻ phú quý đó đều nhất gan sợ chết, chắc chắn sẽ đẩy một người thấp kém ra thí nghiệm, xác định không sao thì mới chịu cho hắn chạm vào cơ thể ngọc ngà đó. Nhưng bọn họ uống phí tâm cơ rồi.

Bọn họ bị bệnh là do Tần Khả Tâm gây ra, giải được chỉ có nàng có, muốn trị tận gốc, muốn đẩy thời gian lâu hơn thì chỉ có thể nhờ đến nàng mà thôi. Tề Hạo nhìn người cũng không nề hà thân phận cao thấp, mặc kệ là trông cửa, quét rác thậm chí là người dọn phân, chỉ cần tiến vào hắn sẽ thân thiết hỏi han rồi dặn dò. thật sự có mấy phần giống tiên hạ phàm.

Tần Khả Tâm đứng bên người hắn, nghe hắn dặn dò bệnh nhân thì trong lòng nghi hoặc. Chưa từng nghe qua làm Hoàng đế thì phải học y thuật. Nhưng sao hắn như có hiểu biết về y lý, nói năng rất bài bản.

Nhân dịp nghỉ ngơi không có ai, nàng không nhịn được mà hỏi:

- Tề Hạo, ngươi từng học y sao?

- Không có

- Vậy sao ngươi biết đại thúc giữ cửa bị phong hàn, người nấu bếp mắt kém?

- Đại thúc canh cửa đánh phát sốt, ta chỉ nghe nàng nhắc tới việc uống thuốc của nàng, nam thì bắt lực, nữ thì yếu đuối, vô lực chứ chưa từng nghe thấy có triệu chứng bị sốt, có thể thấy là hắn nhiễm phong hàn, tiện thì nói với hắn một chút. Về phần người nấu cơm, nàng nhìn vật gì cũng luôn hí hửng mắt lại, có thể thấy thị lực không tốt. Việc này chỉ cần quan sát cẩn thận là được, không cần học y.

Nàng hoàn toàn khâm phục ánh mắt lợi hại của hắn.

Hắn vỗ vỗ tay nàng

- Muốn lấy bạc từ trong túi người khác không tinh mắt thì sao làm được.

- Gian thương.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với nàng:

- Thế này nhé, bọn họ sẽ đưa tiền cho nàng ra ngoài mua thuốc, nàng cứ chọn loại tốt, đắt tiền nhất, dễ dàng mang theo. Nhớ kỹ, một xu tiền cũng không được giữ lại, tất cả đều đem mua thuốc hết

- Thế thì chúng ta thu lợi thế nào?

- Chính là thuốc đó! Đợi ra khỏi Giang Châu, chúng ta sẽ bán những loại thuốc quý đó đi, chẳng phải kiếm được bọn tiền?

- Cần gì phiền phức như thế, ta lấy bạc luôn là được rồi còn gì? Dù sao luyện đan cũng chỉ là nguy trang, ta chỉ cần hòa thuốc vào rượu, cho bọn họ uống là xong

- Nếu làm theo cách của nàng chúng ta sẽ không ra khỏi Giang Châu được. Những người này không phải là ngu ngốc, ai cũng đều có mảnh khóc lừa lọc, ta cam đoan chỉ cần nàng nuốt không nửa phân bạc của họ thì vị Hoàng Trọng đại nhân kia sẽ có cách lột da chúng ta đó.

Nàng nghĩ nghĩ, cũng có đạo lý, nhưng mà...

- Ngươi lừa người thành tinh rồi

- Nghề nào cũng có trạng nguyên mà, nếu bàn về kiếm tiền, mười Tần thần y cũng không bằng một Tề đại tiên.

- Giỏi lắm. Nàng làm mặt quỷ với hắn

- Đa tạ.

Hắn cười đáp lại thật vô lại làm nàng tức giận đến chỉ muốn cắn cho hắn một cái.

- Đạo trưởng

May là có người tiến vào xin chữa nếu không cánh tay Tề Hạo chắc chắn in thêm vài dấu răng rồi

- Mời vào.

Tề Hạo cười hì hì nói. Không có cách nào cả, người gặp may thì chẳng gì ngăn cản được.

Tần Khả Tâm lén lút néo hông hắn, Tề Hạo nhú mày muốn kêu đau thì thấy Hoàng Trọng bước vào, chỉ đành nghiêm mặt nói:

- Hoàng đại nhân, mời ngồi.

Hoàng Trọng mê đắm nhìn Tần Khả Tâm một lượt. Tiểu đạo sĩ này đúng là càng nhìn càng thấy đáng yêu. Dù hắn giờ đang bắt lực nhưng nhìn nàng lòng vẫn rạo rức. Cứ nhìn nàng tới lui một hồi hắn mới chần chừ ngồi xuống trước mặt Tề Hạo:

- Đạo trưởng, phiền người.

Bởi vì Hoàng Trọng là đối tượng lừa gạt chính của Tề Hạo vì thế hắn xem cho Hoàng Trọng rất lâu, lâu đến nỗi Hoàng Trọng thấy bất an. Chẳng biết mình mắc bệnh gì mà người trước vào ai cũng vào nhanh ra nhanh, tại sao đến lượt hắn mà qua một khắc mà đại tiên vẫn chỉ nhú mày

- Đạo trưởng, hay là bản quan có bệnh kín khác?

Tề Hạo nhìn hắn, vài lần muốn nói lại thôi. Hoàng Trọng bị hắn làm hoảng đến tim sắp rút ra ngoài, thiếu chút nữa thì quỵ xuống lay hô lớn:

- Đại tiên cứu mạng.

Tề Hạo cuối cùng thở dài:

- Hoàng đại nhân, tướng mạo người rất quý, phúc thọ lâu dài nhưng bản đạo bắt mạch cho người lại thấy mạch cực yếu, sợ là dương thọ không lâu.

Hoàng Trọng thật sự quỵ xuống:

- Đạo trưởng cứu ta!

- Đại nhân mau mau đứng lên, việc này cũng không khó. Tuy có phạm đến thiên cơ nhưng cũng là chuyện hữu duyên, chuyện này bản đạo sẽ gánh vác thay người. Người nên hiểu rằng, phú và quý khó mà có được cả hai, nếu muốn được tất thì phải trả giá, đại nhân nên cân nhắc.

Gì ý? Chúc quan lớn cũng vì tiền thôi. Không kiếm tiền thì ngu ngốc mới làm quan. Chẳng lẽ bắt hắn làm quan thanh liêm ngu ngốc?

Thấy hắn không hiểu, Tề Hạo tiếp tục giải thích.

- Sĩ nông công thương, từ xưa đã có phân biệt, các chức vụ này như âm dương tuần hoàn, không phải người thường có thể tùy tiện vượt qua, đại nhân có để ý không?

Hoàng Trọng đã hiểu, không phải là bảo hắn đừng lợi dụng thân phận làm quan mà buôn bán đen tối sao? Như vậy tuy rằng sẽ tổn thất không ít bạc nhưng so ra thì sống lâu quan trọng hơn.

Hắn gật gật đầu.

- Tạ đạo trưởng nhắc nhở. Bản quan còn một chuyện... chuyện là...

Hắn đảo mắt nhìn Tần Khả Tâm mấy lượt mới ấp a ấp úng nói:

- Không biết đồ đệ này là thu được từ đâu? Hạ quan thấy rất quen

Quen cái chó má. Nhìn hắn ta mắt hồn mất dạng như thế rõ ràng là có tà niệm với Tần Khả Tâm. Kẻ này đúng là chết cũng không chịu sửa, trong nhà bao nhiêu tiểu thiếp vẫn còn lẫn lộn ở lầu xanh, vừa muốn mỹ nữ lại còn luyến đồng, thật đáng chết.

- Không phải bần đạo khoe khoang nhưng đồ đệ này của ta là kỳ tài ngàn năm mới có, tu hành cùng ta mới chỉ trăm năm nhưng các phép thuật đều thành thạo, lên trời xuống biển không gì không làm được. Nhớ lại bần đạo khi bằng tuổi nó cũng chưa bằng

- Trăm... trăm năm...

Hoàng Trọng choáng váng. Một tiểu đạo sĩ đã hơn 100 còn già hơn cha hắn, thế thì lão đạo sĩ có khuôn mặt trẻ trung kia chẳng phải là lão yêu ngàn năm? Hắn không dám vọng tưởng thu tiểu đạo sĩ nữa, vội vàng vái chào, cáo từ rời đi.

Tần Khả Tâm khó hiểu

- Hắn làm sao vậy? Đang nói đột nhiên như bị ma đuổi mà chạy, cổ cổ quái quái

Nàng dung mạo vốn bình thường, lăn lộn bốn phương nhiều năm, cũng chẳng biết đến cái gì gọi là ong bướm. Mãi đến khi gặp Tề Hạo, sớm chiều bên nhau thì mới động lòng, nào biết mình mặc đồ nữ nhân không thấy có ai theo đuổi nhưng khi cả nam trang lại vô cùng câu dẫn người.

Tề Hạo cũng không giải thích ý niệm thâm tà của Hoảng Trọng với nàng, không muốn làm ô uế miệng, Hắn chỉ nói:

- Làm xong việc ở đây, chúng ta rời khỏi Giang Châu đi

- Chẳng phải còn phải đến nhà Tri Phủ kiểm bạc sao

- Không đi

Hắn sợ tiền còn chưa tới tay đã dâng dẽ vào miệng hổ.

- Vì sao?

- Bởi vì ta muốn thành thân với nàng càng sớm càng tốt.

Hắn cười nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ như lá phong cuối thu:

- Đúng là không đứng đắn

Nàng dậm chân rồi chạy vào trong

- Đạo trưởng

Vừa khéo lại có người tiến vào muốn xem bệnh. Tề Hạo lại tiếp tục sự nghiệp lừa lọc của hắn. Tần Khả Tâm tránh ở trong phòng, tâm tư đảo lộn, khi thì nhớ đến sự dịu dàng của hắn, khi thì nhớ tới thân phận của hắn, còn cả trách nhiệm của nàng nữa.

Ai. Nàng có nên đem chân tướng việc nàng bắt hắn ra khỏi cung nói cho hắn không? Không nói, sợ ngày sau hắn biết rồi sẽ trách nàng mà nói thì lại lo lắng mất đi lương duyên

Thoáng chốc, nỗi lòng nàng hỗn loạn vô cùng

7. Chương 7

Chương 7

Tần Khả Tâm quả thực khâm phục Tề Hạo đến chết, bội phục đến mức muốn cắn hắn mấy miếng. Hắn đã cải trang thành đạo sĩ, là người xuất gia sao có thể khiến bao nhiêu cô nương ưu ái?

Bọn họ giờ đại công cáo thành, trong người cũng chất đầy dược liệu quý hiếm, đang chuẩn bị rời khỏi Thiên Hương lâu thì đại cô nương, tiểu cô nương, ai nấy đều quyến luyến chia tay Tề Hạo. Mấy cô nương lớn mật còn nói muốn theo Tề Hạo tu hành, sau này cùng thành tiên, đắc đạo, là mối lương duyên.

Thế này là thế nào? Cái gì gọi là xuất gia? Chính là không kết hôn! Mấy nữ nhân này đầu không có óc sao? Tần Khả Tâm không nhận được muốn ra tay đánh người.

Nàng lại không biết, Tề Hạo trong lòng cũng rất tức giận. Mấy cô nương trong Thiên Hương lâu bám lấy hắn nhưng nhìn Hoàng Trọng cùng mấy nam nhân xúm lại nắm tay Tần Khả Tâm, một câu Tiểu huynh đệ, hai câu tiểu đạo trưởng chia tay nhau còn nồng thắm hơn mấy cô nương.

Tề Hạo không hiểu nổi, hắn cùng Tần Khả Tâm chữa bệnh nhiều nơi cũng được một thời gian, chưa từng thấy nàng bị quấy rầy, sao giờ mặc nam trang lại có sức hút lớn đến vậy.

Đây là thời buổi gì, nam nhân không thích nữ nhân lại đi thích tiểu nam nhân tuấn tú... cũng không đúng, Tần Khả Tâm là nữ, ai, hắn không hiểu mình đang nghĩ gì nữa.

Đến khi Hoàng Trọng định thò móng vuốt lên vai Tần Khả Tâm lần thứ tư thì Tề Hạo không thể kiềm chế nổi nữa, đẩy đám nữ nhân ra, vội bước tới nắm chặt tay Tần Khả Tâm

- Đồ nhi, chuyện ở đây xong rồi, cùng vi sư về núi thôi

Nói rồi dùng sức nắm tay nàng, ý bảo nàng mau dùng khinh công đào thoát. Tần Khả Tâm lườm hắn một cái nghĩ thầm “ngươi bỏ được?”. Ánh mắt hắn nhìn nàng như đáp lại: “đi mau!”

Hoàng Trọng, Lâm Bảo Định và mấy tú bà, kĩ nữ còn muốn tiến lên nói chuyện khiến Tần Khả Tâm tức giận, nắm tay Tề Hạo, chạy thẳng về phía Đông đến hơn 50 dặm, khi nội lực có dấu hiệu hao kiệt thì nàng mới dừng bước.

Lúc này, bọn họ đã rời khỏi Giang Châu.

Nàng dùng sức gạt tay hắn ra, đồng thời, hắn cũng tức giận hừ một tiếng.

- Ngươi hừ cái gì?

Nàng lau mồ hôi trên trán, chạy cả ngày, cả người đầy mồ hôi, thật muốn tìm chỗ tắm:

- Luyện tiếu mấy tiểu cô nương? Thế thì quay lại đi

- Là nàng không bỏ được mấy vị công tử phong lưu

Giọng nói của hắn cũng toàn mùi chua:

- Được người ta một câu tiểu huynh đệ rất tuấn tú, hai câu tiểu đạo trưởng siêu phàm thoát tục thì vui vẻ đúng không?

Không nghĩ không sao, nghĩ đến càng tức. Nhớ ngày đó, bọn họ vừa quen biết, hắn không cẩn thận chạm vào nàng một chút đã bị chỉnh đến thất điên bát đảo.

Kết quả Hoàng Trọng, Lâm Bảo Định, mấy kẻ hỗn đản vây quanh nàng cũng chẳng làm sao, chắc vui vẻ vì có người nịnh hót

Thật không hiểu nàng nghĩ gì? Những người đó là muốn thu nàng làm luyện đồng, bọn họ không coi nàng là nữ nhân, đáng để nàng nhìn bằng con mắt khác sao?

- Ngươi có bệnh sao? Làm gì có ai nói mấy lời đó với ta? Nhưng người ấy, mấy tiểu cô nương nguyện ý cùng người song tu, vị đại tiểu thư kia muốn cùng người bầu bạn khiến người vui đến mình họ gì cũng quên.

- Ta họ Tề, ta chưa bao giờ quên họ tên mình, càng không hề nuốt lời hứa của mình

Hắn kéo tay nàng, ánh mắt kích động:

- Còn nàng thì sao? Chẳng phải nàng thích sạch sẽ, bị mấy kẻ vô vị đó chạm vào nhưng sao vẫn còn nói chuyện với đám háo sắc kia đến quên mình?

- Ngươi điên rồi? Ai nói chuyện với bọn họ?

- ở cửa Thiên Hương lâu, ta vẫn luôn nháy mắt với nàng, muốn nàng mau đưa ta đi nhưng nàng lại lẩn cấn cùng bọn họ nửa ngày không cất nổi bước

- Ngươi ở bên đó nhìn không rõ thì có. Ta vẫn nhìn ngươi, có bao giờ thấy ngươi nhìn lại ta, chỉ lo từ biệt cùng đám cô nương đó... ta...

Sống mũi nàng cay cay, mắt nàng đỏ bừng:

- Người là quý phong lưu...

Nàng dùng sức đẩy hấn lẫn xuống đất hai vòng

Nhưng chỉ một lần này đã kéo lý trí của hấn trở lại.

- Nàng... chẳng lẽ nàng không phát hiện rằng Hoàng Trọng và đám Lâm Bảo Định thích nàng.

Nàng sững sốt, ngoài Tề Hạo thì cũng có người thích nàng sao? Hoàn toàn không ẩn tượng.

- Người nói bậy.

Đó cũng là chuyện bình thường, nàng một lòng một dạ chỉ để ý Tề Hạo thì sao phát hiện được người khác có ý gì với mình?

Hấn nằm thẳng cẳng trên đất, ngơ ngác nhìn những đám mây trắng trên bầu trời xanh, gió thổi đến, mây che đi vầng thái dương nhưng dù mây dày thế nào cũng không che được những ánh nắng, trời đất sáng bừng

Tình cảm của hấn và nàng chẳng phải cũng vậy sao? Ngẫu nhiên hai trái tim cùng thay đổi. Vốn là hoàn cảnh khác nhau nhưng duyên phận lại gắn chặt linh hồn hai người, bởi vậy bất luận bao nhiêu tranh chấp và hiểu lầm thì hai người vẫn luôn có thể thoải mái ở bên nhau

- Tề Hạo...

Thấy hấn không đứng dậy nghĩ mình làm hấn ngã bị thương, nàng đau lòng, chớp đôi mắt mọng nước:

- Người làm sao thế? Xin lỗi, ta lại lỡ tay

- Không sao. Nên xin lỗi là ta, ta bị ghen tuông làm mờ mắt

Hấn lắc đầu, chống tay ngồi dậy.

Nàng không hiểu

- Người ghen tị cái gì?

Nói đến đây lại buồn rầu:

- Người luôn trêu hoa ghẹo nguyệt là người chứ không phải ta

- Khi này ở Thiên Hương lâu nàng cũng hấp dẫn ong bướm chẳng kém ta

Hấn vỗ vỗ mông đứng lên.

- Ta nghĩ nàng thật sự không phát hiện, bất luận là Hoàng Trọng hay Lâm Bảo Định đều thích nàng

Nàng phì cười:

- Ta cải trang thành tiểu đạo sĩ, là nam nhân, bọn họ cũng là nam nhân, làm sao có thể thích ta?

- Đoạn tụ, tùy nàng nghĩ thế nào cũng được, nam nhân cũng có thể thích nam nhân.

Nàng há hốc miệng, không biết có nên vui hay không. Lúc nàng mặc đồ nữ nhi không được hoan nghênh như vậy nhưng sao một lần cải nam trang giá trị con người liền thay đổi? Nhưng dù thế nào nàng cũng thấy ghê tởm, vô cùng vô cùng khó chịu:

- Tề Hạo, ta mặc đồ nữ nhi trông rất khó coi sao?

Hấn cố nhịn cười nhưng vẫn không nhịn nổi mà cười lớn.

- Đây... Nàng tức chết mất. Đồ không lương tâm, dám cười nhạo nàng: - ta không bao giờ mặc nam trang nữa

- Ai bảo nàng dịch dung bản thân tuần tú như thế?

- Người còn nói?

Trời đất chứng giám, nàng chỉ là làm lông mày thêm đậm, da thêm đen, thêm cái yết hầu giả, khuôn mặt về cơ bản không thay đổi gì nhiều. Chẳng lẽ khuôn mặt nàng trời sinh phù hợp với nam nhi hơn? Mẫu thân nàng sinh nhằm nàng thành con gái?

Ồ..... Nàng muốn khóc.

Bình tĩnh đi du ngoạn, nói chuyện yêu đương, chữa bệnh từ thiện cứu người, ba tháng sau, Tề Hạo và Tần Khả Tâm rốt cục cũng rời khỏi Giang Châu đi tới Minh Châu

Sau đó –

Tần Khả Tâm hành tẩu giang hồ nhiều năm chưa từng gặp cướp, mỗi ngày đi lại, chữa bệnh, kiếm tiền quanh quẩn ngần đấy việc chưa bao giờ có biến

Sau khi cùng Tề Hạo kết bạn đồng hành, ngày trở nên thú vị hơn

Khi nhóm cướp hô lên bài ca kinh điển: “cây này do ta trồng, đường này do ta thông, nếu mà muốn qua lại, phải để tiền mua đường”

Tần Khả Tâm phát hiện mình vô cùng hưng phấn. Nàng rất vui vẻ nói với đám cướp quần áo tả tơi, dùng nông cụ làm vũ khí này là tiền thì không có, chỉ có mạng thôi nhưng người sau lưng nàng có rất nhiều tiền, bọn cóc bọn họ rồi đòi tiền chuộc cũng có thể được.

Tề Hạo ghen hòng nhìn nàng trân trối.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Nữ nhân diên này, lại muốn làm gì?

Nàng cười đến mắt híp lại, chỉ là muốn xem xem cường đạo rốt cuộc là thể nào thôi.

Tề Hạo suýt té xỉu.

Vì thế, bọn họ bị trối lên núi.

Sau đó, Tần Khả Tâm vô cùng thất vọng, ngọn núi không có trại lớn bảo vệ sâm nghiêm, cũng chẳng có nhà cửa kiên cố, chỉ có mấy gian nhà tranh sắp đổ.

- Các người cướp cũng kém quá đi

Theo lý mà nói, làm cướp phải kiếm được nhiều tiền nhưng bọn họ lại không thể.

Đám cướp tai đồ bưng lên:

- Chuyện đó... chúng ta mới cướp không lâu, cho nên... trang bị kém một chút, xin hai vị khách quý thứ lỗi.

- Trước kia ngươi là người buôn bán? Tề Hạo hỏi.

- Sao khách quan biết?

- Ta còn biết ngươi chắc chắn là mở khách điểm. Sao không tiếp tục làm việc mà lại lên núi làm cường đạo?

Người này chẳng lẽ thần, không quen biết nhau, chỉ một lần gặp đã nói rành mạch như thế, chẳng lẽ là mật thám của quan phủ.

Nhưng nói như thế cũng không thông, đám cướp này lập trại chưa đến hai tháng, đến nay cũng chưa có vụ cướp nào đáng kể, quan phủ dù lợi hại cũng không thể nào biết được ngọn núi giữa Minh Châu, Giang Châu có cướp được.

Tên cầm đầu đó sau biết được rằng Tề Hạo xuất thân buôn bán, trời sinh một đôi mắt lợi hại, bất luận là ngôn ngữ hay cử chỉ, đồ cũ hay mới hấn chỉ nhìn một cái là nhận được thật giả.

Tên cầm đầu đám cướp nghĩ hấn là thần tiên, giọng nói vô cùng cảm thán:

- Khách quan có điều không biết rồi. Tiểu nhân vốn mở một khách điểm nhỏ ở bến cảng, làm ăn tuy không phải rất phát đạt nhưng cũng đủ ăn đủ mặc. Nhưng mấy năm trước, triều đình cấm buôn bán, ngay cả

cảng cũng đóng, khác điểm của tiểu nhân sao làm ăn nổi? Chỉ đành bán tháo lấy chút tiền, cầm cự qua hai năm thì không chống đỡ nổi nữa, đành phải..... Lên núi.

Tề Hạo cứng đờ người, khuôn mặt như ngọc xanh mét

Tần Khả Tâm biết hắn lại nhớ tới một nhà ba mạng người của hiệu cầm đồ Thông Bảo chết oan nên tới bên nắm nắm tay hắn, nhìn hắn cổ vũ.

Hắn cũng biết chuyện đã thành thế này, kết cục cũng đã định, hối tiếc cũng vô dụng, chỉ hi vọng vào tương lai nhưng có điều khúc mắc quá sâu, khó mà gỡ bỏ.

Nhưng hắn vẫn miễn cưỡng bản thân khẽ cười, nhẹ giọng nói:

- Ta không sao.

Nàng sao tin lời hắn, cầm tay hắn truyền nội lực vào cơ thể hắn, chậm rãi vuốt quanh kinh mạch toàn thân hắn.

Tề Hạo nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, sự khó chịu trong người giảm bớt. Hắn hỏi kẻ cầm đầu:

- Không biết đại ca xưng hô thế nào?

- Đại ca? Người gọi ta?

Kẻ kia thấy hắn một đầu tóc bạc, tuy rằng khuôn mặt trẻ trung nhưng chỉ sợ là do dưỡng sinh tốt chứ tuổi chắc cũng phải 5,60 tuổi.

- Ta mới ba mươi thôi, người gọi ta là đại ca?

Tần Khả Tâm che miệng cười khê.

- Hắn mới 25, không gọi đại ca, chẳng lẽ kêu tiểu đệ?

- 25?!

Nhìn tóc hắn rồi lại nhìn mặt hắn, kẻ kia vỗ vỗ vai hắn đầy đồng tình:

- Thì ra là thiếu niên bạc đầu. Đáng tiếc, huynh đệ trông tướng mạo thật đẹp. Đại ca họ Trang, trước kia người ta gọi là Trang chuồng quỳ, giờ mọi người gọi ta là Trang lão đại.

- Tiểu đệ họ Tề, ta gọi người là Trang đại ca đi! Đây là nội nhân (vợ) Tần thị... A

Tần Khả Tâm bị hắn giới thiệu như thế thì đỏ bừng mặt, nhéo hông hắn một cái.

Tề Hạo hét lớn một tiếng, chỉ đành cố gắng lấp liếm:

- Nàng được giang hồ xưng là nữ thần y, hành tẩu bốn phương chữa bệnh từ thiện. Vừa rồi nội nhân chỉ là nhất thời nghịch ngợm đùa Trang đại ca chứ thật ra phu thê chúng ta không có nhiều tiền, cũng không có người chuộc chúng ta đâu

- Nữ thần y... ta từng nghe nói, nàng mặc áo trắng, giày trắng, khăn che mặt trắng... Ơ... khăn che mặt của người đâu?

Tần Khả Tâm lườm hắn một cái:

- Ai mà một ngày 12 canh giờ đều che mặt, ta cũng phải ăn cơm, tắm rửa chứ

- Đúng thế

Trang lão đại nghĩ nghĩ rồi đột nhiên kêu to

- Người là nữ thần y, thật tốt quá, gần đây trong trại không hiểu sao có dịch, mấy huynh đệ đầu tiên là bị sốt, nôn mửa, mất ngủ, sau đó cả người nổi mẹn đỏ, người đầu tiên bị bệnh mẹn đỏ hôm qua đã bị rộp lên, giờ sốt đến bất tỉnh nhân sự, không biết....

Tần Khả Tâm ngây người, trong lúc mơ hồ, Tề Hạo thấy tay nàng run run

- Sao thế Khả Tâm?

- Đậu... Bệnh đậu mùa.....Nàng lấp bắp.

Biết nhau lâu như vậy hân chưa từng thấy nàng thất thố như thế, trong lòng cũng cả kinh:

- Nàng nói rõ một chút, đậu gì?

Nàng nhắm mắt lại, hít vào rồi thở ra, một lúc lâu sau mới mở bừng mắt phượng, nhìn thẳng Trang lão đại:

- Người nghe đây, từ giờ trở đi, người trong trại không được phép xuống núi nữa, bệnh nhân cũng phải cách ly, không được tiếp xúc lẫn nhau, có nghe không?

- Khả Tâm, nàng làm sao thế?

Tề Hạo kéo tay nàng. Nàng ngậy ngốc nhìn hân, nước mắt chảy dài:

- Tề Hạo, xin lỗi, xin lỗi người

- Đã xảy ra chuyện gì? Đang yên lành sao nàng lại khóc?

- Ta không nên ham chơi, càng không nên kéo người lên núi, bọn họ có thể mắc bệnh đậu mùa, là một bệnh dịch ta không chữa được.

Đầu hân cũng ong ong. Bệnh đậu mùa, sao hân không biết?

Đại Tề lập quốc được hơn 26 năm, Hoài Nam bùng phát bệnh dịch, người bệnh ban đầu là sốt, nôn mửa, 3 đến 5 ngày sau sẽ nổi mụn đỏ rồi thành mụn nước. Trận dịch bệnh đó khiến mười vạn dân chúng Hoài Nam chết thảm, những người còn sống trên mặt cũng đầy vết rỗ.

Trận dịch đó làm cho Tề Quốc tổn thất nặng nề, suy t thì có biến

Không thể ngờ được, qua hơn 200 năm, dịch bệch này lại xuất hiện

Hân cảm thấy cả người rét lạnh, tim như rơi thẳng xuống đáy cốc.

Thân là người hành nghề y, đối mặt với chứng bệnh đậu mùa đáng sợ này, Tần Khả Tâm bụng làm dạ chịu, nàng phải ở lại để ngăn ngừa dịch bùng phát.

Nàng ra lệnh cho những người trong sơn trại, bất luận là nam nữ già trẻ đều không được xuống núi. Vạn nhất không khống chế được dịch bệnh thì dù phải đốt núi, cùng chết với bệnh dịch nàng cũng không tiếc.

Nhưng người luôn ích kỷ, nàng không thể để Tề Hạo cùng nàng chịu chết, nàng ngầm khuyên hân

- Người đi đi, người mới lên núi, chưa tiếp xúc với bệnh nhân, hân là chưa nhiễm bệnh, giờ rời đi còn kịp.

Hân nhìn nàng, vuốt mái tóc đen bóng mềm như tơ của nàng

Hân ngửi sâu mùi hương trên tóc nàng, là mùi hương lành lạnh của hoa mai, còn cả mùi hương của thảo dược, mị hoặc vô cùng, khiến người thương tiếc

Hân biết là nàng vẻ ngoài bình thường nhưng tâm hồn cao thượng. Nữ thần y bốn ba bốn phương cứu người tuyệt sẽ không vì mạng sống của mình mà bỏ lại người bệnh

Nàng đã chuẩn bị chết, còn hân?

Thân là vua của một nước, hân không cống hiến được gì cho quốc gia, chẳng lẽ còn bỏ dân chúng Đại Tề lúc nguy khốn này?

Huống hồ, trong những người không rõ sống chết thế nào này còn có người hân muốn bảo vệ cả đời.

Để hân bỏ mặc nàng, một mình sống tạm bợ khác gì lấy đi trái tim hân? Nếu người sống không có tim thì sống chết cũng vậy thôi.

- Mấy loại dịch bệnh, chưa tới lúc cuối thì ai biết có mắc phải hay không? Ta nhớ rõ hơn 200 năm về trước, bệnh đậu mùa là từ một trấn Diên Hoa ở Hoài Nam bùng phát ra, khi mới có người chết thì dân Diên Hoa trấn kinh hoảng chạy khắp tứ phía, triều đình dù đã hạ lệnh cho các phủ huyện cẩn thận an trí dân chạy nạn. Nhưng ai ngờ lệnh này càng khiến những người dân mắc bệnh chạy loạn. Chỉ trong ba tháng, lấy trấn Diên Hoa làm trung tâm thì xung quanh mấy trăm dặm đều thành đất chết. Từ đó về sau, triều đình ra

lệnh, một khi phát hiện bệnh đậu mùa thì phải hoàn toàn cách ly, không cho dân chúng đi lại để ngăn ngừa dịch lây lan. Lúc này nàng nói xem, ta có thể đi chỗ nào?

- Người không nói, ta không nói, ai mà biết?

Nàng biết ý nghĩ này rất ích kỉ nhưng nàng không muốn hấn chết

- Vạ nhất ở dưới chân núi ta phát bệnh thì làm thế nào?

- Không đâu, người mới lên núi chưa được một canh giờ, không dễ dàng lây bệnh được đâu

- Nếu ta xui xẻo, đã bị nhiễm bệnh thì sao

Nàng tức giận đến phát khóc, khuôn mặt trắng như tuyết càng thêm tiêu tụy

- Người làm sao thế? Người... người... người không nghĩ lạc quan hơn được sao

- Nghĩ lạc quan sao...

Hắn khẽ cười dịu dàng như gió mùa xuân:

- Nếu không chúng ta thành thân ở đây đi. Nhiều người thì càng vui, nếu có chuyện bất trắc, phu thê chúng ta sống chết không rời cũng là chuyện tốt.

Nàng nắm vạt áo hắn, khóc lớn:

- Người là đồ ngốc, đồ ngốc, ở đây cùng ta có gì tốt? Người đừng quên người là Hoàng đế, trong cung còn nhiều chuyện đại sự chờ người, nếu người có chuyện gì bất trắc thì Tề Quốc làm thế nào?

- Ta lớn như thế lần đầu tiên mới nghe có người nói ta ngốc, thật thú vị

Vỗ vỗ vai nàng, hắn muốn cười nhưng không cười nổi, trầm ngâm hồi lâu mới thở dài:

- Khả Tâm, ta ra cung đã lâu, chuyện này nhìn không thấy thì uống mất cái tên “độc nhãn” của ta

Nàng cứng đờ người:

- Ý người là gì?

Hắn yên lặng nhìn nàng:

- Nàng bắt ta ra cung thì chẳng phải là sẽ không để ta về sao?

- Ta... nàng cúi đầu, né né tránh ánh mắt hắn.

Giọng hắn rất nhẹ nhưng rất trầm, từng chữ từng chữ quét qua lòng nàng khiến người nàng nhũn ra, môi mềm cắn đến tứa máu

- Đây là kế hoạch kín đáo, mua được cấm vệ trong cung, tránh được mật thám của Lí Hữu Hợp, nàng đưa ta ra khỏi hoàng cung. Nếu ta đoán không nhầm, ta vừa đi sẽ có người dịch dung thành ta ngồi lên để vị, thay thế thân phận của ta. Cũng vì thế mà ta rời khỏi kinh thành mấy tháng mà hoàng cung không có phong ba, triều đình vẫn như cũ. Giờ, cho dù ta trở về chắc cũng chẳng ai tin tưởng thân phận của ta.

- Tề Hạo...

Nàng không biết vì sao hắn đoán được mọi thứ nhưng trong lòng nàng rất áy náy.

- Nàng đừng khổ sở, thật ra ta rất vui khi nàng dẫn ta ra hoàng cung, cho ta thấy được cuộc sống dân gian thực sự như thế nào, xác định rằng ta không thích hợp làm Hoàng đế.

Vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng, cảm nhận được hơi ấm của nàng, lòng hắn vô cùng thỏa mãn:

- Ta sinh ra ở nhà buôn bán, trời sinh là kẻ buôn bán, cho ta đôi mắt sắc bén nhưng ta không nhìn được đại cục. Ai cũng không phủ nhận được sự thật

Cho nên hắn mới đồng ý với việc trọng nông ức thương của Lí Hữu Hợp, cho tới cuối cùng lại thành cấm buôn bán, khiến đất nước vốn phát triển trở nên suy tàn, dân chúng lầm than.

Thậm chí hần còn cảm thấy may mắn vì nàng đã ngăn cản hần không gây ra nghiệp chướng nên không trăm năm sau, hần còn mặt mũi nào xuống hoàng tuyền gặp liệt tổ liệt tông Tề gia

- Ai cũng là nhân tài, đến giờ ta mới thật sự hiểu được những lời này

Hần nâng khuôn mặt nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt bên mi nàng:

- Giờ ta chỉ có một chuyện khó hiểu, là ai có bản lĩnh lớn, có thể giấu được bách quan mà làm được việc này?

Nàng dựa vào vòm ngực vững chãi của hần, thật lâu sau mới nhẹ nói:

- Là đại ca Tề Tranh của người, đại sư huynh Bộ Kinh Vân, nhị sư tỷ Tiểu Mộng và đại sư tẩu Tề Tuyên

Hần càng nghe thì mắt càng tròn tròn:

- Ta..... Ta có đại ca..... Bộ thống lĩnh cùng Tuyên Nhi..... Bọn họ còn sống.....

- Tề đại ca vẫn sống ở trong cung chỉ là hần đóng giả làm một thái giám, ngầm thu tóm thế lực trong cung và bên ngoài, thậm chí đại binh đoàn lớn nhất Tề Quốc cũng ở trong tay hần

- Thế sao hần không ra mặt?

Hại hần vất vả làm Hoàng đế, làm đến vất vả, đại ca này thật là hỗn đản

- Tề đại ca không muốn làm Hoàng đế. Hần thực sự chỉ muốn thống lĩnh thiên quân vạn mã, làm đại tướng quân tung hoành sa trường cho nên đầu tiên hần giúp đại sư tẩu ổn định ngôi vua. Đáng tiếc Lí Hữu Hợp và Chu Bằng luôn không muốn một nữ nhân lên làm vua, tìm mọi cách làm khó nên đại sư tẩu mất hứng, quyết định cùng đại sư huynh lưu lạc thiên nhai. Sau này, Tề đại ca nghĩ, không có đại sư tẩu thì còn có người, người làm Hoàng đế, hần giành thiên hạ cho người cũng như nhau, ai ngờ người chỉ tin Lí Hữu Hợp và Chu Bằng, mặc kệ Tề đại ca nhắc nhở người thế nào người cũng không tin. Sau này Tề đại ca tức giận mới để ta vào cung bắt cóc người

- Thái giám từng khuyên nhủ ta... là Tiểu Đậu Tử trong Quân tín cục?

Tề Hạo nhớ rõ hần ta luôn đặt những cuốn sách Tề Tuyên viết về việc trị quốc lên thư án của hần, hỏi vì sao có hần cũng không đáp. Tề Hạo còn tưởng hần là thái giám câm điếm

Nếu hành vi này mà là khuyên nhủ thì hần phải tìm cơ hội nói rõ ràng với vị ca ca này mới được

- Sao người biết

- Đoán

Đột nhiên biết mình không cô độc, còn có thân nhân khiến hần vừa bất ngờ lại vừa vui vẻ

- Khi này nàng nhắc đến Bộ thống lĩnh và Tuyên Nhi, không phải bọn họ đã chết vì quái vật ở Vân Mộng Sơn sao?

- Vân Mộng Sơn làm gì có quái vật, đó là chỗ ở của chúng ta, là chỗ an toàn nhất. Đại sư huynh và đại sư tẩu có chuyện là vì Chu Bằng mang quân phục kích, ta nghe được tin này trở về thì thấy chính đại tẩu nói Chu Bằng mang quân đến, dùng cả thuốc nổ hại bọn họ nên đại sư huynh bị thương. Tề Hạo...

Nàng kéo áo hần:

- Lí Hữu Hợp và Chu Bằng thật sự không phải người tốt, bọn họ mưu cướp ngôi vua, sớm nên xử tử.

Trong đầu Tề Hạo hiện ra hai khuôn mặt già nua, tóc bạc phơ. Hần biết Lí Hữu Hợp cổ hủ nhưng niệm tình có lòng trung cũng có học vị cao nên chưa từng nặng lời với hần

Hần nghĩ, Lí Hữu Hợp là trạng nguyên, thông thạo tứ thư ngũ kinh, cho dù ý nghĩ có phần cổ hủ nhưng cũng không tệ. Về phần Chu Bằng, hần dũng mãnh hơn người, hành quân đánh giặc uy dũng, dù mưu lược kém cỏi nhưng cũng là một mãnh tướng.

Tề Hạo vẫn nhớ những điểm tốt của hai lão công thần, cố gắng không nhớ tới khuyết điểm của bọn họ. Thì ra đó lại là sai lầm

Lí Hữu Hợp có học vấn cũng không thông thế sự, những chính sách đề ra đều là từ lòng tốt nhưng lại khiến dân chúng rơi vào cảnh lầm than. Chu Bằng dũng mãnh, luôn tiên phong nhưng cũng hại tính mạng trăm vạn quân sĩ. Mà Tề Hạo làm vua không biết nhắc nhở mà để mặc bọn họ làm việc khiến Tề quốc suy yếu. Nói đến nói đi, người có vấn đề nhất là hắn.

Suy nghĩ thông rồi, hắn thở dài một tiếng:

- Khả Tâm, nếu nàng có thể liên lạc với đại ca thì xin hắn nể tình Lí Hữu Hợp và Chu Bằng từng có công lớn mà chỉ tước quan thôi chứ đừng hại đến mạng họ.
- Bọn họ mưu hại đại sư huynh cùng đại sư tẩu đó. Người còn nói đỡ cho bọn họ
- Nhìn người không thấu, là ta sai, không thể hoàn toàn trách bọn họ.
- Người...

Hắn là một vị vua nhân từ, chỉ tiếc không phải là một vị vua tài trí. Nàng có chút buồn phiền vì hắn quá lương thiện nhưng nghĩ lại, nếu không vì hắn lương thiện thì sao giờ có thể thoải mái nói chuyện cùng nàng mà không trở mặt. Tốt hay không tốt cũng không thể nói rõ ràng được

- Nếu chúng ta có thể tránh được kiếp nạn này thì ra sẽ nói với Tề đại ca
- Vậy người quản lý hoàng cung bây giờ là đại ca?
- Ta không biết. Tề đại ca bảo ta bắt người ra cung nhưng Tề gia trước giờ chưa từng có chuyện đoạt vị, hắn cũng không muốn thành người đầu tiên, cũng chẳng có hứng thú với ngôi vua. Hắn chỉ để ý đến chuyện người làm hao tổn quốc khố, tương lai hắn không có tiền xuất binh đánh giặc.
- Cho nên giờ người ngồi trên long ỷ có thể là đại ca cũng có thể là một con rối của đại ca?

Hắn có thể nói cái gì? Thôi, Tề Quốc do ai làm chủ không quan trọng, quan trọng là dân chúng có thể an cư lạc nghiệp. Dân là chính, xã tắc là thứ, vua là nhẹ nhất, đây là chân lý từ xưa đến nay

- Đại khái là thế

Nàng chỉ thực hiện việc bắt cóc, chưa từng tham dự kế hoạch nên không hiểu rõ.

- Nếu trong triều không có chuyện thì cũng chẳng cần để ý đến nó. Chúng ta chỉ cần để ý đến chuyện trước mắt, trước tiên khống chế dịch bệnh, nếu may mắn tránh khỏi đại nạn... đại ca không phải lo thiếu tiền sao? Hắn cần tiền, trên đời này làm gì có ai biết kiếm tiền như ta. Chúng ta đi kiếm thật nhiều tiền cho đại ca thoải mái đánh trận.
- Tề Hạo...

Hắn thật sự quyết tâm không đi, đồng cam cộng khổ với nàng sao? Hắn không sợ chết sao?

- Đừng quên, lúc đầu là nàng không cho ta bỏ đi. Làm người phải có trách nhiệm. Nàng trối ta lại thì phải có trách nhiệm với ta

Tựa vào lòng hắn, ôm chặt hắn, nàng biết không cần nói thêm gì. Hắn đã quyết định cùng sống cùng chết với nàng thì thần tiên cũng không thay đổi được ý hắn. Nàng vừa vui mừng vì tìm được tình lang như ý vừa buồn bã vì sao lại ép hắn ra cung? Vì sao nhất thời bướng bỉnh mà vào núi. Vạn nhất hại mạng hắn thì nàng chết cũng không hết hối hận.

Hắn cảm nhận được trước ngực ướt ươn thì càng ôm chặt nàng, đó là nước mắt của nàng. Hắn biết nàng buồn nhưng lòng hắn lại thoải mái vô cùng

- Khả Tâm, nàng biết không? Từ sau khi đăng cơ ta chưa bao giờ được vui vẻ. Ra khỏi cung, nhìn thấy cuộc sống của dân chúng ta rất buồn. Những khúc mắc trước kia đến giờ mới được tháo gỡ. Ta thật vui vì chúng ta phát hiện bệnh dịch, có thể ngăn cản chúng thành đại họa. Làm con cháu Tề gia, cuối cùng cũng có thể làm chuyện tốt cho nước cho dân.

Nàng cũng ôm chặt hắn mà khóc.

8. Chương 8

Chương 8

Lại qua mười ngày, 25 người trong sơn trại, tính cả Tề Hạo và Tần Khả Tâm là 27 thì đã có 18 người nhiễm bệnh.

Những người còn lại vì cách ly kịp thời nên không phát bệnh. Tần Khả Tâm đoán bọn họ hẳn là không bị lây bệnh, hơn nữa lương thực trong sơn trại đã hết nên nhờ Tề Hạo mang mọi người xuống núi mua lương.

Tề Hạo thực lo lắng khi để một mình nàng trên núi chăm sóc đến hơn chục bệnh nhân nhưng trên núi giờ trống rỗng, rau dại cũng hết sạch, không mua lương thực thì sao sống nổi. Vì thế hắn mang theo tám tên cường đạo khỏe mạnh đi xuống núi. Hắn đã hẹn với Tần Khả Tâm rằng muộn nhất là ba ngày, nhất định sẽ quay về.

Trang lão đầu cũng là người may mắn không phát bệnh, hắn là người Minh Châu, quen thuộc nơi này nên đề nghị đến gần bến cảng mua thuốc. Tề Hạo đồng ý nên đến trấn gần đó, dùng tiền mua ba chiếc xe ngựa và hai con ngựa.

Đi vào bến cảng, Trang lão đại bồi hồi đứng ở ngã tư từng tấp nập người qua lại giờ tiêu điều đi không ít.

Tề Hạo không có tâm tình tiếc nuối quá khứ, kéo hắn vào hiệu thuốc gần đó, đem bán một số dược liệu quý hiếm. Bởi vì hắn lấy được đều là thuốc thứ thượng đẳng như, huyền sâm, linh chi, mật gấu, ... có thứ đều là loại có tiền cũng mua không được. Ông chủ hiệu thuốc bắc cũng không mặc cả, đưa luôn cho Tề Hạo một ngàn năm trăm sáu mươi tiền.

Trang lão đầu buồn bực:

- Tề công tử, sao không bán hết thuốc lấy 3,5 ngàn sáu mươi tiền? Chúng ta sẽ mua được nhiều đồ ăn, thậm chí cả thịt.

- Vật hiếm thì mới quý (ít thì mới đắt).

Theo ý tưởng lúc đầu của Tề Hạo những dược liệu quý hiếm này thì phải chia làm 10 lần bán, có thể đem đi đấu giá thì càng tốt, thu lời về gấp đôi còn là ít. Đáng tiếc giờ bọn họ đang thiếu tiền nên bán vội, thu lời giảm đi đáng kể.

Trang lão đầu không hiểu ý của hắn, nên chỉ cau mày vò đầu bứt tóc.

Tề Hạo đi mua lương thực, hoàn toàn không để ý đến lương thực mới mà chuyển ánh mắt đến lương thực cũ. Cùng là loại đó, đồ cũ chắc chắn sẽ rẻ hơn. Dù sao bọn họ cũng kén chọn, chỉ cần no bụng là được. Hắn một hơi mua sạch mười thạch gạo, cả khoai tây, ngô, khoai lang,... linh tinh vụn vặt chất đầy một xe ngựa.

Chủ quán ra giá năm trăm sáu mươi tiền, hắn mặc cả xuống còn 300, cuối cùng mua với giá 350 sáu mươi khiến đám cường đạo trở mặt nhìn.

Sau đó, hắn lại đi mua dầu, muối, tương dấm, trà, thịt muối, ... nhiều vô số kể với 1000 sáu mươi tiền. Hàng hóa chất đầy ba chiếc xe ngựa thì bảo cường đạo đưa xe ngựa về sơn trại.

Trang lão đại thấy huynh đệ mình đánh xe ngựa đi thì nghi hoặc:

- Tề công tử, lương thực đã mua rồi sao không về núi, còn định làm gì?

- Mua thuốc.

Bệnh đậu mùa tuy không có thuốc chữa nhưng thuốc có thể giảm bớt đau đớn của bệnh nhân. Người khỏe mạnh chỉ cần có thể sống qua cơn đau lúc đầu, tuy rằng trên mặt sẽ có rõ nhưng có thể giữ được mạng. Tần Khả Tâm từng nói với hắn, nếu thừa tiền thì mua chút dược liệu giảm đau, hạ sốt.

Lời của nàng với hắn như thánh chỉ, hắn tất nhiên sẽ làm.

Nhưng bọn hắn đã tạo sóng gió ở bến cảng, không phải ngày nào cũng có người tùy tiện đến đây vung ngàn sáu mươi tiền ra. Để tránh người ghen ghét, Tề Hạo quyết định đổi phương hướng, đi về phía Bắc đến phủ Tuyên

Dương tìm một hiệu thuốc Bắc. Lúc này, hần không bán mà dùng mật gấu và hai củ nhân sâm đổi lấy ba bao cam thảo, hoàng liên, bạch thược.

Trang lão đại không hiểu Tề Hạo mua bán như thế nào, loại đổi chác thế này thật mệt. Hần thử nói với Tề Hạo buôn bán không nên như thế, chúng ta không chiếm tiện nghi của người cũng đừng để người chiếm tiện nghi của mình chứ. Nhưng Tề Hạo cũng chỉ cười rồi dẫn hần đi về phía Tây, đi đến vùng buôn bán lớn nhất Minh Châu. Nơi này từng là cảng mậu dịch lớn nhất Tề Quốc nhưng đến mấy năm trước triều đình hạ lệnh hạn chế buôn bán truyền xuống dân gian bị bóp méo thành cấm buôn bán thì cảng mới đóng cửa, giờ cũng chẳng còn phần hoa như trước.

Tề Hạo tìm một tiệm cầm đồ cầm một dấu trên châu. Đây là khi ở Giang Châu, hần lừa Hoàng Trọng rằng luyện đan cần nghiền trên châu làm bột mà có được.

Trang lão đại thiếu chút nữa bị hần hù chết. Nam nhân này khuôn mặt tuấn tú, nhĩ nhân, đầu đầy tóc bạc, khí chất có phần quý dị lại thêm hần ra tay rất rộng rãi không khác gì một vương tôn. Sẽ không phải là hoàng thân quốc thích của nước nào đó trốn ra ngoài chơi đùa chứ?

Tề Hạo cầm trên châu thì được 2000 xâu tiền, 1500 thì đưa cho Trang lão đại, lại tặng cho hần một cây cỏ tử ngọc, đây là cây thuốc quý nhất trên người hần. Tuy rằng cải tử hoàn sinh là khó nhưng nếu biết cách dùng cũng có thể cướp người từ tay Diêm Vương.

- Người có muốn trở lại làm Trang chưởng quầy?

Trang lão đại mắt sáng bừng nhưng lập tức lại ảm đạm:

- Muốn thì như thế nào? Ta đã không còn tiền vốn, cho dù có tiền cũng không có quan lớn chống lưng thì làm gì có hiệu buôn nào sống được?

- Ta cho người một cơ hội.

Tề Hạo đưa cây cỏ tử ngọc cho hần:

- Tuần phủ Minh Châu là người con có hiếu, người biết chứ?

- Giang tuần phủ là người có hiếu, thiên hạ đều biết được.

- Giang phu nhân tuổi đã cao, thân thể ngày một kém. Người hiến cây cỏ tử ngọc này cho hần, nhớ kỹ không được nhận một phân tiền nào của hần.

- Như vậy, vật trên quý này cho không? Quá lãng phí.

- Ta nói thế nào người cứ làm thế.

Tề Hạo trừng mắt nhìn hần một cái, Trang lão đại cảm thấy rùng mình.

- Mặt khác, người cầm tiền này đi đến Hải thành, đến chỗ nào gần cảng mà mua một khách điểm, mua một con thuyền, tiền còn lại mua được bao nhiêu đất thì mua.

Trang lão đại tuy sợ hần nhưng vẫn oán giận:

- Ta nói này Tề huynh đệ, người có tiền không có chỗ nào tiêu thì cho ta, sao phải phung phí như thế? Triều đình cấm buôn bán, Hải thành giờ không còn như trước, những thứ người nói chẳng đáng một văn tiền thì mua làm gì?

- Ai!

Mỗi lần nghe ai đó nhắc đến chữ cấm buôn bán thì Tề Hạo đều cảm thấy mệt mỏi. Trên bảo dưới không nghe, cùng lắm chỉ đến thế này mà thôi. Có lẽ sau khi về núi, hần phải nhờ Tần Khả Tâm nhắc nhở đại ca phải sửa lại chế độ khoa cử, để đám thư sinh trị quốc, chỉ biết kinh thi không biết thực tế thì thật nan giải.

- Trang đại ca, việc buôn bán ngoài tính toán thì cũng không thể không xem xét thời thế. Ta nói thẳng với người vậy. Gió sắp đổi chiều rồi, nhanh thì vài tháng, lâu thì nửa năm Hải thành sẽ lại phần vinh vì thế chúng ta nhân lúc này gây dựng sản nghiệp.

Ba.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Đợi huynh đệ trên núi khỏi hẳn thì mới có nơi an cư lạc nghiệp.

Trang lão đầu không biết nên không tin hẳn nhưng nghe hẳn nói mọi thứ đều là tính toán cho các huynh đệ thì rất cảm động.

Hắn xoa xoa đôi mắt đang cay cay:

- Tề huynh đệ... vậy... các huynh đệ có thể sống sao?

Hắn có lẽ không thông minh, nhưng cũng không ngốc, huynh đệ hết người này đến người khác bị bệnh, trong lòng hẳn lơ mơ biết trên núi mắc dịch bệnh cho nên khi nữ thần y ra lệnh cách ly thì hẳn không nói hai lời, ra lệnh thuộc hạ chấp hành.

Nữ thần y không cho phép bọn họ xuống núi, trong lòng bọn họ cũng sợ sẽ chết trên núi nhưng vừa nghĩ đến bọn họ trốn sẽ khiến dịch bệnh lây lan khiến ai cũng gặp nạn, không chỉ là người trên núi mà có thể toàn Minh Châu, thậm chí là cả Tề Quốc chìm trong dịch bệnh. Mấy hán tử không dám chạy, chỉ có thể vụng trộm khóc thầm

Không thuốc nào trị bệnh đậu mùa. Nếu để nó lây lan ra sẽ hại bao mạng người? Nói thật, Tề Hạo cũng không biết, nhưng hẳn cũng không thể tỏ ra quá khiếp sợ.

- Đương nhiên có thể, huynh đệ của ngươi sẽ không sao. Cho nên ngươi phải ở lại, chỉ ngươi mới có khả năng mua cơ nghiệp, đợi mọi người khỏi hẳn có thể một lần nữa xuống núi mà sống, đừng làm cướp nữa

Tề Hạo không biết khi hẳn nói những lời này, trên núi đã bắt đầu có người chết.

Chuyến đi này của Tề Hạo cơ hồ không nghỉ ngơi. Một mỏi thì nghỉ lại dọc đường. Ăn uống giải quyết trên lưng ngựa, hẳn một lòng chỉ muốn nhanh về gặp Tần Khả Tâm nên không để ý phía sau mình mọc thêm cái đuôi Nguyệt Hoa.

Suốt ba ngày bốn ba, mắt Tề Hạo giăng kín tơ máu. Khi hẳn vội vã chạy về núi, còn chưa bước vào sơn trại đã nghe được tiếng khóc vang lên

Tay chân hẳn bắt giắc run rẩy. Bệnh đầu mua một khi bắt đầu phát tác sẽ như mưa to, sức người không thể dùng được

- Khả Tâm...

Nàng không sao chứ? Hẳn rất lo lắng, dường như có lửa đốt trong lòng hẳn vậy.

Gần như là nửa đi nửa lăn xuống ngựa, hẳn vọt vào sơn trại thì thấy mấy tên cường đạo cùng hẳn xuống núi mua lương thực nước mắt lưng tròng

Hẳn lập tức chạy ra sau núi, ở đó là nơi Tần Khả Tâm ở lại cùng những người bị bệnh. Nàng vẫn không cho hẳn vào đó sợ hẳn cũng nhiễm bệnh.

Nhưng chính nàng lại ăn ở cùng những người bệnh bởi vì nàng lại đại phu, ngoài nàng ra thì ở đây không ai có thể chăm sóc những người bệnh này.

- Tề công tử!

Một kẻ cường đạo đuổi theo Tề Hạo. Nữ thần y từng dặn, nếu không phải là người bị bệnh thì không được ra sau núi, mấy hán tử này đều rất tin tưởng nàng

- Ngươi không thể...

Hắn còn chưa nói hết lời thì Tề Hạo đã vượt qua vạch vôi mà Tần Khả Tâm vạch ra. Tề Hạo có thể vi phạm lời Tần Khả Tâm nói nhưng cường đạo kia thì không dám. Hẳn chỉ đành đứng đó dậm chân:

- Sao lại xúc động thế, đi qua rồi không thể trở về đâu.

Hắn không biết, Tề Hạo trong lòng căn bản không tính đến việc trở lại. Tề Hạo sớm đã không chịu nổi việc đứng nhìn nàng nhảy vào biển lửa mà hẳn thì chỉ có thể đứng bên bờ. Nhưng hẳn biết, có một số việc chỉ

hắn mới làm được, tỷ như lần này mua lương thực, đổi thuốc, tìm đường lui cho đám cường đạo may mắn có thể sống sót này.

Trang lão đầu tuy rất uy nghiêm nhưng đầu óc không đủ linh hoạt, làm chuyện không thực sự tốt, hắn phải chỉ bảo thêm mới được

Giờ mọi thứ đã chuẩn bị, hắn không còn lo lắng gì nữa, cho dù cùng Tần Khả Tâm cùng nhau xuống biển lửa hắn cũng không sợ.

Chạy tới chỗ nhà những người bệnh ở, hắn mở cửa ra thì chỉ thấy 12 người, 6 người còn lại đâu? Nếu đã khỏi hắn thì đã chẳng ai khóc, cho nên...

Hắn đóng cửa lại, tiếp tục chạy về sau núi

Quả nhiên ở bên vách đá, hắn thấy Tần Khả Tâm, vẫn một thân áo trắng không nhiễm bụi trần, gió nhẹ khẽ thổi tà váy nàng khiến nàng như tiên tử giữa mây khói.

- Khả Tâm

Hắn vội chạy đến ôm lấy nàng, chỉ sợ vừa buông nàng sẽ theo mây bay đi

- Tề Hạo

Nàng bị sự xuất hiện của hắn làm cho hoảng sợ, muốn mắng hắn sao lại không biết nặng nhẹ mà vào đây, vạn nhất mắc bệnh thì làm thế nào?

Nhưng vừa gặp hắn, khuôn mặt tuấn tú như ngọc điều dịu dàng, mấy sợi tóc bạc phát phơ, một thân áo đen, hắn tựa như hòn núi lớn, hùng kỳ tuấn vĩ, dù gió mưa thét gào vẫn thản nhiên đứng đó

Những lời đuổi hắn đi đến đầu lưỡi nhưng không thể nào phun ra được.

Ngược lại, tim nàng trở nên mềm mại, cuối cùng hóa thành làn nước mùa xuân.

- Oa...

Nàng mím môi, không nhin được kéo vạt áo hắn, khóc trong lòng hắn.

Khóe mắt hắn nhìn thấy trên đất có một miếng vải trắng, hai hố đất, đây là nguyên nhân nàng khóc sao?

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua cuốn một vạt vải lên. Hắn thấy hai khuôn mặt trắng bệch, đều rất trẻ, mới hơn mười tuổi đã bị bệnh dịch cướp mất tuổi xuân.

Hắn nhắm mắt lại, ôm chặt nàng, không chỉ nàng buồn khổ mà khóe mắt hắn cũng cay cay

- Ta không cứu được bọn họ, ta không cứu được bọn họ...

Nàng đã dùng hết sức mình để chữa cho những người bệnh này nhưng tính mạng của họ vẫn như nước chảy đi, đi mãi không về.

Người mắc bệnh dịch chết đi không được mai táng mà phải hỏa thiêu. Từ sau khi Tề Hạo xuống núi, mỗi ngày nàng đều phải đốt hai khối thi thể. Nhìn lửa cháy bùng bùng đang nhấn chìm từng thi thể, nàng cảm giác mắt mình sắp đui.

- Nàng đã cứu họ rồi

Hắn vuốt vuốt mái tóc nàng, vỗ nhẹ lưng nàng an ủi nàng

- Nghĩ lại những người ở đây, nếu không có nàng ứng biến kịp thời thì chỉ sợ chẳng sống được một ai, thậm chí dịch bệnh có thể còn lây lan khắp Giang Châu, Minh Châu... tất cả vùng xung quanh đã thành địa ngục trần gian

- Vẫn có người chết!

Nàng chỉ vào khối thi thể phủ vải trắng:

- Cậu bé đó năm nay mới 13 tuổi! Hôm qua nó còn nói với ta rằng nó muốn bái ta làm sư phụ, hành y tế thế, làm đại phu tốt, hôm nay đã... Tề Hạo, bọn họ gọi ta là nữ thân y nhưng ta làm gì có tư cách nhận danh hiệu đó? Ta không chữa được bệnh ọi người.

Bệnh đậu mùa vốn không có thuốc chữa, nếu không thì chẳng đến nỗi ai nghe thấy bệnh đậu mùa cũng đều biến sắc.

Tề Hạo biết nước Dịch năm kia cũng có bệnh đậu mùa, vì không để nó lây lan mà vua nước đó đã hạ lệnh đốt sạch toàn bộ vùng dịch đó.

Mà phía Tây, vua nước Ngụy không quyết đoán như thế, khi bệnh đậu mùa bùng phát thì tổ chức đại phu cả nước đến khu dịch chữa bệnh. Nhưng sức người sao thắng được trời, bệnh đậu mùa quét sạch cả nước Ngụy, chỉ hơn một năm mà nước Ngụy đã trở thành vùng đất chết.

Bệnh đậu mùa chính là bệnh dịch đáng sợ như vậy, một khi không thể khống chế được, để nó bùng nổ thì tám chín phần mười chỉ còn đường chết.

Tần Khả Tâm có thể khống chế nó trước khi bệnh lây lan đã là rất có bản lĩnh.

Nhưng nàng vẫn rất buồn bã, có một số lời cũng không thể nói thẳng. Hắn kéo nàng, hai người cùng xoay người, nhìn về phía hắn chạy đến:

- Lúc trước trên núi thiếu thuốc đến nỗi nàng không thể chữa bệnh một cách cẩn thận ọi người. Lúc này ta xuống núi, đã mua đủ các loại dược liệu, nàng nhất định sẽ cứu được rất nhiều mạng người.

Nàng cũng biết hắn chỉ nói an ủi nhưng con người có khi chỉ cần một lời nói an ủi là lòng có thể bình tĩnh.

- Ta có thể chữa khỏi cho những người khác, ta có thể... ta nhất định có thể, đúng không, Tề Hạo?

- Đương nhiên. Hắn ôm chặt nàng, hôn lên trán nàng.

Trong khoảnh khắc, cả người hắn trở nên căng thẳng.

Nàng đang phát sốt, nàng phát sốt.....

Sau khi Tề Hạo và Tần Khả Tâm đốt thi thể xong, nàng lại một lòng nghĩ đến việc cứu người. Hắn bị nàng sai bảo mà quay như chong chóng, thỉnh thoảng còn bị nàng mắng:

- Đã bảo mấy trăm lần là người đừng ra phía sau núi mà không nghe lời, giờ thì tốt rồi, vừa vào, ta cũng không biết... Ai, người nên kiểm chế một chút cho ta, trăm ngàn lần đừng để lấy bệnh biết chưa?

Nàng vừa nói vừa cách lớp vôi trắng gọi người đưa ngựa của Tề Hạo đến. Dược liệu hắn mua đều vẫn còn trên lưng ngựa.

- Yên tâm, được rồi, ta sẽ giúp nàng sắc thuốc, nấu cơm, không chạm vào cái gì hết. Hắn cười, để mặc nàng mắng nhưng trong lòng lại như có cái gì đó đâm vào tim

Lúc nàng chuyên tâm làm việc thường bất kể những chuyện khác cho nên không để ý đến mình đang phát sốt.

Tề Hạo không dám nói cho nàng. Hắn không phải đại phu, cũng không phán đoán được. Nguyên nhân bị sốt của nàng là vì đã nhiễm bệnh hay bị phong hàn hoặc là nguyên nhân khác

- Người dựa vào cái gì mà cam đoan? Người cũng không phải ta, trên người chẳng có tí công lực nào, thể chất thì yếu ớt. Đừng quên, người còn đang phải điều dưỡng

Không biết nữ nhân có phải đều thích lải nhải không, dù sao Tần Khả Tâm là người một khi đã mở miệng thì rất khó dừng lại:

- Người đó, cũng không biết nói người thế nào nữa, tuổi không còn nhỏ sao không biết tự chăm sóc bản thân.

- Dù sao có nàng ở đây, được nàng chữa cho, giờ ta có lẽ còn khỏe hơn người bình thường đây

Hắn vừa nghe lời nàng dỡ thuốc trên lưng ngựa xuống vừa chăm chú nhìn nàng. Vạn nhất nàng thật sự nhiễm đậu mùa thì làm thế nào? Nàng có thể chống đỡ được không?

Cho dù không chết thì sẽ thế nào? Nữ tử đều thích xinh đẹp nhưng bệnh đậu mùa sẽ ảnh hưởng đến dung nhan, những vết rỗ đó cho dù là thiên tiên cũng không thể chữa

Nàng có thể chấp nhận sống như vậy sao? Hấn không biết. Tuy rằng cười nhưng mỗi lần thở đều như thiêu đốt bản thân

- Người còn dám nói mình khỏe mạnh người xem xem....

Nàng vươn tay, định giật tóc hấn nhưng vừa chạm đến sợi tóc bạc như cước thì trái tim mềm lại. Tóc trắng vô cùng xinh đẹp, tựa dải ngân hà phía chân trời đêm khiến nàng nhìn thất thần

- Khả Tâm?

Đang ổn sao nàng lại ngây người? Hay là... Hấn nhảy dựng lên, nâng mặt nàng lên nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải rồi thở phào. Nguy hiểm thật, không có mụn đỏ, chỉ cần chưa lên mụn thì không chứng tỏ nàng bị đậu mùa. Về phần mấy bệnh phong hàn lật vạt thì Khả Tâm có thể chữa nó đơn giản vô cùng

- Người làm gì? Nàng nghi hoặc hỏi

- Ta...

Hấn không nói được đáp án nên nghiêng người, khẽ hôn lên môi nàng.

Mắt phượng của nàng mở lớn. Đang nói chuyện sao hấn đột nhiên hôn nàng? Hấn thấy nàng giật mình, trong lòng như có gì đập phá mà run run. Giờ mới phát hiện, cùng sống cùng chết không phải chỉ là lời thề mà bên người không có nàng thì hấn như không có tương lai. Hấn không phải thích nàng, cũng không phải là yêu mà nàng đã trở thành một phần cơ thể hấn, thậm chí là phần quan trọng nhất

Nếu một người bị mất đi tim gan thì còn có thể sống không? Tần Khả Tâm là bảo bối tâm can của hấn

- Khả Tâm, Khả Tâm...

Ôm nàng, hôn môi nàng, má nàng, trán nàng... Trán nàng vẫn cực nóng như đốt lòng hấn. Nàng sốt từ bao giờ? Đến bao giờ mới hạ sốt? Bao lâu mới chứng minh được nàng... Hấn cầu mong nàng không nhiễm đậu mùa hoặc là để hấn mắc bệnh thay nàng... như thế nào cũng được, hấn chỉ cần nàng khỏe mạnh mà thôi

- Tề Hạo?

Nàng bị hành động đột ngột này của hấn làm cho chân tay luống cuống nhưng cũng ôm lấy eo hấn, cảm giác thân thể cứng đờ của hấn hơi run run. Hấn đang sợ hãi sao?

- Người đừng lo lắng, bệnh đậu mùa tuy không thuốc chữa nhưng chỉ cần thân thể khỏe mạnh, sống qua được giai đoạn phát bệnh lúc đầu thì sẽ dần khỏe lại. Hơn nữa, chúng ta đã thực hiện biện pháp cách ly, không sợ nó sẽ lan ra ngoài, vạn nhất...

Nàng đã quyết tâm cùng chết với người bệnh, chỉ tiếc hấn.

- Khả Tâm, nếu thực sự xảy ra vạn nhất như lời nàng nói, chúng ta... vẫn cùng nhau đi

- A? Hấn có ý gì?

Hấn không nói cho nàng, hấn đã bí mật sai người chuẩn bị dầu hỏa và củi gỗ. Giả sử bệnh đậu mùa không khống chế được thì sẽ phóng hỏa đốt núi. Nhưng...

- Khả Tâm, ta có chút hối hận

Hối hận không sớm lấy nàng

- Tề Hạo, ta...

Nàng cúi đầu, vòng tay ôm hấn buông thõng, thoáng rời khỏi hấn:

- Xin lỗi, là ta làm liên lụy người

- Đúng thế!

Hấn thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, không ngừng lắc đầu.

Mắt nàng đỏ hoe, nước mắt lưng tròng

- Tề Hạo...

Nàng muốn bảo hần đi, đi càng xa càng tốt nhưng chức trách của một đại phu khiến nàng không thể nói. Bởi vì dịch chứng này không thể xem thường, chỉ một chút sơ xảy sẽ khiến khắp nơi chìm trong biển máu.

Nàng không thể quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho riêng mình mà bỏ mặc dịch bệnh bị lây lan. Nhưng để cho hần đi, nếu có gì bất trắc...Không được, không được, nàng không biết làm sao bây giờ, lý trí cùng cảm tình kịch liệt giao chiến trong lòng nàng khiến nàng run rẩy, đầu óc như muốn nổ tung

Tề Hạo đột nhiên kéo tay nàng.

- Khả Tâm, chúng ta thành thân đi!

- Cái gì? Nàng ngây người

- Chúng ta thành thân.

Hần ôm eo nàng, chậm rãi vuốt tóc nàng. Không biết bọn họ có thể bên nhau thế này được bao lâu nữa.

Không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần những gì đang có, chuyện ma quỷ, chuyện ma quỷ!

Giấc mộng của hần là được bên nàng, cùng lên thuyền đi xa, đi qua nhiều vùng đất, mang tơ lụa và gốm sứ của nước Tề bán cho các nước phương Tây, mang lại nhiều vàng bạc về.

Hần phải kiếm tiền, biến thành thiên hạ đệ nhất thương nhân, nàng sẽ theo hần, đi khắp các nơi chữa bệnh từ thiện. Hần sẽ để cho danh tiếng nữ thần y của nàng lan rộng khắp thiên hạ, thậm chí là cực nam, cực bắc, ai cũng biết trên đời có một nữ thần y vĩ đại như thế.

Bọn họ sẽ đi khắp nơi suốt 10 năm, 20 năm, 30 năm... cho đến khi bọn họ già không thể đi nổi thì sẽ trở về Hải Thành, đến chỗ bọn Trang lão đầu, mua một thôn trang. Mùa xuân, bọn họ tay trong tay tản bộ trong hoa viên. Mùa hè đến hần sẽ ngồi quạt cho nàng ngủ ngon. Mùa thu lá phong đỏ hồng, hần sẽ cùng nàng ngồi trước gương đồng nhìn hai mái đầu bạc, cùng nói chuyện khi còn trẻ. Mùa đông, tuyết lớn phủ đầy, cơ thể già nua không thể động đậy, hần sẽ ôm nàng, cùng nằm ở xích đu, lắc lư lắc lư... cứ như thế, năm này qua năm khác, sau khi chết rồi cũng chẳng chia xa.

Hần rất muốn, rất muốn giấc mộng này có thể trở thành sự thật, nhưng là..... Hần còn có cơ hội sao? Tần Khả Tâm sờ trán hần, xem xem hần có phải là bị bệch dịch dọa sợ không mà lại cầu hôn vào thời điểm này:

- Tề Hạo, ngươi có thể chờ chuyện này chấm dứt rồi chúng ta thành thân không?

- Ta không muốn chờ

- Vì sao?

Bởi vì nàng có khả năng bị bệnh đậu mùa, bởi vì bọn họ không có thời gian để chờ. Nhưng những lời này hần vụn vụn không nói cho nàng được, hần nghĩ..

- A! Hần kêu lớn. Đang yên lành sao lại đá hần?

- Một cho ta cảm động, kết quả... Tề Hạo, ngươi là đồ củ cải lạnh nhăng, không biết xấu hổ!

Nàng co chân lên, oán hận đá vào hần rồi xoay người bỏ đi

- Ta làm gì?

Gặp quỷ!

Hần thấy ở phía bên vạch vôi trắng Tần Khả Tâm vẽ có ba cô nương đứng đó. Trong đó có một người hần nhìn rất quen, chẳng phải là cô nương Nguyệt Hoa bán mình chôn cha sao? Sao nàng tìm được đường lên núi này?

9. Chương 9

Chương 9

Cách lớp vôi trắng, Tề Hạo nhìn ba cô nương đối diện. Người ở giữa là Nguyệt Hoa, hắn nhận ra, một người người câu nói của hắn mà không phải bản mình chôn cha. Nhưng hắn không hiểu vì sao Nguyệt Hoa lại tìm đến đây?

- Ân công...

Nguyệt Hoa thấy hắn đã muốn chạy qua lớp vôi trắng mà đến bên Tề Hạo.

- Đứng lại. Những người trong sơn trại không nói cho các người là không được chạy qua lớp vạch đỏ sao? Tề Hạo hét lớn.

- Ân công... Nguyệt Hoa lau nước mắt: - người luôn tốt bụng như vậy, chăm sóc người khác lại làm ỉn...

Vừa mới lên núi, lúc nghe nói trong trại mắc bệnh dịch thì nàng cũng rất sợ hãi nhưng sau khi biết Tề Hạo liều lĩnh chạy vào vùng dịch thì nàng chẳng quản gì khác được, chỉ muốn gặp hắn.

Ân công của nàng là nam tử vĩ đại nhất trên đời, là đại trượng phu, có thể hạ một nam nhân như thế là nàng thấp hèn tám đời mới cầu được, cho nên nàng bất chấp.

Chỉ cần Nguyệt Hoa không chạy qua vạch trắng Tề Hạo sẽ không để ý đến nàng. Ánh mắt nhìn sang hai cô nương khác, diện mạo vô cùng xa lạ, hắn không hề có ấn tượng gì.

- Tề công tử, ta là tú bà Thiên hương lâu, Phong Ngũ Nương.

Đó là nữ nhân tuổi chừng ba mươi, khuôn mặt thanh tú.

Tề Hạo chớp mắt, thật sự không thể liên tưởng đến tú bà lả lơi được.

- Ta là Nguyễn Kiều Kiều. Cô nương xinh đẹp còn lại tự giới thiệu

- Tú bà và hoa khôi Thiên hương lâu? Các người tới đây làm gì?

- Giờ đã không còn Thiên hương lâu nữa. Phong Ngũ Nương nói: - Từ khi tề công tử nói mảnh đất đó có vấn đề thì không còn ai dám đến Thiên hương lâu nữa. Ông chủ chỉ dành ngừng việc làm ăn, các cô nương ở đó cũng phân tán đi hết

- Phong cô nương nếu đã biết đó là diễn trò sao không giải thích rõ với quý lão bản?

- Có một số việc, người tin chính là tin, không giải thích được. Huống hồ ta và Kiều Kiều cũng ghét cuộc sống bán rẻ tiếng cười, không bằng lấy chút ngân lượng mà tự mưu sinh.

- Vậy các người tìm ta làm gì?

- Chúng ta không phải cố ý tìm Tề công tử. Nguyễn Kiều Kiều nói: Ta cùng Ngũ nương rời khỏi Giang Châu thì gặp Nguyệt Hoa bị bệnh ven đường, nghe nàng nói muốn tìm ân công, còn miêu tả tướng mạo công tử nên chúng ta đoán ân công của Nguyệt Hoa và đạo trưởng trúc yêu ở Thiên hương lâu là một. Vì thế cùng nàng ấy đi tìm người

Tề Hạo hiểu ra phần nào. Đại khái khiến mình bị lừa là mái đầu bạc này đi. Dù sao tóc trắng mặt trẻ trung là quá ít người như thế. Lần tới nếu muốn lừa người nhất định phải sửa lại màu tóc.

- Nay các người tìm được rồi thì có thể đi đi

Hắn không có tâm tình dây dưa với ba người, vẫy vẫy tay, muốn bỏ đi

- Ân công...

Nguyệt Hoa rất vất vả mới tìm được hắn sao có thể dễ dàng buông tay.

- Dừng bước

Tề Hạo tròn tròn mắt:

- Muốn ta nói đến lần thứ bao nhiêu? Không được đi qua vạch vôi.

- Đúng... xin lỗi ân công...

Nguyệt Hoa khóc thút thít:

- Người đừng đuổi ta, ân công, Nguyệt Hoa đã là người của người, cả đời chỉ hầu hạ mình người

Tề Hạo đau đầu vô cùng. Trên đời sao có loại nữ nhân mù quáng như thế? Sớm biết thế này đã không làm chuyện tốt.

- Nguyệt Hoa cô nương đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm, chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, chẳng có gì khác

- Nhưng Nguyệt Hoa đã thề, cả đời chỉ theo ân công

- Người thề thì người đi mà lo, ta chẳng liên quan

Hắn chuyển mắt nhìn phía Phong Ngũ Nương và Nguyễn Kiều Kiều:

- Hai vị, trên núi này có dịch bệnh, nếu các người không có chuyện gì khác thì mau xuống núi đi.

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều liếc nhau.

- Vậy còn công tử thì sao?

- Đương nhiên ta ở lại. Hắn đã chủ động nhảy vào vũng bùn thì sao còn dờn đi

- Hôm qua chúng ta thấy công tử ở Hải thành, công tử vẫn khỏe mạnh, không giống người bị bệnh, tội gì ở lại nơi này? Phong Ngũ Nương hỏi.

Thì ra các nàng sớm đã theo dõi hắn, đáng tiếc hắn hoàn toàn không phát hiện. Ai, không có võ công thật bất tiện... Nếu hắn và Tần Khả Tâm có tương lai, hắn sẽ nhờ nàng dạy võ nghệ cho hắn.

- Bởi vì nơi này có thứ ta muốn

- Là Tần cô nương sao? Phong Ngũ Nương hỏi.

Tề Hạo gật đầu. Hắn và Tần Khả Tâm sớm đã tuy hai mà một, sao có thể vì đại nạn mà chia lìa

- Ân công có thể cùng Tần cô nương cùng sống chết, Nguyệt Hoa cũng có thể vì ân công mà không tiếc tính mạng.

Nói xong, nàng lại muốn chạy qua lớp ngăn cách

- Người dám lại đây ta giết người luôn

Mắt Tề Hạo đỏ bừng lên:

- Người nên biết, để đề phòng bệnh dịch lây lan khắp nơi, luật pháp cho phép làm như thế

Nhất thời, Nguyệt Hoa bị dọa mà mặt trắng bệch

Tề Hạo hừ một tiếng.

- Làm phiền Phong cô nương, Nguyễn cô nương đưa nàng cùng xuống núi đi

Hắn xoay người bỏ đi.

Nguyệt Hoa ngã vào lòng Phong Ngũ Nương mà khóc lớn

Nguyễn Kiều Kiều khẽ vuốt ngực đang kích động:

- Làm ta sợ muốn chết, Tề công tử là người nhả nhận như vậy, không ngờ khi nổi giận lên lại đáng sợ đến thế...

Giọng nàng càng lúc càng nhỏ nhưng có phần mê man khó hiểu.

Sống trong thanh lâu mười năm, nàng gặp không ít người, chức quyền, giang hồ, thương gia...đủ cách hạ người. Nàng tự nhận hai mắt tinh tường. Nam nhân thôi! Mặt ngoài dù tuấn tú thì trong bụng cũng chỉ có một chữ “tiện”. Rõ ràng trong nhà có hiền thê nhưng vẫn đi tầm hoa vẫn liễu, nói cái gì mà thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không thể trộm được.

Nàng chán ghét nam nhân, nhìn đã muốn nôn, nghe Nguyệt Hoa khen Tề Hạo đến tận trời thì cũng chẳng hề tin. Nghĩ hẳn chỉ là một kẻ lừa đảo thông minh mà thôi.

Nhưng đến khi chứng kiến thì nàng thực sự hoảng sợ. Nam nhân tuấn tú rất nhiều nhưng mái tóc có thể so sánh với ngân hà của hắn thì hiếm người có. Chỉ luận tướng mạo thì cũng là người hiếm thấy. Hơn nữa, khi này, người hắn toát ra sự tôn quý, khí thế cao cao tại thượng khiến Nguyễn Kiều Kiều bất giác run sợ.

Vì sao Tề Hạo có thể hoàn toàn không nhìn đến Nguyệt Hoa đau khổ cầu xin? Trời cao ban mỹ nhân cho hắn chẳng tốt sao? Trên đời thực sự có nam nhân không háo sắc? Nàng không biết, lại càng hiểu kì

Nguyệt Hoa vẫn còn khóc.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Phong Ngũ Nương nhỏ giọng an ủi nàng, trong lòng lại có ý nghĩ khác. Có nên đem tin tức trên núi có bệnh dịch thông báo cho quan phủ không? Tin tức này đổi được số bạc không nhỏ đâu. Cuộc sống mới sẽ có chỗ dựa. Muốn cả đời phó thác ột nam nhân thì thà chết còn hơn.

Đầu tiên, Tề Hạo dạo qua một vòng phòng người bệnh nghỉ ngơi, vui mừng phát hiện thấy có người đã bắt đầu bình phục, trên mặt vết mụn đóng vảy, tuy rằng sẽ để lại dấu vết khó coi nhưng ít ra cũng bảo toàn mạng sống.

Đám cường đạo này bất kể đang nằm hay ngồi vừa thấy hắn thì vội chào hỏi.

Tề Hạo nhất nhất đáp lễ, quan sát vẻ mặt họ, có mệt mỏi, có bất đắc dĩ, có đau khổ... nhưng không hề có oán hận. Bọn họ cũng phải vì mình bị cách ly mà quyết thà chết cũng phải kéo theo người khác xuống nước

Hắn rất vui mừng, những người này đều là những người bản tính chất phác, không uống công hắn tính đường lui cho bọn họ

Hỏi thăm mấy người bệnh rồi hắn lại đi về phía sau núi, bên tai nghe được tiếng nước ào ào thì bước chân nhanh hơn

Muốn tìm Tần Khả Tâm rất đơn giản, nàng thích sạch sẽ thành bệnh, một ngày không thể không tắm, tìm được nơi có nguồn nước thì chắc chắn sẽ thấy Tần Khả Tâm ở gần đó.

Bước qua vùng cỏ dại rậm rì, hắn hít hít mũi, ngửi được trong không khí của mùi gay gay của lưu huỳnh.

- Không thể tin được ở đây lại có suối nước nóng.

Đi qua mấy hòn đá lớn chặn đường, trước mặt là một vùng hơi nước bốc lên thành khói. Trong sương khói mờ ảo, một bóng dáng yếu điệu đang đắm mình trong nước, dùng sức vỗ vỗ bọt nước.

Bên tai hắn còn nghe loáng thoáng tiếng oán giận:

- Quỷ phong lưu, sắc lẳng, củ cải lẳng nhăng...

Hắn nghe xong thì phì cười

- Ai?

Một luồng khí xẹt qua bên tai hắn, cắt đứt mấy sợi tóc bạc của hắn.

Một lần nữa Tề Hạo được nhận thức võ công của Tần Khả Tâm, quả nhiên uy lực bất phàm.

- Là ta. Hắn nói.

- Người tới làm gì?

Nàng nghĩ hắn đến để giải thích nhưng hắn lại chẳng nói câu gì

Tiếng tí tách truyền đến, nàng không khỏi nghi hoặc

Ầm, có vật rơi xuống nước

- Tề Hạo!

Dù không thích hắn vô tình trêu chọc nữ tử khác nhưng nàng vẫn rất quan tâm hắn, thích hắn

- Người làm sao vậy? A!

Đôi bàn tay rắn chắc đột nhiên nắm lấy bả vai nàng

- Tề Hạo...

Đáng ghét, bọn họ còn chưa bái đường, động phòng hoa chúc sao hắn có thể

- Ừm..Ừm.. ừm...

Nhưng nàng còn chưa có cơ hội chất vấn thì hắn đã bịt kín miệng nàng bằng nụ hôn ngọt ngào

Trong hơi nước朦胧 lung, nàng nhìn thấy đôi mắt đen, không chút tạp sắc, tựa như ánh sáng chiếu rọi khiến người ta mơ hồ

Ánh mắt hắn nóng rực, còn nóng hơn nước nóng vây quanh bọn họ gấp trăm lần. Khi hắn hôn nàng, đầu lưỡi đột nhiên tiến sâu vào miệng nàng, nhẹ nhàng quấy động rồi triền miên quần quýt, cả người nàng như mềm nhũn đi.

Hắn vuốt mái tóc dài của nàng ra, hai ngón tay khẽ vờ vành tai nàng, chỉ trong nháy mắt, nàng đã ngã vào lòng hắn

Hắn kéo nàng về phía bờ suối

- Tề... ừm...

Hắn căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện, chỉ cần nàng vừa mở lời thì sẽ hôn nàng thật sâu. Rốt cuộc hắn làm sao vậy? Định làm gì? Lòng nàng vừa hoảng hốt lại vừa chờ mong. Tựa vào bờ suối, tay hắn vuốt dọc theo tấm lưng mịn màng của nàng, một đường đến thẳng cặp mông xinh. Nàng run lên, ngực như có lửa thiêu đốt.

- Ừm...

Hắn lại hôn nàng, tay kia thì khẽ vuốt ve nơi mềm mại trước ngực nàng

- Ừm...

Nàng uốn éo người, trong môi phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Tay hắn nghịch ngợm kẹp đầu ngực hồng hồng của nàng, liếc mắt thấy nhị hoa nở tung, cảnh xuân tràn ngập. Hắn kim lòng không đậu, cúi đầu hôn nụ hoa đã trở nên đỏ bừng đó.

- A!

Nàng cứng đờ người, chỉ cảm thấy cả người nổi da gà, cảm giác vừa tê dại vừa thoải mái không nói nên lời lại có chút đau đớn. Rất phức tạp nhưng cũng mê hồn.

Vừa hôn lên đóa hồng kiều diễm hắn vừa xoa xoa mông nàng rồi chuyển hướng đến vòng eo mềm mại như liễu của nàng. Lòng bàn tay hắn có thể cảm nhận được người nàng run rẩy, còn cả cơ thể nóng bừng lên vì hưng phấn.

Lưỡi hắn cực nóng và ngọn lửa trong cơ thể hắn cũng bùng bùng

Bàn tay chậm rãi trượt xuống eo, người nàng run lên, không hiểu là ngón tay hắn xâm nhập vào khiến cơ thể đau đớn hay là nước nóng thừa cơ tiến vào làm nóng...

- Ừm...

Nàng lắc lắc đầu, lí trí bị tình dục trói chặt.

Hắn bế nàng lên. Lần đầu tiên phát hiện thì ra mình rất khỏe, ở trong nước, thân thể nàng mềm mại như bông, nhẹ nhàng, hắn tách hai chân nàng ra, để mình tiến nhập vào cơ thể nàng

- A!

Nàng ngửa đầu kêu lên, tiếng kêu vừa đau đớn lại vừa vui thích. Thân hình yêu kiều như sét đánh thẳng vào đầu hắn. Trong nháy mắt, lý trí hắn biến mất, trong mắt chỉ còn lại nàng. Hắn ra sức động thân, tiếng thở dốc của nàng cũng càng dồn dập.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ có trong nháy mắt, có lẽ là cả một năm, nàng lên đến đỉnh của sự khoái hoạt.

- A!

Nàng gắt gao ôm chặt hắn, trán tựa lên vai hắn, mệt mỏi thở dốc

Hắn cũng thở dốc như nàng, có chút luyến tiếc buông nàng ra, ôm chặt nàng khiến thân thể hai người dính chặt vào nhau. Nàng nhắm mắt lại, cảm giác đưa âm của trận kích tình vẫn còn

Đột nhiên, hắn tới gần bên tai nàng, cúi đầu nói nhỏ

- Khả Tâm, nàng đã nhiễm đậu mùa rồi.

Nguyệt Hoa hoàn toàn bất chấp sự lạnh lùng của Tề Hạo, kiên trì rằng cả đời này hắn chính là ông trời của nàng. Lên núi, dù biết trong trại có bệnh dịch nàng cũng không sợ, ở lại đằng trước, giặt quần áo nấu cơm cho người trong trại. Đương nhiên, đồ ăn của đám người Tề Hạo, Tần Khả Tâm và những người bị bệnh cũng đều do nàng nấu.

Dù Tề Hạo nhiều lần khuyên nhủ thậm chí cả đe dọa nhưng nàng vẫn không chịu xuống núi. Hôm nay, nàng lại tới đưa cơm cho Tề Hạo và mọi người, cùng đi còn có Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều.

Tề Hạo vô cùng chán nản nhìn ba cô nương này, thật sự không hiểu vì sao các nàng cứ cố chấp ở lại làm gì. Lần cuối, hắn quyết định nói với các nàng, nếu các nàng hiểu mà chịu xuống núi thì thôi, nếu không thì kiếp này không còn gặp lại

- Ân công.

Như mọi lần, nương nương vừa nhìn thấy hắn thì gọi với ba phần vui mừng bảy phần u oán:

- Hôm nay mọi người khỏe lên không? Ta đã làm rất nhiều đồ ăn ngon, có lẽ bọn họ ăn sẽ khỏe hơn.

Tề Hạo lạnh lùng cắt đứt lời nàng nói:

- Hôm nay có một người chết

Tính lại, trong 18 người nhiễm bệnh thì đã có 12 người hồn về suối vàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Hoa trắng bệch, ngập ngừng hồi lâu mới nói:

- Ân công đừng lo lắng... người chết không thể sống lại, xin nén đau buồn

- Ta biết người chết không thể sống lại. Ta chỉ muốn biết...

Hắn đảo mắt nhìn qua ba người:

- Thời khắc nguy cấp này, ba vị cô nương không lo bảo vệ mạng mình mà đem thân tự hãm vào cảnh nguy khốn này là vì sao?

- Ta sống là người của ân công, chết là ma của ân công. Nguyệt Hoa giành lời

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều liếc nhau, nhún nhún vai. Phong Ngũ Nương thực ra muốn biết rõ ràng tình hình bệnh dịch trên núi để tiện báo quan, lĩnh bạc thưởng. Còn Nguyễn Kiều Kiều chỉ là có chút tò mò nên mới ở lại.

Các nàng biết chuyện bệnh dịch nhưng lại vì ở đây sử dụng biện pháp phòng tránh rất tốt nên cũng chẳng sợ mình sẽ nhiễm bệnh cho nên cũng không vội bỏ đi. Nhưng mỗi ngày nghe Tề Hạo nói người này chết, người kia sắp chết nên trong lòng cũng có chút bất an, không biết có nên chạy lấy mạng không?

Tề Hạo nhìn ra tâm tư của Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều thì cũng an tâm. Có lẽ vì các nàng là người lịch duyệt, hiểu biết nhiều, không như cô nương giáo dục trong chốn khuê phòng như Nguyệt Hoa

Hắn nhìn Nguyệt Hoa, hồi lâu sau thở dài:

- Vì sao nhất định là ta?

Nguyệt Hoa ngắc ngứ người. Vì sao nhất định là Tề Hạo? Hắn trông rất đẹp? Quả thực, nàng năm nay 16 tuổi, chưa từng thấy nam tử nào đẹp hơn Tề Hạo.

Còn cả một lí do nữa, Tề Hạo rất đáng tin cậy. Từ nhỏ cha mẹ đã dạy nàng, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, nàng vẫn rất nghe lời

Nhưng mẫu thân sớm mất, qua vài năm phụ thân cũng đi theo, cả nhà chỉ còn mình nàng, đến tiền chôn cất phụ thân cũng không có. Là Tề Hạo giúp nàng nàng mới có tiền tài mà vẫn được tự do.

Nhưng sau khi chôn cất cho cha rồi thì sao? Nàng sống một mình sao được?

Nữ nhân cả đời chỉ quay quanh tam tông tứ đức. Nhưng cha đã qua đời, nàng không có người hứa gả, trong phút chốc cũng không biết nên theo ai? Chẳng ai có thể chỉ ra con đường sau này cho nàng.

Vì thế nàng nghĩ tới Tề Hạo. Nam nhân này khi nàng bán mình chôn cha đã giúp nàng, có phải cũng như đã mua nàng rồi? Một giọt nước cũng là ơn, hắn là ân công của nàng. Nàng cũng tiện mà hầu hạ hắn, coi hắn là trời của mình

- Người là đại ân nhân của Nguyệt Hoa. Đại ân cứu mạng không có gì để báo đáp, Nguyệt Hoa nguyện lấy thân báo đáp.

- Nhưng ta không cần

Tề Hạo quả quyết từ chối yêu cầu của nàng:

- Nguyệt Hoa cô nương, ta không biết người khác sẽ nói với người thế nào nhưng ta muốn nói, sinh mệnh của mỗi người đều do chính họ sở hữu. Người khác không có quyền xử trí. Người đừng tùy tiện đem bản thân giao vào tay người khác. Vạn nhất gặp phải kẻ xấu xa, hắn muốn người đi trộm cướp, lừa gạt người cũng làm sao? Thậm chí hắn bán người đến thanh lâu người cũng ngoan ngoãn tới đó sao?

Nguyệt Hoa cúi đầu, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Cha mẹ ta nói, nữ nhân nhất định phải biết tam tông tứ đức, hơn nữa là phu quân của Nguyệt Hoa thì sẽ không làm chuyện xấu đó với Nguyệt Hoa

- Cũng đúng nhưng chưa chắc chắn được? Cho nên người chính là đang đánh bạc.

Nàng thở sâu, bình tĩnh nhìn Tề Hạo.

- Nguyệt Hoa chắc chắn ân công không phải loại người đó

Sự giáo dục khủng khiếp, có thể so sánh với mê hồn đại pháp của Ma giáo mà Tần Khả Tâm từng nói. Có thể khiến một người hoàn toàn bất chấp như thế này thì thật lợi hại.

Tề Hạo lắc đầu, biết không thể nói rõ lí lẽ với nàng

- Sở dĩ người chắc chắn là ta là vì cha người đã mất, người không có vị hôn phu, nhất thời không tìm được chỗ dựa nên mới coi ta làm ân công, toàn tâm toàn ý đi theo ta

- Người vốn chính là ân công của Nguyệt Hoa. Nguyệt Hoa lại cướp lời.

- Để ta nói hết đã

Tề Hạo mất kiên nhẫn xua tay:

- Ta không thể chấp nhận với ý tưởng phó mặc cuộc sống vào tay người khác như người cho nên ta sẽ không thu nhận người, vĩnh viễn không bao giờ

- Ân công, Nguyệt Hoa biết ân công và Khả Tâm cô nương lưỡng tình tương duyệt, Nguyệt Hoa không dám chen ngang, chỉ muốn vì ân công giặt quần áo, giữ chân màn, làm nô tỳ hầu hạ ân công

- Ta không cần nô tỳ, hơn nữa những chuyện người nói ta tự làm được. Ta hôm nay đến là muốn nói cho người...

Hắn nhìn cả ba người, thần thái vô cùng nghiêm túc:

- Ta muốn nói với các người, bệnh dịch trên núi là bệnh đậu mùa. Ta và Khả Tâm không khống chế được nó, các người nếu không muốn chết thì mau trốn đi.

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều đồng thời biến sắc. Muốn chết, sao lại là bệnh đáng sợ này? Các nàng vốn chỉ tưởng là ôn dịch bình thường nhưng vừa nghe đến hai chữ đậu mùa thì chỉ muốn xoay người chạy trốn.

Nguyệt Hoa cũng sợ đến run người nhưng nàng thật không biết nếu rời khỏi Tề Hạo thì sau này sẽ sống thế nào?

- Ân công, vậy người...Người không trốn sao?

- Sao ta phải trốn?

Nguyệt Hoa sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống:

- Hay là ân công cũng đã nhiễm đậu mùa?

- Không biết

- A?! Nguyệt Hoa khó hiểu.

- Ta không có biểu hiện bị bệnh nhưng ngày nào cũng tiếp xúc với bệnh nhân, cho dù bị nhiễm cũng chẳng có gì là lạ.

- Nhưng giờ còn chưa có

Nguyệt Hoa nói rồi muốn chạy qua kéo Tề Hạo:

- Chúng ta mau chạy đi, chắc vẫn còn kịp

- Đứng lại

Tề Hạo hét lên khiến nàng ngừng bước.

- Ta sẽ không bỏ mặc Khả Tâm

Chỉ cần có khả năng bị bệnh thì sẽ không được chạy loạn tránh để bệnh dịch lây lan

- Chẳng lẽ Tần cô nương... nàng nhiễm bệnh?

Nghĩ đến Tần Khả Tâm cũng sắp chết, Nguyệt Hoa choáng váng

Tề Hạo lạnh lùng nhìn ba nàng:

- Ta cho các người 3 ngày để xuống núi, qua ba ngày, sống chết do trời định

Hắn xoay người, xách giỏ thức ăn rồi bỏ đi

- Ân công, ân công...

Nguyệt Hoa khóc lóc phía sau hắn

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều đều khuyên nàng, phu thê tình dù sâu nặng như đại nạn cũng sẽ chia lìa. Huống chi Nguyệt Hoa và Tề Hạo chưa có gì cả, giữ mạng quan trọng hơn

Nguyệt Hoa chỉ khóc lóc không ngừng.

Tề Hạo xách giỏ thức ăn vào nhà cỏ của mấy người bệnh.

Tần Khả Tâm mặt che khăn trắng tựa cửa nhìn hẩn chia đồ ăn cho bệnh nhân. Đôi lúc, gió nhẹ thổi tới tiếng khóc của Nguyệt Hoa

- Nàng ấy rất đau lòng

- Còn chưa đủ

Tề Hạo chia đồ ăn xong, đi đến bên nàng nói:

- Cần sự dă kích lớn hơn mới thay đổi được quan niệm biến thái của nà

- Người thật biết suy nghĩ cho nàng. Giọng nói mang theo mùi chua chua

- Gặp nhau tất là có duyên. Ta chỉ không đành lòng nhìn thấy nàng còn trẻ mà đã hủy đi một đời

- Nói tới nói lui chỉ là không bỏ được tiểu cô nương nhà người ta. Thế sao không nhận nàng. Giọng càng lúc càng chua

- Ta ta đi, ta không thích những cô nương nhu thuận như thế. Chỉ yêu nương tử của ta, trời sinh thích sạch sẽ, có thể ăn cơm ít nhưng không thể thiếu một lần tắm. Bề ngoài lạnh lùng hung hãn nhưng thật ra là nói năng chua ngoa nhưng lòng dạ hiền lành

- Người muốn chết sao

Nàng oán hận lườm hẩn. Khi hẩn tiến đến ôm eo nàng, thân thể mềm mại lại như làn nước mùa xuân tựa vào lòng hẩn

- Hi vọng sự an bài của người có thể kích thích được cô nương ngốc kia

10. Chương 10

Chương 10

Đèn lồng đỏ treo cao, chữ cát tường, long phượng dán đầy

Nguyệt Hoa và Nguyễn Kiều Kiều trợn mắt há hốc mồm nhìn đám cướp giăng đèn kết hoa, trang trí khắp sơn trại rộng lớn này.

- Đang làm gì thế?

Bọn họ không biết trên núi đang có dịch bệnh hay sao? Hơn nữa còn là bệnh đậu mùa! Phong Ngũ Nương từ khi biết được tin đó thì đã trốn xuống núi. Nguyễn Kiều Kiều cũng muốn đi, nàng biết tình cảm của mình với Tề Hạo không đến mức đồng sinh cộng tử. Nhưng Nguyệt Hoa cứ lôi kéo nàng mà trong lòng nàng cũng có chút thương hại tiểu cô nương này nên vẫn chưa đi.

- Tề công tử cùng với nữ y thần thành thân, chúng ta trang trí hỉ đường cho bọn họ. Một gã nói

- Thành thân? Lúc này?

Nguyễn Kiều Kiều như sắp điên:

- Các người rốt cuộc có biết chuyện nghiêm trọng cỡ nào không? Bệnh đậu mùa đó. Sẽ chết người. Lúc này lại còn có tâm tư làm chuyện này?

- Chính vì sẽ chết nên mới nhân lúc còn sống mà hoàn thành tâm nguyện

Cường đạo kia gạt tay nàng ra, tiếp tục làm việc.

Nguyễn Kiều Kiều nhìn mọi người cao hứng, phấn chấn làm việc mà tức giận đến giậm chân:

- Một đám điên

Nàng xoay người, muốn bảo Nguyệt Hoa tỉnh táo lại mà xuống núi, đừng điên cùng những người này, sẽ mất mạng nhỏ. Nguyệt Hoa ở bên cạnh nàng, đầu cúi thấp, lại bắt đầu khóc.

- Nguyệt Hoa...

Nguyễn Kiều Kiều thở dài, tiểu cô nương này thực sự có vài phần giống nàng khi còn trẻ, xuất thân trong sạch, thâm nhuần tam tông tứ đức, trung trinh tiết liệt nhưng vận mệnh trên đời. Tiết liệt cũng chẳng mang lại hạnh phúc cho các nàng, ngược lại còn khiến các nàng thêm đau đớn.

Nhưng Nguyệt Hoa còn may hơn nàng nhiều, trước khi cuộc sống thay đổi, Nguyệt Hoa gặp được Tề Hạo chứ không như nàng rơi vào chốn hồng trần. Nguyễn Kiều Kiều ban đầu kiên cường nhưng cũng bị đòn roi quật ngã. Nàng giờ là người thân như tơ liễu, lòng như oa rơi, gió thổi đến đâu thì nàng đến đó, cũng chẳng buồn phản kháng

Mà Nguyệt Hoa, đến khi nào nàng mới học được cách cúi đầu trước vận mệnh?

Nguyễn Kiều Kiều vỗ vỗ vai nàng:

- Chúng ta đi thôi! Nguyệt Hoa, ân công kia của người... các người không có khả năng đâu!

Nguyệt Hoa nức nở.

- Nhưng Kiều Kiều tỷ, ta chỉ còn ân công là có thể dựa vào, rời khỏi hắc ta phải làm sao?

- Thiên hạ rộng lớn, luôn có chỗ dung thân

- Nhưng phải bỏ mặc ân công, hắc... hắc đã cứu ta, nhưng khi hắc gặp nguy hiểm ta lại bỏ đi sao?

- Người ở lại thì có thể làm gì? Người không thấy Ngũ nương đã đi rồi sao? Nghe tỷ tỷ một câu, vợ chồng vốn là chim cùng bay nhưng đại nạn đến thì cũng đều tan tác. Huống chi người và Tề công tử còn chẳng có gì, ở lại có ý nghĩa gì? Đi thôi!

Nguyệt Hoa rơi lệ, mặc cho Nguyễn Kiều Kiều kéo ra sơn trại.

Đi đến cửa trại, nàng vẫn còn lưu luyến không rời nhìn phía sau đỏ rực. Tề Hạo muốn thành thân với Tần Khả Tâm, hắc biết rõ nàng mắc bệnh đậu mùa mà còn muốn lấy nàng, vì sao?

Nguyệt Hoa cũng không thích Tần Khả Tâm, cô nương nên ở nhà giúp chồng dạy con, hành tẩu giang hồ như Tần Khả Tâm không phải là cô nương tốt. Cha mẹ từng nói, người tốt sẽ không muốn cô nương như thế.

Nhưng Tề Hạo lại chỉ thích Tần Khả Tâm, chẳng sợ nàng mắc bệnh sắp chết cũng muốn lấy nàng. Nguyệt Hoa không hiểu, mình có gì kém Tần Khả Tâm, nàng thậm chí không mong được làm vợ hắc, chỉ muốn đi theo hắc, làm nô tỳ cũng được.

Nguyễn Kiều Kiều nói: Vợ chồng vốn là chim liền cánh nhưng đại nạn đến cũng tự tách nhau ra. Nói cách khác, thế gian này chẳng có tình cảm gì để mà phải cùng sống chết. Nhưng ai nói cho nàng, Tề Hạo và Tần Khả Tâm là thế nào?

- Kiều Kiều tỷ, ân công cho dù chết cũng muốn chết chung với Tần cô nương, bọn họ không rời nhau...

Nàng đứng ở cổng trại, không chịu bước đi

- Thế thì làm sao?

Nguyễn Kiều Kiều rất tức giận. Ngọn núi này có phải có vấn đề? Bất luận kẻ nào chỉ cần lên núi thì óc biến thành bã đậu, chết cũng không màng.

- Ta muốn đến hỏi ân công, nếu đến cả vợ chồng cũng chẳng thể đồng sinh cộng tử thì sao hắc phải ngốc nghếch chịu chết với Tần cô nương. Nàng xoay người, chạy về phía sau núi.

Nguyễn Kiều Kiều ngậy ngậy đứng đó. Đúng thế! Vợ chồng vốn là chim liền cánh, đại nạn đến cũng tự buông tay, chẳng cần nói đại nạn, nàng ở Thiên Hương lâu nhìn đã quen với những nam nhân nói một đằng làm một nẻo. Bao nhiêu tỷ muội ái mộ thư sinh công tử, tặng vàng tặng bạc, mong chờ tình lang có ngày thi đỗ, từ nay về sau biến thành phượng hoàng.

Nhưng những nữ tử si tình đó có ai được như nguyệt? Ít nhất nàng chưa từng thấy.

Mọi người nói, dù có báu vật vô giá cũng khó có được người có tình. Trong suy nghĩ của nàng, trên đời này chẳng có người có tình, nàng ghét nam nhân.

Nhưng nàng cũng không thích nữ nhân, tỷ như Phong Ngũ Nương, khi kết bạn đồng hành thì nói thật dễ nghe, thế gian này chỉ có nữ nhân là đáng tin, cả nửa đời các nàng chỉ hầu hạ nam nhân, nửa đời sau nên được hưởng phúc. Không bằng kết nghĩa tỷ muội, ẩn cư nơi sơn minh thủy tú, hai người dệt vải, bầu bạn, tránh bị nam nhân xấu làm phiền

Kết quả thì sao? Vừa biết trên núi có dịch, Phong Ngũ Nương cả đêm bỏ trốn, một lời báo cho nàng cũng không có. Trên đời này chẳng ai là đáng để dựa vào ngoài chính mình.

Nhưng hiện giờ, chuyện trước mắt đã phá tan suy nghĩ của nàng. Vì sao? Con người khi còn sống không phải coi trọng bản thân nhất sao? Thế gian làm gì có loại tình cảm quên sống quên chết như vậy?

Bất giác nàng cũng đi theo Nguyệt Hoa ra sau núi.

Cách vạch vôi, Nguyệt Hoa đang đau khổ gọi Tề Hạo, một tiếng ân công vừa đau thương lại vừa buồn bã, ngay cả Nguyễn Kiều Kiều đứng ngoài nghe cũng muốn khóc.

Nhưng Tề Hạo lại không nghe thấy, bỏ mặt Nguyệt Hoa không ngừng kêu gào đến miệng khô lưỡi khô, khóc đến đau lòng.

Cũng không biết qua bao lâu, một bóng trắng chậm rãi đi tới, áo trắng, hài trắng, trên mặt che khăn trắng, chính là Tần Khả Tâm.

- Nguyệt Hoa cô nương, người đừng kêu nữa, Tề Hạo không ra đâu

Giọng nói như rít từ kẽ răng. Tần Khả Tâm cũng rất tức giận. Nàng đang tắm, được rồi là đang cùng Tề Hạo chơi trò uyên ương giỡn nước rất vui vẻ. Nguyệt Hoa đột nhiên kêu gào, Tần Khả Tâm muốn coi như không để ý đến nhưng Nguyệt Hoa cố chấp rất phiền toái. Không có cách nào khác, nàng đẩy Tề Hạo ra, bắt hắn nghĩ cách ra ngoài trấn an Nguyệt Hoa.

Tề Hạo chỉ coi như không nghe thấy, tiếp tục dây dưa với nàng.

Định lực của Tề Hạo cao, mặc Nguyệt Hoa kêu gọi thế nào mặt hắn cũng không biến sắc nhưng Tần Khả Tâm không chịu nổi nữa.

Bà.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Nàng đá hắn, cấu hắn cũng mặc kệ. Nàng đành tự thân xuất mã, trấn an tiểu cô nương sắp mất giọng này. Đáng thương nàng mới tắm được một nửa, thế này tí nữa lại phải tắm lại.

Nguyệt Hoa vẫn khóc:

- Vì sao? Vì sao ân công lại nhẫn tâm như thế, bỏ mặc Nguyệt Hoa...

Nói thật, giờ Tần Khả Tâm thấy Tề Hạo thật đáng thương. Có lòng tốt chỉ đường sống cho người ta sao phải chịu trách nhiệm cho nàng ta đến già?

- Nguyệt Hoa cô nương, chỉ cần là người thì ai cũng phải trải qua sinh ly tử biệt, chẳng lẽ Tề Hạo có thể kéo cô cùng chết?

- Nhưng Tề công tử chưa bị mắc đậu mùa! Hắn giờ đi thì vẫn còn đường sống

Nguyệt Hoa quỳ xuống:

- Tần cô nương, người là người tốt, tha cho Tề công tử một đường sống đi.

Tần Khả Tâm cảm giác như đang lấy dần gậy tai trâu. Nàng và Tề Hạo lưỡng tình tương duyệt, sao lại thành hung thủ hại hắn?

Một cánh tay đột nhiên tựa trên vai nàng, không cần quay đầu Tần Khả Tâm cũng biết người đến là Tề Hạo. Hắn bỏ được sao? Nàng tức giận đập vào chân hắn một cái

Tề Hạo đứng là không làm sao. Trong lòng nàng rất thương hắn, dù tức giận, đánh hắn nhưng cũng chẳng chút đau đớn nào.

- Ta thích đi đường gì, bản thân ta tự biết, chẳng đến lượt người ngoài hoa chân múa tay

Kéo Tần Khả Tâm quay về, hấn muốn tiếp tục tắm yên ương

- Nhưng người sẽ chết đó. Nguyệt Hoa kêu lớn.

- Ta thích, ai quản được

Gió núi thổi bay một thân hắc y của hấn. Mái tóc bạc như lóe sáng, mỗi bước hấn đi như đạp mây mà đến.

Hấn là một nam tử xuất trần như vậy, không giống người thường mà lại chịu vì một nữ nhân mà chôn vùi sinh mạng sao? Nguyệt Hoa đau lòng, không nhịn được muốn đánh người.

- Ân công đương nhiên tốt bụng, hôm nay người nguyện cùng Tần cô nương chịu chết nhưng nếu người bị bệnh, Tần cô nương liệu có cùng người sinh tử không rồi?

Tề Hạo cười to, tiếng cười vang trời đất, truyền vào lòng người.

- Ta chỉ làm chuyện ta muốn làm, người khác nghĩ thế nào, muốn thế nào liên quan gì đâu? Nguyệt Hoa...

Đây là lần đầu tiên hấn tỏ thái độ dịu dàng với nàng, giọng nói lạnh lùng chứa sự dịu dàng:

- Sự cố chấp của người là vì tuân thủ tam tông tứ đức hay là vì chính bản thân người? Người nghĩ một chút đi. Người còn mạng sống khỏe mạnh, tương lai còn dài, người muốn sống thế nào? Bản thân người hiểu rõ. Nếu nhất thời người không có chỗ đi, ở Hải Thành ta có chút cơ nghiệp, người đến đó tìm Trang chưởng quầy, nói là ta dặn, bảo hấn sắp xếp việc cho người. Người từng đọc sách, cũng biết chữ, chắc hấn việc mưu sinh không thành vấn đề

Dứt lời, hấn nắm tay Tần Khả Tâm quay về

Nguyệt Hoa quỳ trên mặt đất, nước mắt đầm đìa.

Nguyễn Kiều Kiều đứng bên nàng, nhìn bóng dáng Tề Hạo và Tần Khả Tâm, một hắc y, một bạch y, tóc hấn trắng như tuyết, tóc nàng đen như màn đêm. Màu sắc đối lập càng khiến cảnh vật xung quanh như bị lu mờ, khiến người ta chỉ có thể nhìn về bọn họ. Hai người vai kề vai, tay nắm tay, không hề giống người sắp chết, bọn họ vui vẻ đi theo con đường mà họ đã chọn.

Tề Hạo và Tần Khả Tâm hoàn toàn khác những người mà Nguyễn Kiều Kiều từng biết.

Nàng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai Nguyệt Hoa:

- Nguyệt Hoa, bất kể người nghĩ thế nào nhưng người thấy rồi đó, bọn họ rất hạnh phúc, bọn họ... ngọt ngào đến mức khiến ta cũng ghen tỵ.

Nguyệt Hoa ngơ ngác ngẩng đầu, hai bóng người một đen một trắng đã biến mất, hòa vào mây mù trong núi nhưng bóng dáng bọn họ đứng bên nhau khiến người khác cảm thấy thật phù hợp, thật hoàn mỹ, dường như vẫn còn đâu đó. Thật lâu sau này, mặc cho gió táp mưa sa, năm tháng phủ mờ, Nguyệt Hoa biết, mình sẽ vĩnh viễn không quên được hình ảnh đó.

Tề Hạo muốn nàng tự tìm kiếm đường sống cho bản thân nhưng nhìn thấy cảnh tượng đó, nàng không chắc mình có thể tìm được hạnh phúc như thế

Nàng thật mờ mịt nhưng nỗi lòng rối rắm dường như đã có chút ánh sáng.

- Khả Tâm, nương tử, nàng tắm xong chưa?

Tề Hạo bắt đầu nhìn sắc trời, tịch dương đã dần xuống, giờ lành qua đã lâu. Nữ thần y dự định bãi đường thành thân cùng hấn lúc chiều nay vẫn còn ngâm mình trong suối nước nóng không chịu lên.

Thê tử sạch sẽ xinh đẹp, lúc nào cũng thơm ngát, động lòng người là giấc mộng đẹp trong lòng mỗi nam nhân. Nhưng nếu giấc mộng này phải dùng thời gian dài để đổi lấy thì sẽ thành ác mộng.

- Một chút nữa thôi

Nàng vui vẻ té nước, ai, thật tuyệt vời suối nước nóng này. Nếu rời ngọn núi này đi, đi đâu mới tìm được nơi đáng yêu để ngày ngày nàng có thể tắm rửa thoải mái như thế này?

- Bốn chữ này nửa canh giờ trước nàng đã nói rồi.

- Đêm nay đi rồi, chúng ta sẽ khó mà quay lại đây được, chàng để ta tắm thêm chốc lát nữa thôi mà

- Nàng tiếp tục tắm nữa, qua mất giờ lành rồi

- Chẳng phải đã sớm qua

- Nàng cũng biết là sớm qua. Khả Tâm, nàng thích suối nước nóng, ta đồng ý với nàng. Đưa nàng đi khắp thiên hạ, tắm hết các suối nước nóng. Cho nên đêm nay nàng nhẫn nại một chút, làm ơn đó...

- Ai, chàng thật chẳng có tí nhẫn nại nào.

Nàng thở dài, bị cắt hứng thế này nên cũng chỉ đành bước lên bờ

Tề Hạo vội vàng mang hũ phục chạy tới, luống cuống giúp nàng thay đồ

Tần Khả Tâm thấy hũ đã mặc xong, đầu cài hoa vàng, ở ngực đeo túi cầu đỏ, cả người mặc đồ đỏ khiến tóc trắng càng nổi bật, không xuất trần thoát tục như khi mặc đồ đen nhưng lại thêm mấy phần tuấn mỹ.

Nàng không nhịn được vuốt vuốt mái tóc của hũ đang bay trong gió.

Nàng vô cùng thích sạch sẽ, trừ phi là người bệnh, bình thường nàng không tiếp xúc nhiều với ai. Nhưng Tề Hạo, bất luận là thời điểm nào nhìn thấy hũ, nàng đều muốn gần gũi, dựa sát bên hũ.

Nguyệt Hoa nói, nếu hũ nhiễm bệnh, chỉ sợ Tần Khả Tâm sẽ không sống chết theo hũ.

Nhìn nam tử đang quần quanh nàng, nàng biết rất rõ, chỉ cần là vì hũ, ngay cả nghĩa vụ làm đại phu nàng cũng quên chứ đừng nói đến tính mạng

- Tề Hạo, nếu chàng bị đậu mùa, ta cũng chết cùng chàng.

Hũ đang thất đại lạng cho nàng, nghe vậy ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt như nước mùa thu, đầy tình cảm dịu dàng. Hũ thất đại lạng cho nàng rồi, vẽ mi, tô son rồi nói:

- Nếu nàng thấy cùng ta rất vui vẻ thì cùng nhau đi

Nàng chu miệng lên.

- Nói như kiểu nếu ta bỏ mặc chàng chàng cũng chẳng để ý

- Đồ ngốc, sao ta có thể không cần nàng. Nhưng mà so ra thì ta còn mong nàng hạnh phúc hơn

Lòng nàng cảm giác ngọt ngào khó nói. Cái gì mà thề non hẹn biển đều chỉ là hư ảo, chỉ có tấm lòng suy nghĩ cho đối phương mới là trân bảo hiếm có

- Chỉ cần ở bên chàng là ta đã hạnh phúc rồi

Hũ chuẩn bị cho nàng rồi nắm tay nàng:

- Vậy chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau

Nàng mím môi, nụ cười cong cong như ánh trăng khuyết, không chói mắt như mặt trời nhưng càng nhìn càng khiến người ta say mê

- Vậy không được nuốt lời

- Đã bái đường, thành phu thê, sống cùng một chỗ, chết chôn một huyệt, muốn nuốt lời cũng khó

- Bái đường thôi... Nàng hơi cúi đầu: - nhưng ta không biết bái đường tế nào

- Ta cũng không biết, dù sao chỉ cần bái trời đất, có nhiều người làm chứng cho chúng ta như vậy là được. Những nghi thức xã giao khác thì bỏ qua đi.

- Cũng đúng. Trước kia nghe người ta nói, thành thân có rất nhiều quy củ, phiền toái muốn chết, chúng ta đơn giản một chút là được

Hai người tay nắm tay, đi đến chỗ phân cách.

Nơi đó đã đốt lửa trại, ở giữa là vạch vôi, bên phải vạch vôi là nhóm người nhiễm đậu mùa, tuy rằng thân thể không khỏe, một đám sắc mặt tái xanh nhưng vẫn cố gắng đi ra chứng kiến cho hôn lễ của hai người

So ra, người bên trái như được ở thiên đường, bọn họ mua nhiều rượu và thức ăn, ai nấy mặc những bộ quần áo đẹp nhất, trông thật vui mừng

Trong phạm vi lửa trại rộng lớn, Tề Hạo sai người chuẩn bị cách ly hai bên để tránh bệnh dịch lây lan

Nhưng trong mắt Nguyệt Hoa và Nguyễn Kiều Kiều, rõ ràng là thiên đường và địa ngục đối lập nhau.

Cũng không kể là thiên đường hay địa ngục, khi Tề Hạo dẫn Tần Khả Tâm đầu trùm khăn đỏ đi ra, cả hai bên đều lớn tiếng hoan hô.

Một đôi bích nhân đi tới, không nói nhiều lời, bọn họ quỳ xuống bái thiên địa. Một người bệnh đi tới đưa bọn họ hai chén rượu làm rượu hợp cẩn.

Chưa từng thấy hôn lễ nào qua loa như vậy nhưng những người tham dự đều mắt đỏ hoe. Ai nói thế gian không có chân tình? Chỉ hơn nhau ở vận khí có thể gặp, có thể nắm bắt cơ hội hay không mà thôi.

Tề Hạo và Tần Khả Tâm lần lượt kính rượu với mọi người. Hết ly này tới ly khác, không thể đi qua vạch vôi cũng không sao, chỉ cần gọi một tiếng sẽ có người đứng dậy tiếp rượu.

Tề Hạo và Tần Khả Tâm kính rượu xong, một người bệnh yếu ớt đi tới, cách thật xa, lửa trại chiếu vào khuôn mặt đỏ của hắn khiến Nguyệt Hoa và Nguyễn Kiều Kiều đều sợ hãi. Hai cô nương lớn như vậy còn chưa gặp ai nhìn đáng sợ như thế

Các nàng không khỏi nhìn về phía Tần Khả Tâm, không biết dưới lớp khăn đỏ, khuôn mặt nàng có xấu xí như hán tử này không? Làm khó một công tử phong lưu anh tuấn như vậy phải làm bạn với một nữ tử xấu xí cả đời. Nhưng Tề Hạo lại cười thật vui vẻ, ánh lửa soi rõ khuôn mặt hắn, trong mắt hắn chứa chan hạnh phúc. Hắn căn bản chẳng cần Tần Khả Tâm có xinh đẹp hay không đi. Chỉ cần nữ nhân đó là Tần Khả Tâm là hắn đã thích rồi.

Hai nữ nhân trong lòng chua chát, không rõ là vì Tề Hạo si tình hay là Tần Khả Tâm may mắn.

Bữa tiệc này tiếp diễn mãi đến khi trăng treo cao, Tề Hạo đột nhiên nâng chén lên nói:

- Được rồi, các vị huynh đệ, rượu mừng uống đến đây thôi, việc nên làm thì bắt đầu làm đi

Không khí náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại. Nguyễn Kiều Kiều thấy vài hán tử đốt đuốc, mắt đầy ánh lệ

- Các người muốn làm gì? Trong lòng nàng có dự cảm không lành

Những người đó không nói gì, chỉ cầm đuốc, bước lùi ra xa

Tần Khả Tâm cách lửa trại, nói với nàng:

- Nhị vị, các người xuống núi đi thôi!

- Nhưng giờ trời chưa sáng, đường núi tối như mực, người bảo chúng ta xuống núi thế nào? Nguyễn Kiều Kiều bất an

- Yên tâm, sẽ không bắt các người chịu khổ

- Tần tỷ tỷ. Nguyệt Hoa ở bên đột nhiên nói: - Vì sao ân công chỉ thích người? Người có gì đáng để ân công thích

- Thích là thích, làm gì cần lý do.

Tần Khả Tâm cười duyên, trên mặt dù che khăn đỏ nhưng ánh mắt sáng bừng hơn sao trên trời

- Ân công có thể chịu chết vì người, còn người thì sao?

- Hắn nói mặc ta thích thế nào cũng được, chỉ cần ta vui hắn cũng vui. Tần Khả Tâm nghĩ nghĩ, lại nói: - ta không dám nói mình không sợ chết nhưng ta rất thích ở bên hắn, bởi vậy, dù thế nào, ta cũng sẽ không buông tay hắn.

Nguyệt Hoa cúi đầu, nước mắt lại bắt đầu rơi:

- Ta biết rồi
- Người thực sự hiểu chưa?
- Các người đều cảm thấy vui vẻ, mọi người cũng vui vẻ, có thể làm cho tất cả mọi người đều vui thì hẳn là chuyện đúng đắn.
- Người chỉ hiểu được một nửa nhưng người còn nhỏ, qua vài năm nữa, đến khi người gặp được một người chân tình với người, người sẽ biết rằng khiến cho đối phương vui vẻ là chuyện vui nhường nào

Nguyệt Hoa gật gật đầu, nước nở:

- Ta sẽ nghe lời ân công, đến Hải thành
- Bảo trọng.
- Vâng!

Nguyễn Kiều Kiều đột nhiên thét chói tai:

- A!! Đốt núi, vì sao các người muốn đốt núi?

Chẳng lẽ..... Nàng kinh ngạc nhìn Tề Hạo và Tần Khả Tâm. Bọn họ đều tự nguyện chết để tránh dịch bệnh lây lan sao?

Bỗng dưng, một bóng người chạy qua nàng, chạy về phía vách vôi bên kia

- Nhị cầu tử, ta đã nghĩ kĩ rồi, vẫn quyết định sẽ đi cùng người
- Đầu Gõ, người điên rồi!
- Nghĩa mẫu trước khi chết đã gửi người cho ta, ta đồng ý nuôi người trưởng thành, ta làm không được, sau này chết đi còn mặt mũi nào gặp nghĩa mẫu?

Hắn vỗ vỗ đầu cậu bé khoảng 13 tuổi kia, cậu bé bị bệnh đến chỉ còn da bọc xương.

Nguyễn Kiều Kiều hít hít mũi, ánh mắt mơ hồ:

- Khó trách người ta nói, kẻ trượng nghĩa đều là người thấp kém, kẻ độc sách mới là lũ bạc tình. Kiều Kiều hôm nay đã hiểu.
- Nguyễn cô nương cực đoan rồi, người thấy tướng công ta cũng là kẻ thấp kém sao?

Tần Khả Tâm cười khê:

- Hắn chỉ là thương nhân. Mọi người đều nói: thương nhân chỉ tham tiền nhưng ta cũng chẳng tin. Thế gian này, muốn trở thành loại người gì đều phụ thuộc vào bản thân mỗi người thôi.

Nguyễn Kiều Kiều chỉ cười khổ:

- Không phải ai cũng có thể tự làm chủ cuộc đời mình

Tần Khả Tâm biết lai lịch nàng, nghĩ nàng đang cảm hoài chuyện quá khứ bị thương nhưng trên đời này có mấy người cả đời được thuận lợi, bình an. Nhưng có người có thể tự bảo vệ mình mà cũng có người tự mình sa ngã

Ánh mắt nàng xuyên qua ánh lửa, nhìn về phía nam tử tóc bạc, tươi cười như mặt trời kia. Ai biết hẳn từng có thân phận cao quý cỡ nào? Nhưng cũng có mấy người hiểu được sự đau khổ trong lòng hắn. Mái tóc bạc đó chẳng phải là sự hối hận sao?

Nhưng hắn đem sự hối hận và nỗi đau gặt qua một bên, cố gắng tạo dựng, tận hưởng cuộc sống mới

- Đời người có muôn vàn nỗi khổ, cũng có vô số hi vọng. Chỉ do chính bản thân người mà thôi

Nàng xoa người, nắm tay Tề Hạo.

Hắn cười, đi sâu vào chỗ lửa cháy. Nguyệt Hoa nhìn theo bóng họ, thét lớn:

- Ân công, Tần tỷ tỷ
- Ô ô... đám cường đạo còn sống vừa đốt lửa vừa khóc
- Do chính mình sao?

Nguyễn Kiều Kiều nhắm mắt lại, để mặc nước mắt thấm ướt vạt áo. Lửa càng lúc càng lớn, cháy rực một góc trời

- Mau mau mau, chính là đây

Đột nhiên, những tiếng gào thét truyền đến, ở giữa là tiếng một nữ tử đang gào. Đó là Phong Ngũ Nương, nàng cuối cùng cũng đi báo quan nhưng không phải vì bạc thưởng mà vì dịch bệnh đậu mùa đáng sợ. Nàng rất sợ những người nhiễm bệnh trong lòng luẩn quẩn mà trốn xuống núi, khiến bệnh dịch lan tràn, sẽ hại chết nhiều người

Không thể tưởng tượng được nàng mệt mỏi khổ cực dẫn quan binh lên núi thì lại chỉ thấy cảnh lửa cháy sơn trại

- Chuyện này... xảy ra chuyện gì?

Phong Ngũ Nương nhìn quanh hồi lâu mới thấy Nguyễn Kiều Kiều, vội hỏi thăm tin tức

Nguyễn Kiều Kiều thấy bên cạnh nàng có hai gã quan sai, trong lòng sớm đã có tính toán, thản nhiên nói:

- Để tránh dịch chứng lây lan, bọn họ chọn cách này, tự hỏa thiêu
- A!

Phong Ngũ Nương thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người nhũn ra

- Không nguy hiểm là tốt rồi, không nguy hiểm là tốt rồi...

Nguyễn Kiều Kiều dõi mắt nhìn theo, giữa sân có người bị thương, có người an lòng, có người oán giận... đủ loại cảm xúc cũng như câu nói của Tần Khả Tâm: muốn trở thành loại người gì đều do chính mình

Nam nhân tươi cười chịu chết kia, còn cả nữ tử hào phóng đó...

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, thấy sao trời lấp lánh nhưng ánh sáng đó vĩnh viễn không đẹp bằng đôi tân lang tân nương nắm tay nhau mà chết kia

Nàng nghĩ, cả đời này cũng sẽ không quên được bọn họ: Tề Hạo và Tần Khả Tâm!

11. Kết Thúc

Kết thúc

Trời biển một màu

Trên chiếc thuyền lớn, một nam tử tóc bạc đang nấu nước, chuẩn bị nước tắm cho nương tử của hắn. Hắn đã đun một canh giờ, cả người toàn tro bụi, vô cùng chật vật

- Khả Tâm, nàng tắm sắp xong chưa?

Thật hối hận. Vì sao trước kia lại đồng ý đưa nàng đi tắm hết các suối nước nóng trong thiên hạ. Kết quả là những nơi có suối nước nóng không nhiều, Tần Khả Tâm phát hỏa. Cho dù trên thuyền cũng kiên trì phải tắm, ngắn thì nửa canh giờ, có khi nghịch nước thì cũng đến cả hai canh giờ.

- Sắp rồi.

Tiếp tục hắt nước

- Nửa canh giờ trước đã nghe nàng nói ba chữ này

- Người không đợi được thì vào đây tắm cùng đi

Không có suối nước nóng thì tắm uyên ương nàng cũng rất thích rồi.

- Ta cũng muốn thế

Đáng tiếc trên thuyền sắp hết nước ngọt. Tính theo thời gian, ngày mai sẽ đến Nam Dương, cần lấy thêm nhiều nước ngọt. Nếu không theo cách tắm của nàng thì rất nhanh thôi mọi người sẽ phải ăn thịt bò sống, uống máu cá mà sống qua ngày

Ai. Vì thỏa mãn sự mê sạch sẽ của nàng mà trong khoang thuyền có đến một nửa là nước sạch, còn lại là hàng hóa các loại.

Nhưng nơi chứa hàng ít thì hẳn sẽ cố gắng lấy những thứ tinh xảo, nhẹ nhàng như son phấn linh tinh. Đến Nam Dương sẽ không mua hương liệu, một hộp son hoa nhài có thể đổi lấy một viên trân châu đẹp, mang về Tề quốc bán lấy tiền.

Hơn nữa thuốc cao Tần Khả Tâm chế ra, lại thêm của dưỡng sinh đại bổ đan, cả thuốc bổ thận tráng dương (tăng cường...J)))) là thứ bán được tiền nhất. Bọn họ xuất phát từ Hải thành, đến Xuân Nam, qua Phượng Linh thẳng đến Nam Dương, thuốc tráng dương đã giúp bọn họ kiếm được đến ngàn lạng vàng (Biết ngay màJ). Tề Hạo thầm nghĩ, trở lại Tề quốc có nên bảo Tần Khả Tâm luyện thêm nhiều đan dược không. Quả thực rất dễ bán

- Tề Hạo, nước lạnh rồi.

Trong khoang thuyền, Tần Khả Tâm nũng nịu nói

- Đến đây

Hắn bưng chậu nước nóng bốc hơi nghi ngút đi vào

- Tề công tử, có cần tôi giúp không

Thuyền viên mặt đỏ hỏn, khuôn mặt vừa nhìn có chút đáng sợ nhưng sự phong sương nơi biển cả khiến hắn thêm mấy phần dũng cảm, nhìn lâu cũng không thấy khó coi, ngược lại còn có khí thế đỉnh thiên lập địa

- Nhị cầu tử, ta đưa nước tắm cho nương tử ta, người định giúp thế nào

Tề Hạo liếc mắt nhìn. Sẽ có nam nhân nào để người khác có cơ hội nhìn nương tử mình tắm sao?

- Ha ha...

Nhị cầu tử là một tên cường đạo nhiễm đậu mùa nhưng hắn may mắn sống sót qua được bệnh dịch, so với trước kia gầy trơ xương, giờ hắn đã tinh tráng như con báo.

Hắn ngượng ngùng buông tay xuống, vội sờ sờ boong thuyền.

Tề Hạo bưng nước vào chỗ Tần Khả Tâm tắm, khuôn mặt ngọc tuấn tú có mấy tia cứng ngắc. Tần Khả Tâm vùng tay lên, mấy giọt nước bắn lên mặt hắn:

- Sao thế? Chàng cũng không phải không biết Nhị cầu tử kia chỉ muốn giúp người, chẳng có lòng dạ gì, hắn thiện tình muốn giúp thư sinh yếu ớt như chàng chứ không phải muốn chiếm tiện nghi của nương tử chàng, cần gì phải xị mặt ra như thế

- Ta biết hắn không có ác ý

Tề Hạo cẩn thận đổ thêm nước nóng vào bồn gỗ của Tần Khả Tâm:

- Nhưng tiểu tử đó... ai, sao dạy thế nào cũng không thông, uống phí ta nghĩ mọi cách bồi dưỡng bọn họ, còn mong bọn họ có thể một mình tự đảm đương, thống lĩnh một thương đội kiếm tiền khắp thiên hạ.

B.ạ.n.Đ.a.n.g.Đ.ọ.c..T.r.u.y.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Giờ xem ra bọn họ không có bản lĩnh đó rồi, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng không ổn.

- Nếu bọn họ có nhiều tâm cơ như thế thì lúc trước đã chẳng bị mấy câu dỗ dành của chàng mà cam tâm tình nguyện đốt sơn trai, xuống núi lẫn lộn khắp nơi với chàng

- Cũng đúng.

Nghĩ đến chuyện xưa, hắn không khỏi vui cười. Đó là lần đáng kiêu ngạo nhất trong đời hắn

- Nói đến chuyện này, ta càng nghĩ càng tò mò, sao chàng chắc chắn rằng ta không bị đậu mùa? Còn cố ý làm ta sợ, nói ta nhiễm bệnh, cuối cùng mới nói kế hoạch cho ta kế hoạch mà diễn trò với chàng

Chính nàng là đại phu cũng còn chưa thể chắc chắn là có nhiễm bệnh hay không

- Hơn nữa chàng còn biết được quan binh sẽ lên núi mà đốt sơn trại trước, còn mua sẵn cơ nghiệp ở Hải thành rồi mua cả thuyền đi buôn để chúng ta thoát thân, tránh tai mắt người khác

- Ta cũng không phải là thần, sao liệu được thiên cơ?

- Nhưng tất cả mưu kế của chàng là thế nào?

- Nàng nhớ lần ta xuống núi mua lương không?

Nàng gật đầu, chuyện quan trọng như thế sao quên được

- Sau khi ta xuống núi thì nghĩ, đại ca đã muốn thống nhất thiên hạ thì khó mà tránh khỏi chiến tranh. Muốn đánh trận đầu tiên phải có tiền cho nên chính sách bế quan tỏa cảng, hạn chế buôn bán nhất định sẽ phải hủy. Tính theo ngày, từ khi ta rời khỏi hoàng cung, đại ca nắm giữ triều đình cũng hơn nửa năm rồi, chắc chắn sắp mở cửa thông thương. Nhưng người biết tin này chắc chắn không nhiều, người bình thường vẫn nghĩ triều đình cấm buôn bán. Nếu ta thừa cơ này mà chuẩn bị gây dựng cơ nghiệp trước thì chẳng phải rất có lợi. Hơn nữa những người trên núi không thể làm cướp mãi được, chung quy vẫn phải trở về chính đạo. Vì thế ta đem mình châu chúng ta lừa được và một phần được liệu quý cho Trang lão đầu, bảo hắn đặt mua sẵn nghiệp ở Hải thành, chờ dịch bệnh trên núi hoàn toàn được giải quyết thì những cường đạo may mắn còn sống mới có chỗ dựa

- Chúng ta thành thân, chàng sai người phóng hỏa đốt núi là thế nào

- Sau khi ta về núi, thấy nàng đang sốt mà chính nàng lại không hay biết khiến ta rất sợ hãi. Ta không phải đại phu, cũng không thể xác định nàng bị phong hàn hay đậu mùa, lúc ấy trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ: chúng ta sống chết một đôi. Sau này Nguyệt Hoa, Phong Ngũ Nương, Nguyễn Kiều Kiều theo dõi ta lên núi, cái gì gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm. Các nàng ngoài miệng nói dễ nghe nhưng có ai chắc chắn rằng sẽ không đi báo quan phủ chuyện trên núi có dịch bệnh? Để tránh rắc rối sau này, ta và các nàng ấy hẹn ba ngày, trong ba ngày đó ta nghĩ cũng đủ để xác định nàng có bị đậu mùa hay không. May mà nàng chỉ bị sốt một ngày rồi hôm sau đã hạ sốt, cũng không bị nổi mụn, chứng tỏ nàng vẫn mạnh khỏe.

Những lời này của hắn làm nàng toát mồ hôi lạnh:

- Chàng đang đánh bạc

- Người làm ăn mỗi một phi vụ chính là đánh bạc, chỉ dựa vào ánh mắt chuẩn hay không mà thôi. Mà ta...

Hắn vô cùng đắc ý ưỡn ngực:

- Sự thật chứng minh ánh mắt của ta rất lợi hại. Nàng không nhiễm đậu mùa nhưng tâm tư của Phong Ngũ Nương đã bắt đầu thay đổi. Ta thấy được nàng không bị đậu mùa nhưng tâm tư Phong Ngũ Nương đã bắt đầu thay đổi. Ta nhận ra nàng ta đang ý phá hoại. Nàng cũng biết triều đình vô cùng nhạy cảm với bệnh dịch, nếu là một thôn trấn phát bệnh thì quan phủ còn có thể phái người cứu chữa nhưng dịch bệnh từ chỗ thổ phỉ mà có thì nàng nghĩ quan phủ sẽ xử lý thế nào?

Nàng cảm giác sống lưng lạnh toát:

- Chỉ e là giết sạch thôi

- Nếu là tri phủ, ta cũng sẽ làm vậy

Quả thực, đó chính là thực tế tàn khốc nhưng khi gặp phải bệnh đậu mùa không cách chữa thì cũng chẳng có cách nào khác:

- Nhưng ta ở khu bệnh, tận mắt thấy bọn họ nhiễm bệnh, bệnh đến mức độ nào thì chết, người khỏe mạnh có thể khỏe lại. Ta biết bọn họ đều cố gắng thoát khỏi tay Diêm vương nên đương nhiên muốn tìm đường lui cho bọn họ

- Vì thế chàng muốn ta và chàng cùng nhau gạt người, giả vờ mọi người không thể chữa khỏi, chỉ cầu trước khi chết được vui vẻ. Chàng và ta thành thân, mọi người vui vẻ một đêm sau đó phóng hỏa đốt núi khiến người người cho rằng chúng ta đều chết sạch, chẳng có ai lo dịch bệnh truyền ra ngoài mà đuổi tận giết tuyệt những người chưa mắc bệnh.

Hắn gật đầu

- Đây là bảo vệ chúng ta, cũng là cách tốt nhất để chừa đường sống sau khi mọi người khỏi bệnh lại

- Sau đó chàng lại mang mấy người còn sống chúng ta ra, chạy tới Hải thành, lên thuyền rời bến

Kế liên hoàn này chắc cũng chỉ hắn nghĩ ra được, nàng không thể không bội phục.

- Nói thật thì chúng ta không đi cũng không được, tin trên núi có bệnh đậu mùa đã lan ra ngoài, chúng ta đưa những người mặt rỗ này đi thì ai chẳng đoán được bọn họ là người bị bệnh trên núi xuống. Chỉ có rời xa Tề Quốc, qua một hai năm, đợi mọi chuyện yên ổn lại thì chúng ta trở về mới được an toàn?

- Tiện thì giữ mạng nhưng quan trọng hơn là kiếm tiền đúng không?

Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng phát hiện hắn càng ngày càng yêu tiền, không hổ là xuất thân buôn bán, chết cũng phải có tiền.

- Ta vẫn không thể trị quốc, võ không thể an bang, không kiếm tiền, nàng muốn ta làm gì?

Sau đó hắn nhìn nàng, nàng quay đầu đi:

- Lấy có

- Đúng là lấy có.

Hắn cười hì hì bước lên hôn lên hai má ướt át mềm mại của nàng

- Quan trọng nhất... ai, ai bảo ta lấy được nương tử thích tắm suối nước nóng? Ta đã đồng ý với nàng ấy là sẽ đưa nàng đi khắp các suối nước nóng trong thiên hạ nên đành chịu vất vả vậy

- Ta thấy chàng muốn chết rồi

Nàng quay lại, hắt nước vào người hắn.

- Oa!

Đầu hắn ướt sũng:

- Nương tử thân yêu của ta, ở trên biển nước sạch còn quý hơn vàng, làm ơn nàng tiết kiệm một chút đi được không

- Dù sao chàng cũng có cách, thiếp sợ gì

- Ha, ta cũng không phải là thần tiên mà làm được mọi thứ

Nàng vuốt một lọn tóc bạc của hắn, kề sát bên môi khẽ hôn rồi nói:

- Chúng ta quen nhau lâu như vậy, ta chưa thấy chàng có chuyện gì là không làm được

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng của nàng, nuốt nước miếng:

- Tóc thì có gì mà hôn? Chẳng bằng hôn môi ta đây

Nàng nhìn hắn bằng ánh mắt ma mị, phong tình vạn chủng:

- Chàng không biết ta thích màu trắng nhất sao?

Hắn hơi sững sốt, nghĩ nàng chỉ mặc đồ trắng thì thấy lạ:

- Này...nương tử, xin hỏi nàng thích vi phu ở điểm nào?

Hắn kéo tóc mình về nhưng nàng chết cũng không chịu buông. Đừng nói là nàng yêu mái tóc trắng này nên mới lấy hắn chứ?

- Tự nhiên hỏi cái này làm gì?

Tiếp tục kéo tóc hắn lại, sợi tóc trắng mà trơn, thật sự khiến nàng mềm lòng

- Nhất thời tò mò, nương tử có thể cho vi phu một đáp án không?

Nàng cười hì hì, nghiêng người vùi đầu vào tóc hắn, vui vẻ đùa giỡn rồi miễn cưỡng lại ngậm mình xuống nước

- Tướng công, nước hơi lạnh, ta thấy lạnh

- Không thành vấn đề, vi phu lập tức đun nước nóng cho nàng. Nhưng nương tử... câu hỏi khi nãy của vi phu...

- Chờ ta tắm xong rồi nói cho chàng

- Nương tử, nàng tắm lâu lắm rồi

- Ồ, ta nói nhầm rồi. Phải nói là chờ ta tắm xong, tắm thoải mái thì sẽ nói đáp án cho tướng công

- Nương tử, đời này có ngày nào nàng tắm đủ không?

- Chắc là không

Được! Dám lừa hắn? Cũng chẳng quan trên biển nước sạch quý hơn vàng, hắn nhảy vào thùng, khiến nàng cười vang yêu kiều.

- Ai, ai ôi, không chơi... Tướng công, không chơi..... Ha ha a... Nàng sợ nhột

- Vậy mau trả lời

- Không nói không nói...

Nào chỉ yêu tóc hắn, còn yêu con người hắn, yêu sự âm mưu quỷ kế của hắn, yêu tất cả những gì của hắn... cả đời này, lòng nàng cũng chỉ có mình hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu-diem-chu>